

Ridder Attans slave

Eventyr-ridder-roman
for unge og voksne

af

Jens E.Hansen

data Fiction

www.datafiction.dk

1998

Indhold

KAPITEL 1 - REJSEFORBEREDELSE	2
KAPITEL 2 - AFREJSE FRA BORGEN	5
KAPITEL 3 - GENNEM KONGENS RIGE	9
KAPITEL 4 - GRÆNSEN KRYDSES	14
KAPITEL 5 - LANG REJSE MOD VEST	19
KAPITEL 6 - BJERGENE I VEST	22
KAPITEL 7 - INDE I BJERGENE	25
KAPITEL 8 - BJERGFOLKET	32
KAPITEL 9 - RIDDER ATTANS PLADS	36
KAPITEL 10 - DE ENDELØSE MINER	42
KAPITEL 11 - ET MINDRE PROBLEM	46
KAPITEL 12 - ØSTEN FOR MINEN, VESTEN FOR BJERGET	51
KAPITEL 13 - DEN TAVSE, SOM TALER	57
KAPITEL 14 - TROLDMANDENS BORG	65
KAPITEL 15 - ONDSKABENS BARN	72
KAPITEL 16 - AT VOKSE MED OPGAVEN	77
KAPITEL 17 - OP AD MUREN	83
KAPITEL 18 - EN HÅBLØS OPGAVE	91
KAPITEL 19 - TROLDMANDENS BRUD	96
KAPITEL 20 - EN OVER NÆSEN	103
KAPITEL 21 - UAFGJORT	109
KAPITEL 22 - ET KÆMPESLAG - ELLER TO	116
KAPITEL 23 - TROLDMAND OG SØN	123
KAPITEL 24 - SØLVBJERGET	127
KAPITEL 25 - HVEM SKAL NU BESTEMME	133
KAPITEL 26 - HJEMAD IGEN ELLER - ?	136
KAPITEL 27 - AT VILLE ELLER IKKE VILLE	140
KAPITEL 28 - UD I VERDEN	145
JENS E.HANSENS ROMANER, MUSICALER OG SKUESPIL	149
BESTEMMELSER ANGÅENDE BRUG AF 'DATA FICTION'-VÆRKER	149

Kapitel 1 - Rejseforberedelser

- Vågn op, din dovne hund.

Støvlen ramte Rense i ryggen lige under skulderbladene. Rense vågnede og rejste sig hurtigt. Han missede med øjnene i skæret fra væbnerens lygte og så ned i gulvet. Han vidste, at det ikke var godt at se op på væbnerne og især ikke Torgerd. Torgerd var ikke særlig rar, hvad Rense tit og ofte havde mærket, når Torgerd syntes, Rense var for længe om at pudse ridderens udrustning eller, hvad han ellers var blevet sat til at gøre rent og pudse.

- Se at komme i gang med at samle dine ting sammen, slave. Vi rider om en halv time!

Torgerd drejede rundt på hælene og forsvandt i staldens mørke. Rense prøvede at gnide søvnen ud af øjnene, mens han rystede sit tæppe fri for halm, så han kunne pakke det.

Det var meget mørkt, ikke alene i stalden, men også udenfor de små staldvinduer. Rense kunne regne ud, at det måtte være nat eller meget tidlig morgen. Godt nok var han vant til at stå tidligt op, men det her var åbenbart noget særligt, for det plejede ikke at være så mørkt, når han vågnede. Måske var det derfor, Torgerd var ekstra meget sur. Væbnerne brød sig heller ikke om at stå tidligt op, dertil holdt de alt for meget af vin og muntert selskab.

Rense kunne høre Torgerd vække Brate og Anli i den anden ende af stalden, men bortset fra hans dybe stemme og de urolige lyde fra hestene, som blev vækket af den uvante larm midt om natten, var der helt stille på borgen. Rense stoppede trøjen ned i bukserne og glattede håret væk fra panden. Hans sorte hår var lidt for langt, men endnu havde væbnerne ikke lagt mærke til det. Det var væbnerens arbejde at holde slaverne i orden, men når de var hjemme på borgen, havde væbnerne alt for travlt med alt muligt andet og derfor var de temmelig efterladende med deres pligter.

Rense tænkte dog ikke på sit hår denne mørke, tidlige morgen. Han var forvirret. Det var det tidligste, han endnu var blevet revet ud af sin alt for korte søvn. De mange pligter, han og de to andre slaver havde med at holde ridderens udstyr og hest i kampduelig form, gav dem ikke mange timer for sig selv, og i den sparsomme tid måtte de hellere sørge for at få sovet, for man vidste aldrig, hvornår ridderen blev sendt i krig igen.

Selvfølgelig drog deres ridder ikke alene i krig, dér fulgtes han med alle de andre riddere, men mange gange var han blevet sendt ud på specielle missioner af kongen. På disse ture skulle væbnerne og slaverne naturligvis også med, for en rigtig ridder kan ikke klare sig særlig længe alene. Uden folk til at sørge for udstyret, maden og mange andre ting, ville selv den bedste ridder hurtigt få problemer med at udføre sine heltegerninger. Og heltegerninger var nu engang Ridder Attans specialitet. De andre riddere var lidt misundelige på Ridder Attan - nej, de andre riddere var *meget* misundelige på ham, for Ridder Attan fik altid de bedste og mest heltemodige opgaver, og vendte vel at mærke altid sejrrikt tilbage til kongeborgen og endnu mere hæder og ære fra kongens (og de unge hofdamers) side. Denne misundelse smittede af på de andre ridders væbnere og slaver, og derfor så de skævt til Rense og de to andre slaver, Brate og Anli.

Rense skyndte sig ned i den anden ende af stalden, hvor Brate og hans kvinde, Anli, var i færd med at bringe deres oppakning i orden. Der var mange forberedelser at gøre til den afrejse, som Torgerd sagde skulle foregå meget hurtigt. Hvorfor de kun fik en halv time til at forberede sig, kunne ingen af dem regne ud, men de havde ikke tid til at tænke på det, endstige snakke om det. Det gjaldt om at gøre alting hurtigt, så ridderens hest og udrustning var klar i gården inden den halve time var gået, naturligvis sammen med væbnernes muldyr og udstyr.

Brate og Anli så trætte ud. Rense vidste, at de var gået senere i seng end sædvanligt, for da han lagde sig til at sove, kunne han høre dem hviske sammen udenfor. Han havde ikke kunnet høre, hvad de hviskede om, men de var endnu ikke gået i seng, da han sov ind.

Nu måtte Rense en tur ud til møddingen, hans blære pressede på, som den altid gjorde, når han vågnede om morgenen. Det var koldt udenfor, men med et suk fik han lettet sig. Han skyndte sig tilbage til staldens velsignede varme og begyndte at klargøre sadlerne til væbnernes muldyr. Det var sandelig godt, det meste var rejseklart i forvejen.

Ingen af dem havde troet, at ridderen blev sendt ud på nye opgaver så hurtigt. De havde kun været på kongens borg i en uge, og der plejede altid at gå flere uger, før kongen havde brug for de specielle evner, som han mente, Ridder Attan besad. Rense vidste også, at Torgerd og den anden væbner, Jemmy, gik ud fra, at der ville gå lang tid, før ridderen skulle afsted igen. Der var ro ved alle grænser, alle regnede med, at der ville herske fred i hvert fald nogle måneder, så væbnerne havde taget det lidt let med arbejdet. Rense og de to andre slaver havde selvfølgelig straks sørget for, at udstyret, våbnene og rustningen blev bragt i stand, for de kunne ikke få fred for væbnerne, førend det var gjort.

I den uge, der var gået, siden de var kommet hjem til borgen efter en hemmelig mission i et land langt mod - nå, nej, det er en hemmelighed! - havde de tre slaver knoklet for at bringe tingene i orden. Rense havde rensset og pudset rustningen, lanserne, sidevåbnene og seletøjet, Brate havde slebet sværdene og lansespidsene og striglet og børstet Herold, ridderens store, sorte hingst, Anli havde vasket og repareret tøjet og de lange kapper, og selv væbnerne havde gjort deres vigtige del af arbejdet: de havde et par gange set ind i stalden og sikret sig, at slaverne arbejdede hårdt og hurtigt nok.

Ellers havde Torgerd og Jemmy travlt med deres koner, eller rettere kærester, for der var ingen af dem, der var gift. De var aldrig på kongeborgen længe nok til at finde sig en kone, inden ridderen atter skulle afsted. Det så nu ikke ud til at genere de to særlig meget, for der var masser af unge piger, som gerne ville være kærester med den berømte Ridder Attans væbnere. De var ikke længe om at finde sig en pige hver og tilbringe en behagelig tid sammen med dem, mens de soled sig i glansen af ridder Attans bedrifter, som alle var så betagede af.

Rense, Brate og Anli arbejdede i stilhed. De behøvede ikke at snakke sammen for at vide, hvad de hver især skulle lave. De vidste alle tre, hvem der gjorde hvad og hvornår.

- Åhhh, det er godt nok tidligt, gabede Brate, mens han for sidste gang sikrede sig, at Ridder Attans sværd let gled ud af skeden.

- Jo, men man kan også bare sørge for at komme ordentlig tid i seng, ikke. Og *sove*, vel at mærke! Anli så over på ham fra den tøjbunke, hun var ved at pakke. Rense kunne ikke se hendes ansigt rigtigt i skæret fra det ene stearinlys, de havde tændt, men i Anlis stemme kunne han høre en drillende tone, han ikke rigtig forstod.

- Åh, du var da selv ... Brate gav hende et hårdt klask i bagdelen.

Anli vendte sig mod Brate, og selv om hun råbte vredt, at han skulle lade være med den slags, kunne Rense se, at hendes øjne ikke var vrede. De var i stedet fulde af noget, som var ... ja, hvad det var, kunne han ikke rigtig regne ud. Det vrede ansigtsudtryk forsvandt, og Anli smilede. Rense stirrede måbende fra den ene til den anden - var Anli vred over Brates slag, eller var hun ikke vred? Rense forstod ingenting.

- Stå ikke der og glo, knægt. Se hellere at få hentet Herold. Du kan ordne muldyrene bagefter. Brate puffede til ham.

Dét lod Rense sig ikke sige to gange, for var der noget i verden, han elskede, var det Herold, Ridder Attans hest. At få lov til at føre Herold, var noget af det bedste, der kunne ske for ham. Det skete bare alt for sjældent, syntes Rense. Herold var det eneste væsen, Rense rigtig troede på. Alle andre - mennesker som dyr - afslørede ofte, at de ikke var til at stole på.

Ikke Herold. Den var stolt, selvsikker og aldrig svag. Den var meget kræsen, hvad mennesker angik, men den var trofast overfor dem, den besluttede sig for at være venner med. Var man først blevet Herolds ven, viste den det også.

Allerede den første gang, Rense fik lov til at holde Herolds tømme, havde han mærket, at hesten var ham venligt stemt, og det havde varmet ham helt ned i tærne. Han havde ikke turde tro sine egne følelser dengang, men da Brate lidt efter rakte ud efter tømmen for at føre hesten ind i stalden, havde den meget bestemt kastet med hovedet, og til Brates store overraskelse, var Herold spankuleret ind i stalden, nærmest trækkende Rense efter sig.

Rense havde aldrig glemt den hændelse. Han vidste fra det uforglemmelige øjeblik, at han og Herold var venner, og han nød tanken i hemmelighed, for er der noget en slave hurtigt lærer, er det at holde sine tanker for sig selv. Når Rense i en af de korte stunder, hvor han ikke havde noget særligt at lave, forsigtigt nærmede sig Herolds fornemme stald, kunne han mærke, at hesten - ... ja, Rense var sikker på, at Herold kunne tænke, næsten som et menneske, og han havde en fornemmelse af, at den på sin vis prøvede at snakke med ham. Rense ønskede brændende, at han kunne forstå, hvad Herold ville fortælle ham.

Desværre var det ikke særlig ofte, han fik lov til at føre Herold ind og ud af stalden, for det var Brates ansvar. (Ja, skal vi være helt ærlige, var det Torgerds ansvar, men når nu det var nemmere at sætte en af slaverne til det, ikke.) Torgerd vidste, at Brate - og de andre slaver også for den sags skyld - hellere ville skære tarmene ud på sig selv end gøre den mindste smule forkert med Herold. Herold var trods alt næsten lige så berømt som Ridder Attan.

Rense fik til sin endnu større glæde lov til også at hjælpe Brate med at sadle Herold. Derefter ordnede han væbnernes muldyr og til sidst hentede han sin egen oppakning. Den var allerede klar, alle pudsegrejene lå samlet i de to tunge tasker, og Rense svang dem om på ryggen og hoppede dem på plads, så vægten blev fordelt bedst muligt. Anli hjalp Brate med hans tasker, og køkkengrejene blev fordelt mellem dem alle tre.

Så var de klar, og der var endda tid tilovers, da de tre slaver, Herold og muldyrene krydsede den store gårdsplads på kongeborgen.

Slaverne vidste, at Ridder Attan skulle forlade borgen gennem vestporten. Slottets vigtigste port var godt nok østporten, men den var også den største og mest besværlige, ovenikøbet med en vindebro over den dybe voldgrav. Ridder Attans hemmelige opgaver

krævede som regel, at han forlod borgen ubemærket, og dertil var vestporten velegnet. Den var mindre, krævede ikke fire vagter for at blive åbnet, og der var ingen vindebro.

Slaverne var klar. Der gik nogle minutter.

Der gik nogle flere minutter. Rense, Brate og Anli stod stille. De to væbnerses muldyr var tavse, ubevægelige støtter, selv Herold stod roligt, men indimellem rystede den utålmodigt med manken for ligesom at sige: "Vi er klar. Hvor er min rytter og de to snøbler henne!"

Borggården blev kun sparsomt oplyst af fakler. Det var koldt at stå dér så tidligt på morgenen og vente. Deres ånde stod som små tågebanker omkring deres hoveder. Tiden føltes meget lang, men slaverne kunne ikke foretage sig andet end tålmodigt at vente på deres herrer.

Men hvor var Ridder Attan og de to væbnere?

Kapitel 2 - Afrejse fra borgen

- Åh, Attan, du må ikke forlade mig, Attan! - Du må ikke gå fra mig!!...

Aaaataaaaann!!

... En skinger damestemme skar gennem den morgenstille borggård.

De tre slaver drejede hovederne som på tælling og stirrede forskrækket over mod den anden ende af gårdspladsen, hvor en tårndør var gået op og havde udspytet en lille klynge mennesker. De så ud til at slås med hinanden. I mørket var det svært at se, hvem det var, eller om de virkelig sloges, men en af skikkelserne bar på en lygte. I det svage lys genkendte de først lygtens bærer, Jemmy, som vaklende prøvede at holde en høj, kraftig skikkelse i ro, derefter kunne de udskille Torgerd i klumpen.

Torgerd kæmpede med en anden skikkelse, som var klædt i en lang, hvid natkjole. De høje klageråb kunne umuligt stamme fra ridderen eller hans væbnere; de måtte komme fra den skikkelse, Torgerd kæmpede med. Slaverne kiggede i smug muntert på hinanden, for de forstod nu, hvad der var ved at ske. Den hofdame, som ridderen altså var specielt gode venner med i disse dage, ville åbenbart ikke lade ham drage afsted her midt om natten. Tværtimod lød det igen og igen:

- Du må ikke gå fra mig!! ... Aaaataaaaann!! Neeeiijjj!! ... Aaaataaaaann!!

Torgerd skubbede den skrigende skikkelse tilbage indenfor døren og lukkede den. Den pludselige stilhed, da døren dæmpede for hylert, varede dog ikke længe. Hofdamen, som altså var fast besluttet på at holde Ridder Attan tilbage fra hans hemmelige mission, skubbede febrilsk til døren, og Torgerd måtte lægge hele sin vægt bag for at holde den lukket.

Imens fik Jemmy med stort besvær bugseret den anden skikkelse hen mod vestporten, hvor slaverne ventede. Slaverne vidste glimrende, at den store, rustningsbeklædte person, som Jemmy baksede med, var ingen ringere end deres stolte herre, Ridder Attan. Kongens og hofdamernes yndlingsridder.

Ridder Attan havde med skam at melde temmelig meget brug for Jemmys støtte på turen over gårdspladsen. Ridderen var rent ud sagt døddrukken. Havde han fået sin nye hemmelige opgave for sent til at kunne forberede sig ordentligt til den, det vil sige: lade være med at feste løs, som han plejede ...? eller havde han været nødt til at drikke sig mod til? (Jo, det var desværre sket ved enkelte lejligheder). Slaverne kunne umuligt vide, hvilken forklaring, der var den rigtige.

Ridder Attan mumlede uforståeligt, mens Jemmy rakte lygten til Brate, der holdt Herolds tømme. Derefter måtte Jemmy nærmest løfte den tunge ridder, som ikke var til megen hjælp selv, op i sadlen. På et tidspunkt var de alle sikre på, at det aldrig ville lykkes for Jemmy. Rense var lige ved at overtræde reglen om, at slaver aldrig må gøre noget, de ikke udtrykkeligt har fået besked på, da han ubevidst trådte frem for at give Ridder Attan et ekstra puf, for et langt øjeblik så det ud til, at ridderen ville glide tilbage i armene på Jemmy. Rense stoppede dog midt i bevægelsen, for selv om Jemmy måske ville slippe nemmere fra sit mas med den rustningsbeklædte ridder, var straffen for at gøre noget uopfordret stadig streng.

Endelig sad - eller nærmere lå - Ridder Attan frem over saddeknappen på den brede, stolagtige sadel. Jemmy holdt fast i ham et øjeblik, for at sikre sig, at ridderen ikke gled ned på den anden side af hesten. Til sidst tog han chancen og gav slip. Han så over mod døren, hvor Torgerd råbte et ellet andet, enten til Jemmy eller måske til den unge dame. Hun havde på intet tidspunkt indstillet sit skrigeri, et skrigeri, der viste sig at have en meget kedelig effekt.

Rundt omkring på borgen begyndte lys at dukke op i vinduerne, efterhånden som de sovende beboere blev vækket af larmen fra borggården. De første vagter var også kommet frem og stod nysgerrigt og fulgte Torgerds kamp med døren. Ingen af vagterne viste tegn på at ville træde til for at hjælpe. Det var sikkert udsigten til en herlig sladderhistorie, der fik alle til bare at betragte begivenhederne i stedet for at tage del i dem, en god, saftig sladderhistorie, som kunne forkorte de lange kedelige aftener, mens kongeborgen ventede på Ridder Attans glørværdige hjemkomst. Hverken vagterne eller de mange høje riddere og deres damer ville risikere at gå glip af denne historie, som udspillede sig på kongeborgen midt om natten, især ikke når hovedpersonen var Ridder Attan. Til gengæld råbte de mange gode og mindre gode råd til de stakkels væbnere.

Der var øjensynlig ingen nøgle til døren, men efter at have løbet lidt forvirret rundt i gården, begyndte Jemmy at trække en tungt lastet trækvogn hen mod døren. Torgerd satte sin ene fod hårdt ind mod døren, og med fælles hjælp fik de to hæst åndende væbnere rullet vognen hen, så det ene store hjul blokerede døren. Nu var det kun muligt for den hysteriske dame at åbne døren en lille smule, men sprækken var sandelig også nok. Alle fik stadigvæk det fulde udbytte af hendes "*Aattaaan, du må ikke forlade miiiiig ... - Attan, jeg eeeelsker diiiig!!*"

Endelig kunne Torgerd og Jemmy løbe over til de ventende slaver, og med eder og forbandelser begyndte de at genne dem over mod vestporten. De var så forpustede og forvirrede over den megen ballade, den ellers hemmelige afrejse havde afstedkommet, at deres puf og slag heldigvis var temmelig upræcise. Slaverne var vant til langt mere nøjagtige og ondsksfulde slag og spark; de par dask, de måtte lægge ryg til denne morgen, var småting.

Gruppen satte sig i bevægelse, og til lyden af larmende og muntre tilråb fra de grinende vagter og ligeledes fra borgens tæt befolkede vinduer, nåede de over til porten.

I anledning af den hemmelige afrejse, havde væbnerne sikret sig, at vestporten kun var spærret med en enkelt bom, og Rense blev kostet frem for at lukke op. De første gange Rense skulle åbne vestporten, havde han stønnet og prustet af anstrengelse, for han var startet i Ridder Attans tjeneste som otte-årig. Nu var cirka femten år gammel. Han var måske ikke skudt ret meget i vejret, men til gengæld havde han vokset sig forbavsende stærk trods den ikke særligt gode mad, man ofrede på slaver. Det var ikke længere noget problem for ham at skubbe den store tværbjælke til side og trække den enorme træport bagud.

Uendeligt langsomt - forekom det Rense - bevægede gruppen sig ud fra borggården, men til sidst kunne han trække træporten i efter dem. Nattemørket sænkede sig omkring dem, lyden af latterbrølene fra kongeborgen forsvandt, og den uventede rejse ud mod ukendte farer tog sin begyndelse.

Slaverne brød sig heller ikke om den megen opmærksomhed, for den betød, at det ville blive ekstra plagsomt at vende tilbage til borgen. De andre slaver ville have god ammunition til deres drillerier af Rense, Brate og Anli, uanset de ikke havde nogen andel i det, der var sket.

Den lille flok startede således allesammen denne hemmelige opgave med at drage et stort suk af lettelse, mens porten faldt i bag dem. Det vil sige alle, bortset fra Ridder Attan, der bevidstløst og meget larmende snorkede i sit høje sæde på ryggen af Herold. De to væbnere red på hver sit muldyr, Jemmy på Ridder Attans højre side og Torgerd på hans venstre. Der var ikke megen plads på den smalle klippesti væk fra vestporten, men de var nødt til at være parate, hvis Ridder Attan skulle vise tegn på at glide til en af siderne. På den måde kom de kun langsomt frem, hvad der passede de tre slaver glimrende.

Normalt var Ridder Attans tempo bestemt af hans store ønske om at afslutte de hemmelige missioner hurtigst muligt, så slaverne måtte tit løbe livet af sig for at følge med. Denne gang startede rejsen med en hastighed, der ikke var spor anstrengende. I fred og ro kunne de sikre sig, at de tunge oppakninger sad rigtigt på ryggen og passe på, at remmene ikke gnavede ved siden af den hårde hud på skuldrene. Noget godt var der ved Ridder Attans uheldige tilstand.

Klippestien startede ved vestporten, snoede sig i en stor bue rundt om kongeborgen og førte ned til en bred vej, der gik stik vest. Vejen bragte dem gennem en lille landsby, som lå nedenfor bjergene. Her boede kongens bønder og de tjenestefolk, der ikke var plads til på selve borgen. Alle i landsbyen sov, end ikke byhanen var begyndt at røre på sig. Ridder Attans følge drog stille gennem landsbyen og kom snart ud på landevejen.

De høje bjerge, som kongeborgen var bygget på, lå i øst, og der gik et par timer, før solen kom højt nok på himlen til at kaste sine stråler ud over land og by. På det tidspunkt var de kommet et godt, langt stykke mod vest. Væbnerne var sikre på, at Ridder Attan, trods sin næsten bevidstløse tilstand, havde mumlet ordet "vestover", og rejsen måtte derfor gå mod vest. (Skal vi være helt ærlige, var væbnerne meget nervøse for, at de skulle have misforstået ordet. Det ville ikke være rart, hvis de startede et nyt eventyr med at rejse i den gale retning, kan I nok forstå.) Torgerd og Jemmy valgte klogeligt at koncentrere sig om at holde ridderen i sadlen, videre ordrer måtte vente, til han atter vågnede op til dåd.

Det var forår, og solen skinnede fra en skyfri himmel. Landevejen lå lang og bred foran dem, snoede sig gennem bakkede landskaber med små samlinger af træer, gennem

lange skovstrækninger og over enorme marker med korn eller med får, køer og andre nyttige dyr.

Kongens rige var stort. Det strakte sig langt mod vest, langt mod nord og langt mod syd. Mod øst lå de høje bjerge, som ydede en glimrende beskyttelse mod de vilde folkeslag på den anden side, mens grænserne mod de tre andre verdenshjørner var mere usikre. Det var riddernes opgave at holde grænserne fri for indtrængende stammer fra nabolandene, og stort set lykkedes det for dem.

Nu og da skete det, at en mægtig ridderkonge eller et par sammensluttede røverbaroner mente, at kongens fede rige ville være en lækkerbissen at erobre. Så måtte Ridder Attan og hans kolleger ud og slås igen. Under disse krige, som nogle gange førte ridderne langt ind i nabolandene, blev der taget fanger, og disse fanger endte som slaver for ridderne. Sådan havde det været så længe man kunne huske, og mange slaver var senere blevet født i fangenskab og vokset op som slaver. Der kom ikke længere nye til, for de rigtigt store krige med nabolandene lå langt tilbage i tiden, men landet var vel egentlig også velforsynet med slaver.

Brate og Anli var begge blevet født af slaver i kongens rige og havde aldrig set deres hjemland, før de kom i tjeneste hos Ridder Attan. Rense, derimod, var ikke født som slave. Han var blevet "erobret" som spæd af nogle riddere, der havde været på et meget farefuldt krigstogt mod et folkeslag langt mod sydvest. Kun få riddere var vendt tilbage fra det krigstogt, og de kunne berette om mystiske hændelser, mærkelige folkeslag og endog om trolde, alfer og forunderlige skabninger, som ingen i kongens rige nogensinde havde set.

Den slags historier var ikke ualmindelige i kongens rige, for her havde der også levet mange fabelvæsener i gamle dage. Engang havde der også været mennesker, der besad mystiske kræfter. De var - så vidt man vidste - alle uddøde. Men på netop det krigstogt, hvor Rense blev røvet, havde ridderne haft store problemer, fordi de ikke havde været forberedt på at slås mod mennesker og dyr med magiske evner og overnaturlige kræfter. Det havde kostet de fleste af dem livet. De overlevende riddere havde kun hjembragt få slaver fra det lange krigstogt, mest små børn, og et af dem var altså en lille dreng, som blev sat i pleje hos et slavepar. De fik besked på at opfostre ham som pudsedreng, og i mangel af andet navn havde de døbt ham Rense. Med dette ikke særlig spændende navn var han vokset op, var kommet i tjeneste hos Ridder Attan og havde tilbragt de sidste syv-otte år med at følge ridderen på hans heltemodige rejser.

Rense var over ti år, før han bemærkede, at han ikke lignede de andre slaver, og slet ikke menneskene i kongens hof. Hoffolkene var meget blege og havde allesammen lyst hår, de fleste af slaverne så ikke meget anderledes ud, og Rense forstod gradvis, at når hans hud var mørkere og hans hår kulsort, måtte det betyde, at han ikke stammede fra kongens rige. Hvorfor han så anderledes ud, vidste han ikke, men han mærkede på slavernes drillerier, at det folk, han stammede fra, var et laverestående folk, som ingen ordentlige mennesker gad beskæftige sig med. Heldigvis havde Ridder Attan to andre slaver, Brate og Anli, som heller ikke var lyshårede, og de var derfor ikke uvenlig stemt overfor ham, for de led alle tre under misundelsen og drillerierne fra de andre slaver.

Ridder Attan var den mest berømte og forkætrede ridder ved kongens hof. At denne berømmelse ikke gav Rense, Brate og Anli en smule, havde de lært at leve med. Uden at sige det direkte, så de - til forskel fra Ridder Attan og væbnerne - nærmest frem til den næste rejse ud i det fremmede, for det var dér, at de hver især kunne yde deres

bedste. På sin vis kunne man godt sige, at Ridder Attans følge var en lille familie, som det meste af tiden var henvist til at være alene sammen på de lange rejser, og det gav dem trods alt en form for samhørighed. Det ville ti - eller for den sags skyld tyve - vilde heste ikke kunne trække ud af hverken Ridder Attan eller hans to væbnere, men de var alligevel meget afhængige af slaverne og deres arbejde.

Og hvad kun få vidste, var Ridder Attans berømte og heltmodige bedrifter ikke blevet nær så succesrige, hvis ikke han havde haft lige præcis de slaver.

Især Rense.

Men det kommer alt sammen senere.

Kapitel 3 - Gennem kongens rige

Kongens rige var stort, rigt og - nå, det ved vi - men det var ikke alt i kongens rige, der var helt så velordnet og moderne, som folk gerne ville tro. I de store byer herskede der rimelige forhold, ridderne og kongens soldater holdt tilstrækkelig øje med folk til, at man kunne føle sig sikker. Men på landevejen var det en lidt anden historie. Det var ikke ualmindeligt, at handelsfolk blev overfaldet af røvere, og der gik hårdnakkede rygter om, at visse egne stadig husede vilde dyr, trolde og andet ondskab, som gjorde vejene usikre selv for kongens riddere. Disse rygter kunne Ridder Attan og hans følge nemt bekræfte, men da det ikke gavrede noget, at folk blev opskræmt, fortalte de aldrig om de mystiske hændelser, de oplevede i kongens eget rige.

Ridder Attan var ikke bange for at færdes på de usikre landeveje. Ikke alene var han ridder, og det var nok til, at han sjældent blev overfaldet, men af en grund, som hverken ridderen eller væbnerne kunne bestemme helt præcis, var det, som om de altid var forberedt, når noget skulle til at ske. De røvere eller vilde dyr, som overmodigt var gået til angreb på ridderen og hans følge gennem årene, havde ikke fået mange chancer for at skade dem. Ridder Attan tilskrev disse ubetydelige og altid sejrtrækkende bataljer sin egen overlegne styrke og hurtighed, Torgerd og Jemmy skulle være de sidste til at modsige ridderen, og slavernes mening, var ingen interesserede i. Men Rense - og muligvis også Anli - vidste bedre.

Det var en glimrende dag til at tage på eventyr. Solen varmede uden at være gloende, og tempoet var mageligt. Ridder Attan beklagede sig godt nok over sit dunkende hoved, da han kom til bevidsthed op ad dagen, men under frokostmåltidet genvandt han en god portion af sit sædvanlige jeg. (Til væbnernes store beroligelse, var vest lige præcis den retning, de skulle rejse i.)

Mens de holdt frokosthvil og styrkede sig med det måltid, som Anli havde tilberedt, fik væbnerne endelig noget at vide om Ridder Attans nye, hemmelige opgave.

Rense, Brate og Anli havde ikke noget besvær med at høre, hvad Ridder Attan fortalte sine væbnere. Slaver må ikke ses, ikke høres, ikke mærkes, men man kan ikke forhindre dem i at have både øjne og ører, der fungerer lige så godt som herrernes.

- Siden jeg kom hjem til borgen (*gumle*) for en uge siden, har hoffet stået på den anden (*gumle*) ende. Eller rettere, Kongen og hans to vise ... (*bøvs*) rådgivere har været ude af sig selv (*gumle*) af fortvivlelse og raseri.

Ridder Attan talte, mens han grådigt kastede sig over maden. (Det var mange år siden, hans mor havde lært ham ikke at tale med munden fuld af mad, og vi må desværre konstatere, at han ganske havde glemt det.)

- Uden at hoffet ved det, er prinsessen blevet bortført! Ingen må vide det, for det kan i den sidste ende føre til, at riget går under! Ridder Attan så indtrængende på de to.

Væbnerne nikkede lydigt. De havde ikke hørt andet, end at prinsessen var taget på besøg hos en af kongens fjerne tanter sydpå. Det var aldrig sket før, men når meddelelsen kom fra selve kongen, var der ingen ved hoffet eller i riget, der tvivlede på det. Enkelte havde undret sig over, at prinsessen tilsyneladende var taget afsted uden tjenestefolk, men prinsesser er højt hævet over almindelige menneskers gætterier.

Ridder Attans tre slaver havde ikke hørt noget, men det overraskede dem ikke. Nu sad de imidlertid med strittende ører for at høre, hvad det var, Ridder Attan var blevet sendt ud for at ordne.

Kongen havde selvfølgelig været nødt til at afsløre overfor Ridder Attan, hvad der virkelig var sket: Et par uger tidligere havde kongen fået hemmeligt besøg af en fremmed, men meget fornem og rig mand. Han havde afsløret sig som troldmand og hersker over et mægtigt rige langt væk. Et rige, "som aldrig ser solen gå ned", havde den fremmede pralet. Kongen behandlede ham venligt nok, men det viste sig, at troldmanden var kommet med onde hensigter. Først udviste han lidt for stor interesse for kongens datter, prinsessen, men det tog kongen ham ikke ilde op. Den slags har herskere lov til, for hvad er mere naturligt, end at prinsesser gifter sig med konger eller deres prinser, men troldmanden fik det til at lyde, som om han var sikker på, at prinsessen ville blive hans. *Det* brød kongen sig ikke om, men høfligt lod han som ingenting.

Til sidst var troldmanden kommet frem med sit egentlige ærinde: han ville have kongen til at afstå sit rige til ham - foruden at lade ham få hans datter til ægte - og det var naturligvis ikke noget, kongen kunne tænke sig. De to herskere var kommet temmelig meget op at toppes, og det var endt med, at troldmanden havde taget afsked med kongen, mens han udstødte de forfærdeligste trusler.

Kongen havde ikke taget troldmandens trusler særlig alvorligt, for han havde selv to gode solide troldmænd i sine rådgivere. Han følte sig sikker for alt ondt. Derfor kom det som et stort chok, da han næste morgen fik at vide, at prinsessen var forsvundet, ingen vidste hvorhen. Forfærdet måtte kongen sande, at troldmanden havde gjort alvor af en af sine trusler: at tage prinsessen til ægte med eller mod kongens vilje. Hvad prinsessen havde tænkt, var der ingen der vidste.

Kongens to rådgivere havde straks kastes sig over deres krystalkugler, stjerneikkerter, kattetarmer, hønsefødder, kaffegrums og hvad troldmænd ellers bruger, for at se, om de kunne finde spor af den ondskefulde troldmand og den forsvundne prinsesse. De var nået frem til, at prinsessen var forsvundet midt under sit aftentoilette, og det kunne de se helt uden brug af magiske hjælpemidler. På gulvet ved prinsessens toiletbord lå hendes kam og håndspejl, alt hendes tøj var urørt, også det som lå i uordentlige bunker på gulvet. (Prinsesser lader naturligvis adelsfrøkener rydde op efter

sig.) Prinsessen var forsvundet kun iført sin lette og meget tynde natkjole! Men hvor, hun blev bragt hen, kunne rådgiverne ikke opklare. Mysteriet var og blev uløseligt.

Det eneste spor, de havde at gå efter, var troldmandens udtalelse om, at hans rige var så stort, at det aldrig så solen gå ned. De to kongelige troldmænd udlagde dette til, at riget måtte ligge meget langt mod vest, muligvis ved verdens ende.

Og det var endnu værre end som så: for ikke alene var prinsessen kongens eneste barn og dermed den, der skulle bringe slægten videre og regere riget, men dengang prinsessen blev født, havde en gammel heks forudsagt, at så længe prinsessen var i sikkerhed på kongeborgen, ville riget være stort, rigt og lykkeligt. Kongen var nu bange for, at riget skulle gå under, når prinsessen ikke var hos ham.

Som så ofte før, når kongen var i knibe, havde han straks tilkaldt Ridder Attan. Ridderen blev pålagt den dybeste tavshed, og så gav kongen ham den mest hemmelige opgave, han nogensinde havde fået.

Opgaven gik i al enkelthed ud på at finde troldmanden, dræbe ham og befri prinsessen for at bringe hende med hjem.

Aftenen før, mens Ridder Attan skulle forberede sig på rejsen, var der kommet en formummet rytter til borgen og havde overbragt et brev til kongen. I brevet havde den onde troldmand skrevet, at han, inden måneden var omme, ville have vundet prinsessen for sig med eller uden brug af magi, ville gifte sig med hende og derefter vende tilbage som rigets retmæssige næste hersker. Måneden, som har et navn, der ikke siger os moderne mennesker noget, var efter hoffets tidsregning en uge gammel, og derfor var der kun tre uger til at dette forfærdelige ville finde sted. Det var - kongen havde set meget skarpt på Ridder Attan, mens han sagde dette - uhyre vigtigt, at Ridder Attan løste sin opgave så hurtigt som muligt.

De to væbnere blev meget forskrækkede ved udsigten til rejsen mod et land, som ingen nogensinde havde set eller hørt om. Ikke alene ville det betyde mange uger eller måneder, før de igen kunne slappe af på kongeborgen, men alt tydede på, at dette kunne blive den værste mission, de nogensinde havde været ude på. Men de var ridderens tapre væbnere, som havde fulgt ham trofast på hans mange barske eventyr, og de kunne ikke så godt vise Ridder Attan, at de blev bange ved hans fortælling. Tappert, men hvide i ansigterne, lyttede de til ridderens historie.

Slaverne kunne bedre tillade sig at reagere, overfor hinanden i det mindste. Anli blev mere og mere bleg, efterhånden som Ridder Attans historie skred frem, Brates hoved sank langsomt ned mod hans bryst, mens Rense som den eneste opmærksomt og ... jo, også meget nysgerrigt, lyttede til den utrolige beretning. Rense kunne ikke forstå, hvorfor historien om den bortførte prinsesse, med alt hvad det kunne indebære af ulykker for riget, fik ham til at føle en næsten kildrende fornemmelse op og ned af ryggraden. Det var i hvert fald ikke udsigten til en lang, lange rejse, heller ikke tanken om de uundgåelige strabadser, de ville komme ud for. Det måtte være noget andet. Hvad det kunne være, havde Rense ikke den fjerneste idé om, men han blev ikke spor skræmt af Ridder Attans beretning.

Det var godt, at de næsten var færdige med at spise, da ridderen nåede til de dystre udsigter for at løse opgaven. Bagefter var humøret hos væbnerne og slaverne meget dårligt, hvilket kan ødelægge selv den bedste appetit, og de var nu engang nødt til at samle energi til den fortsatte rejse.

Efter frokosthvilet brugte Ridder Attan en god del af tiden på at underholde sine væbnere med små historier om livet ved hoffet, genfortælle lidt sladder og ellers berømme sine egne erobringer blandt de unge hofdamer. At han havde tilbragt den sidste aften og nat sammen med den unge dame, der højlydt havde prøvet at forhindre deres afrejse om morgenen, var egentlig imod hans principper - kongen havde trods alt lagt rigets skæbne i hans hænder - men den unge dame (Ridder Attan snoede veltilfreds sit store overskæg, mens han fortalte dette) havde været utroligt overtalende, så for en gangs skyld havde han givet efter. Måske havde han ... - nå, ja, han havde drukket en anelse for meget, men på den anden side havde de tre uger, ikke sandt? Efter Ridder Attans mening var det rigelig tid til at løse enhver opgave.

På dette sted i ridderens enetale blev Rense nødt til at lade som om han fik øje den store, sort- og grønstribede sabelløve, som luskede rundt et stykke inde i en skovtykning, de netop var på vej igennem.

Ja, vi siger "lade som om", for Rense vidste ikke præcis, hvor sabelløven var lige nu, men for sit indre blik kunne han se det store, kluntede dyr med de enorme hugtænder springe ned fra et klippefremspring, de ville passere små hundrede meter fremme. Rense gjorde som han altid gjorde: han rykkede Brate i armen, hviskede: "sabelløve!", og pegede frem mod klippen. Dette fik Brate til at råbe advarslen videre til væbnerne, der skyndsomt så sig omkring for at få øje på det farlige dyr.

Resten skete lige så hurtigt og ubesværet, som det plejede. Da gruppen nærmede sig klippen, hvor Rense nu vidste, løven ville komme springende, var de to væbnere forberedt. Jemmy, som red på ridderens højre side, behøvede i virkeligheden blot at løfte sin korte nærkampslanse og spidde dyret i springet.

Det var det!

Den døde dyrekrop faldt til jorden med et brag. Rytterne fortsatte, som om intet var hændt, mens Brate gjorde tegn til Rense, at han skulle hive Jemmys lanse ud af løven igen. Lansen skulle være fin og rengjort, straks når de holdt deres næste hvil.

Lansen sad godt fast, for det var en stor, gammel hanløve, Jemmy havde nedlagt. Hugtænderne var slidte og ikke særlig farlige, men dens lange knivskarpe kløer ville det ikke være rart at komme for tæt på. Rense måtte sætte foden mod løvens bryst og trække alt, hvad han kunne for at få lansen ud. Han trak og passede hele tiden på, at trække lige. Det værste, der kunne ske, var at lansen knækkede. Det havde Rense kun gjort én gang. Dengang dét skete, havde Jemmy for en gangs skyld set meget vredt på ham, og de slag, han derefter lod heglerne ned over Rense, gjorde ondt mange dage efter. Rense var blevet dygtig til at redde de dyre lanser, men det tog tid at trække denne her forsigtigt ud, så de andre var allerede langt væk, da han endelig kunne rette sig op med den blodige lanse i hænderne. Han satte i løb. Oppakningen var godt anbragt på hans ryg, alligevel hoppede den ubehageligt op og ned og stødte mod hans nakke, når han skulle løbe så hurtigt. Prustende nåede han langt om længe op på siden af Brate og Anli.

Få minutter senere var det som om, sabelløven slet ikke havde eksisteret. Ridder Attan havde knap nok afbrudt sin selvglade enetale, mens Jemmy borede lansens spids i løvens grønne bryst, og skulle der endelig være nogen, der hørte om fældningen af endnu et farligt rovdyr på ridderens nyeste færd, var der ikke tvivl om, hvem der havde udført heltegerningen. (Ja, ridderen selv, naturligvis!)

Skønt det var Rense, der havde set løven. Før nogen andre kunne se den.

Rense vidste ikke selv, hvorfor han klart og tydeligt kunne forudse farer, som om de skete i samme øjeblik, men sådan havde det været, så længe han kunne huske. Ikke kun farlige ting, der angik ham selv, men alle hændelser, som kunne bringe deres lille gruppe i fare. Han forstod heller ikke, hvorfor han først kunne se det ganske få øjeblikke før, det ville ske, men det var en evne, som mangen gang havde givet Ridder Attan og hans følge lige nøjagtig det forspring, der reddede dem (- og som betød, at ridderens heltemodige gerninger måske var knap så heltemodige.)

Aftenen og natten forløb roligt, og næste morgen fortsatte de denne gang i et mere normalt, det vil sige hurtigere tempo - mod rigets vestgrænse. Slaverne måtte løbe det meste af tiden, men intet nyt i det. De mødte ikke mange rejsende på vejene, men de byer, de passerede, var livlige, og beboerne var glade og tilfredse. Alt åndede fred og ingen fare i kongens rige. Det eneste interessante, der skete den dag, var ikke farligt. Måske ikke engang noget, de burde tage notits af, men da Torgerd på et tidspunkt så en rytter ride langs en bakkekam et stykke mod nord, vakte det alligevel væbneres opmærksomhed.

Rytteren kunne ses mod himlen, når han red øverst på bakkekammene, men det behøvede ikke at betyde noget, at han på den måde fulgte deres rute et godt stykke tid. Torgerd og Jemmy stirrede længe og intenst mod den ukendte rytter, men ingen af dem gjorde Ridder Attan opmærksom på ham. De vidste, at Ridderen fuldt og fast troede på, at skulle de komme ud for farer, ville det først ske, når de kom til fremmede lande. Der kunne ikke ske noget i kongens eget rige.

Slaverne fulgte ligeledes rytteren med øjnene, når ellers han var synlig, men de vidste heller ikke, hvad det måske eller måske ikke kunne betyde. Kun Rense mærkede en besynderlig kildren ned ad rygraden, næsten magen til den ophidsende fornemmelse, som havde grebet ham, da Ridder Attan fortalte om formålet med deres rejse. Og dog - ikke helt magen til. Denne gang var fornemmelsen anderledes. Kraftigere. Mere skræmmende.

Resten af dagen ventede Rense på, at der skulle ske noget. Men intet skete. Rytteren forsvandt lige så pludseligt, som han var dukket op, og rejsen fortsatte uden andre hændelser.

Bortset fra en enkelt lille detalje. Da den lille gruppe forberedte sig på at gå til ro om aftenen, jog en kraftigt kildren uden varsel ned gennem hele Renses ryg. Følelsen var helt magen til den, han havde oplevet ved synet af den mystiske rytter tidligere på dagen. Rense sagde klogeligt ikke noget til Brate eller Anli, men han var meget længe om at falde i søvn efter den oplevelse.

Betød den kildren, at den mystiske rytter var i nærheden?

Kapitel 4 - Grænsen krydses

Der skete ikke noget i løbet af natten. Og de friske hestepærer, som Rense opdagede ved den lille bæk, hvor han hentede vand til ridderens morgentoilette, fortalte han ikke de andre om.

Det *behøvede* ikke at betyde noget.

Kort efter deres frokosthvil, hvor ridderen fik sig en god, lang lur, kom de til den egn, der afgrænsede kongens rige i vest. Her havde ridderne udkæmpet mange drabelige slag med røverbaroner fra nabolandet, og i vejkanterne så man kranier og andre uhyggelige minder om de blodige kampe stikke frem. Vejen snoede sig gennem det flade, svagt bakkede landskab, der var så velegnet til ridderslag, og midt på eftermiddagen nåede de ubesværet frem til grænsen, som blot var markeret med en høj pæl midt på vejen. På pælen hang et ubehjælpeligt malet skilt med ordene: "Her slutter loven". Under teksten havde en eller anden tegnet et dødningshoved over to krydsede knogler, som en ekstra advarsel om de farer, der lurede uden for kongerigets grænse.

Bag pælen forvandlede den brede vej sig til en sti og længere borte virkede det som om, den ganske forsvandt i landskabet. Et syn den lille gruppe havde set mange gange, men det betød alligevel noget særligt for dem alle sammen. Grænsepælen betød, at de lagde hjemmet bag sig. Herfra skulle eventyret først rigtigt til at begynde.

De lave bakker ved grænsen kunne ikke skjule nogle umiddelbare farer, og med et elegant sving red Ridder Attan i spidsen for tjenerne forbi pælen. Rense skævede til pælen, mens han fulgte efter de andre. Han kunne ikke lide, at det så ud, som om dødningshovedet var malet med blod, og han kunne aldrig gå forbi skiltet uden en svag gysen.

Denne dag var grænselandet ganske øde. Ridder Attan var ikke spor bange for de spredte bander af halvvilde krigere, der ellers plagede området. Alle følte de sig tilpas sikre, og inden længe var Ridder Attan muntert nynnende ved at ride ind i den store, vilde skov, der dækkede landskabet, da først de havde lagt bakkelandet ved grænsen bag sig.

Ved første øjekast kunne man godt tro, at skoven var fantastisk stor, for den strakte sig vidt fra syd til nord, men de vidste, at den til gengæld ikke var særlig dyb. De kunne sagtens nå igennem den inden aften. Alt var som det skulle være. Skovens træer voksede vildt og tæt, mange steder var videre fremfærd næsten uoverkommelig, men Ridder Attans væbnere var ikke i tvivl om ruten, de skulle følge. En rute, som i de næste mange dage under alle omstændigheder måtte gå stik vest, hvis de ellers skulle tro vismændenes forklaringer.

Rense kunne godt huske, hvor bange han havde været første gang, han så skoven. Dens dybe mørke virkede skræmmende og uhyggelig, ja, han havde været sikker på, at skoven var forhekset. Få meter inde mellem skovens træer var man i en anden verden. Dag blev forvandlet til nat, de krogede men alligevel imponerende høje stammer havde et meget tæt løvhang, som holdt solens stråler væk fra skovbunden. Buskene og de lave træer, der voksede i skovens dybe skygger, virkede slimede og mosagtige. Alting virkede indelukket og vådt, næsten som i de varme, uigennemtrængelige urskove, de var stødt på langt mod syd.

Intet havde ændret sig, siden Rense så skoven først gang, men nu var han ikke længere bange for, at de skulle fare vild eller komme til skade. Også selvom skoven på sin vis *var* forhekset.

Rundt om i skoven, vidste de, boede der vilde stammer af et folk, som sjældent så dagens lys. Det havde givet dem en meget bleg kulør, og Ridder Attan plejede at kalde dem "De Hvide". Det Hvide Folk gjorde sig ellers store anstrengelser for at falde i ét med de mørke farver i skoven, men kun når de var på jagt eller på krigsstien. Da smurte de en underlig, meget ildelugtende farve over hele kroppen, og det var denne modbydelige lugt, der fortalte ridderne, at De Hvide lå på lur mellem træerne. På lang afstand kunne man ikke være i tvivl om, at de var i nærheden. Selv muldyrene trak ophidset i deres normalt slappe tøjler, når de fik færten af dem. Af den grund ville Det Hvide Folk aldrig blive nogen trussel for kongens riddere, og Ridder Attan havde da også kun foragt tilovers for dem. Denne dag var der ikke tegn på, at Det Hvide Folk var i nærheden. Luften var tung og fugtig, der lugtede absolut ikke godt, men den utrolige stank fra deres kampmaling, stødte de ikke på.

Hvad ikke mange var klar over, var Det Hvide Folk ikke de eneste beboere i den ulækre skov. Rense og Anli vidste, at der også fandtes flokke af små, vævre væsner, en slags alfer. Flere gange havde Rense "set", hvordan fælder og snarer, der var sat op rundt om i skoven ville få Herold til at snuble eller kunne brække benene på et af muldyrene. I hans syn havde det aldrig været Det Hvide Folk, der strømmede frem for at dræbe det bytte, de lå på lur efter, men derimod nogle mærkeligt gennemsigtige, menneskelignende skabninger, ikke meget større end børn. Rense havde hver gang fået advaret rytterne eller på anden vis fået dem til at ride uskadte forbi fælderne, men "synet" af alferne, fortalte ham, at skoven skjulte mere, end man ellers skulle tro.

Slaverne havde for længe siden besluttet, at de ikke ville lade alferne lide sult, når de ikke fik fanget noget i deres fælder, for der fandtes ikke meget vildt i skoven. Derfor lod Rense og Anli altid nogle madrester, eller hvad de ellers kunne stoppe uset af vejen, blive tilbage i nærheden af de fælder, Rense opdagede. På den måde håbede de, at alferne ville være knap så fjendtlige. Det havde åbenbart virket, for det var nu flere rejser siden, at Rense havde "set" alfernes fælder.

For Ridder Attan var skoven stadig noget, man kunne fortælle de lystigt gysende hofdamer om og regne med deres begejstrede udbrud, når han krydrede sine historier om det ildelugtende Hvide Folk med detaljer om de frygteligt snedige fælder, han snarrådigt havde undsluppet. For slaverne derimod var skoven blevet til et sikkert og ikke specielt hårrejsende kapitel på de mange rejser.

Gruppen kom kun langsomt fremad. Den næsten usynlige sti snoede sig ind og ud mellem de slimede træer og buske, og de var alle glade og lettede, da de kort før solnedgang så den store rød-gule solskive mellem træstammerne. Også her havde de et bestemt sted, hvor de plejede at overnatte. De fandt frem til stedet, og slaverne begyndte at tilberede aftensmaden og klargøre sovepladserne til Ridder Attan og væbnerne.

Da Brate og Rense gik omkring i skovkanten for at skaffe brænde til bålet, som dels skulle varme maden, dels holde de vilde dyr på afstand natten over, opdagede de noget, som foruroligede dem. På den smalle sti, de netop var kommet af, var der mange spor, både af fødder og hestehove. De kunne tydeligt se, hvilke af sporene, der stammede fra deres egen gruppe, og de fleste andre spor var tydeligvis ældre end deres. Hvad der fik

dem til at se tvivlende på hinanden i et langt sekund, var en række tydelige spor af en uskoet hest. Spor, som var blevet afsat *oven* i deres egne.

Rense og Brate kendte udmærket aftrykket af Herolds enorme, beslæde hove og muldyrenes mindre aftryk. Der var ingen tvivl om, at de uskoede hovspor, der dækkede flere af Herolds, stammede fra en fremmed hest.

Var nogen fulgt efter dem, uden at de havde hørt det?

Skovbunden var blød og svampet, selv en skoet hest var svær at høre på afstand, og disse aftryk var ovenikøbet sat af en uskoet hest. De havde hverken set eller hørt noget bag sig, da først de var kommet ud af skoven, men det kunne skyldes, at de havde koncentreret sig om deres pligter ved lejrpladsen.

Kunne en rytter have passeret dem på det korte stykke tid?

Som et svar på deres udtalte spørgsmål, hørte de pludselig i det fjerne en svag, men tydelig hestevrinsken. Det var ikke Herold.

Hvis hest var det så?

Rense kastede et blik over mod det lille bakkedrag med buske, som skjulte deres lejr. Alt virkede roligt, ingen lyde afslørede ankomsten af fremmede. Han hørte Ridder Attans utålmodige råb på aftensmad, ellers intet. Rense og Brate så atter på hinanden og trak samtidig på skuldrene. "Ingen grund til bekymring lige nu, vel?" Stiltiende fortsatte de med at lede efter egnede grene til bålet. Der var ingen grund til at gøre væbnerne opmærksomme på deres tvivl eller mistanke eller, hvad man skulle kalde det. Ligesom rytteren, de havde set dagen før, behøvede det ikke at betyde noget.

Da de kom tilbage til lejrpladsen, så Rense, at Brate hviskede et eller andet til Anli, og flere gange derefter kiggede hun i smug hen mod Rense, muligvis for at sikre sig, at han ikke vejrede nye farer.

Aftenen forløb uden yderligere grund til ængstelse. Denne første nat udenfor kongens trygge og sikre rige betød som sædvanlig, at slaverne fik endnu en fast pligt. Bålet skulle vedligeholdes natten over, så de vilde dyr ikke kom for tæt på den berømte ridder, mens han sov. Lyset kunne naturligvis fortælle røvere og andre slyngler, hvor de opholdt sig, men mennesker havde aldrig kunnet nærme sig lejren, uden at lave støj nok til at advare den vagthavende slave, som derfor hurtigt kunne vække væbnerne. Dyr, derimod, færdedes lydløst i natten, men ville holde sig væk på grund af ilden.

Rense og Brate skiftedes til at sidde nattevagt, og Rense fik "fornøjelsen" af den første. Det ville blive en lang og kold vagt, Renses trøje var tyndslidt, hans sovetæppe ikke meget tykkere, men bålet gav da en smule varme. Kulden hjalp i det mindste til at holde ham vågen i den stille nat.

Natten forløb fredeligt. Bålet brændte roligt, Brate afløste Rense og kort før solopgang var de alle tre i gang med at gøre klar til herrernes morgenmad.

Som på andre rejser, ville de næste par dage desværre nok blive præget af en beklagelig ting: det skete for lidt! Ridder Attan var kendt for sine eventyrlige bedrifter, så det var ikke rart, når han ikke oplevede noget, som kunne kaldes for "eventyrlige bedrifter". Mere end to dage uden en farefuld begivenhed, så begyndte den stolte ridder at kede sig. De havde nu rejst i to dage, og dermed var det tid for næste farlige episode.

Som lod vente på sig. Hele formiddagen rejste de videre uden at se levende væsener, og ridderens humør dalede hastigt. Blev faktisk rigtigt dårligt! Væbnerne blev skældt hæder og ære fra over de mindste bagateller, selv Herold var pludselig ikke længere ridderens stolte ganger, men i stedet en besværlig, enerådige krikke, som ikke ville lystre

sin herres ordrer. Væbnerne og slaverne vidste, at de i tavshed måtte finde sig i deres herres luner på den slags dage. De kunne kun håbe på, at der snart ville dukke en god gammeldags fare op. En røverbande, et par vilde dyr, ja ligemeget hvad. Det eneste, som kunne få Ridder Attan til at glemme sit dårlige humør, var et ordentligt ridderslagsmål. Helst med fjendeblood i stride strømme.

Ridder Attan skældte og smældte på væbnerne og på Herold, brokkede sig over tåbelige prinsesser, der lod sig bortføre og deres tåbelige fædre, som ikke kunne holde øje med dem samt over verden i al almindelighed. Han red hurtigere end sædvanligt, og slaverne fik sandelig deres sag for. Væbnernes muldyr var ikke vant til at løbe hurtigt over længere strækninger, så Ridder Attan stak flere gange af fra sit følge. De indhentede ham imidlertid hver gang, for Herold var ikke til sinds at finde sig i hvad som helst. Selv en hest har stolthed, især når hesten hedder Herold. Da Ridder Attan for tredje gang måtte kravle i sadlen, godt hjulpet af de to væbnere, var alle tjenerne bange for, at det ville ende med noget forfærdeligt. Sjældent havde de set deres herre i et så ondsksfuldt lune.

De nåede frem til en lille klump træer, der lå som en skyggefuld ø midt på en græsslette, hvor solen her midt på dagen havde mere bid. Ridder Attan bestemte sig for frokosthvile ved træerne, og havde han været i et bedre humør, ville stemningen have været som den plejede.

Da skete der endelig noget.

Rense hjalp Anli med maden, da han pludselig drejede hovedet og skulle til at råbe en advarsel. Men for en gangs skyld var der ikke brug for Renses forudseenhed.

De andre, måske med undtagelse af Ridder Attan, som forbitret kæmpede med stropperne i sit panser efter at have lettet sig ved et træ, kunne ikke undgå at høre hestetramp i det fjerne. Lyden kom sydfra, og næsten samtidig med, at de blev opmærksomme på den, dukkede en lille flok ryttere op. Der var måske fem-seks ryttere, ikke så mange som der plejede at være i de omstrefjende røverbander, men alligevel var de flere end Ridder Attan og hans væbnere, der jo var de eneste, som måtte kæmpe mod dem. Slaver kæmper ikke. Slaver slår man ikke engang ihjel, hvis man ellers er en hædersmand.

Et suk gik gennem alle fem tjenere. En fremmed ville have stirret uforstående på dem. Var de ikke det mindste bange for røverne? Ingen angstkrig, ingen panikagtig flugt ind mellem de alt for få træer. Kun et suk? - og vel at mærke ikke et suk af frygt eller ængstelse! Var de blevet gale? Stod de ovenikøbet ikke dér og trak en anelse på smilebåndene? Og nu begynder de ovenikøbet at arbejde videre, som om alt er i sin skønneste orden?! Nu har man set det med!

En fremmed kunne jo heller ikke vide, at de morderiske røvere, der hastigt nærmede sig den lille gruppe under træerne på sletten, måtte betragtes som det bedste, der endnu var sket dem på denne rejse (- løven havde de alle glemt, husker vi). Næ, det var af lettelse, de sukkede. Lettelse, for var der én ting, der kunne få Ridder Attan til at genvinde sit gode humør, når han var i det rædselsfulde lune, var det en røverbande, der naivt troede, at den kunne overfalde denne lille gruppe rejsende. Fem, seks, ja selv otte-ti røvere var småting for Ridder Attan. Havde der været to eller tre gange så mange ryttere, ville det ikke have gjort hans tjenere nervøse.

Nu fik Ridder Attan endelig øje på den frembrusende rytterflok og med et jubelbrøl forlangte han at få sit sværd. Han udstødte et endnu højere vræl, godt gennemsyret af

blodtørst, og styrtede derpå frem for at møde fjenden. I farten glemte han aldeles, at han kun havde sin lette rejse-brynje på, som ikke gav nogen beskyttelse mod sværdhug. Hjelmen havde han heller ikke tid til at få på hovedet, men intet af dette syntes at påvirke ham. Den forestående kamp var alt for vigtig og velkommen til, at man kunne tænke på den slags bagateller.

Torgerd og Jemmy trak deres våben og gik frem for at bakke deres herre op. De kom ikke til at vente længe, for røverne kom ridende i fuld fart mod dem. Røverne udstødte også høje råb, sikkert for at virke mere truende, når de var så få. Og de virkede vel egentlig også truende: dundrende hestehove, hvid fråde om hestenes muler, truende skrig fra rytterne, flagrende gevandter, glimtende sabler, kort sagt, en grufuld og skrækindjagende samling forbrydere. Et almindeligt rejseselskab ville være et let bytte for disse banditter.

De seks røvere spredte sig en smule, da de nåede frem til den sværdsvingende ridder. To af dem red direkte hen mod ham med højt løftede sabler, og var det ikke fordi, de havde set det så tit, ville væbnerne og slaverne have troet, at det var ude med deres herre.

Ridder Attan var måske lidt af en pralhals hjemme på kongeborgen, men han var trods alt stadigvæk kriger, og vel at mærke en kriger, som forstod at kæmpe selv mod en overlegen fjende.

Alle vidste, at røverne ikke ligefrem benyttede sig af ærlige metoder, når de kæmpede, og Ridder Attan og hans kolleger anså det kun for retfærdigt at give dem igen af samme mønt. Da de to midterste ryttere nærmede sig ridderen og gjorde klar til at svinge de krumme sabler mod hans hoved, kastede han sig bagover i en besynderlig, omvendt kolbøtte og dukkede på denne måde ned under de susende klinger. Med en katteagtig smidighed drejede han rundt og liggende på knæ - svang han sit lange tohånds-sværd i en stor bue, skar haserne over på den ene hest og brækkede bagbenene på den anden.

Hestene styrtede omkuld, og deres ryttere fløj i hver sin store, næsten akrobatiske bue ud over halsene på hestene, lige ned for fødderne af Torgerd og Jemmy, der kendte teknikken. To hurtige hug med deres sværd, og så var der kun fire røvere tilbage.

Disse kom nu ridende i en knibtangsmanøvre ind mod Ridder Attan, der stod afventende. Med sammenknebne øjne ventede han på, at de fire skulle tro, han var deres bytte, som de blot kunne skære i småstumper, mens de red forbi. Faktisk var de på vej mod ham fra hver sit verdenshjørne, og hvis ikke de drejede af på et tidspunkt, kunne man tro, at de ville ride ind i hinanden.

Det havde de selvfølgelig ikke tænkt sig, men Ridder Attan virkede som et let offer, som han stod der helt alene, kun med sit sværd i hænderne. Røverne kom hylende hen imod ham, men lige før de kom tæt nok på til at klemme ham inde fra alle sider, begyndte han at dreje rundt med sværdet strakt ud foran sig. På et øjeblik forvandlede han sig til en morderisk drejende karrusel. Han snurrede hurtigere og hurtigere rundt, og til sidst så det ud, som om sværdklingen nåede hele vejen rundt om ham.

Røvernes heste så det glimtende stål snurre rundt foran sig, rytterne prøvede at presse dem frem, men det mærkelige syn og den tilsyneladende uoverkommelige forhindring, fik hestene til at stejle vildt i panik. De fire sidste røvere fik til en afveksling en ubehagelig, baglæns flyvetur. Den ene af dem nåede aldrig at forstå, hvad der egentlig

gik galt. Hans sidekammerats hest væltede så langt bagover, at den landede ovenpå ham. De mange kilo hest kvaste hans hoved med en besynderlig, knasende lyd.

Ridder Attan brugte ikke tid på at juble over denne velkomne detalje. I stedet styrtede han hen til to andre røvere, som med desperate blikke så sig omkring efter deres tabte sabler. De nåede aldrig at finde dem, for Ridder Attans sværd lå godt og sikkert i hans hænder, og med to drabelige hug skilte han, uden hensyn til at røverne var ubevæbnede, deres hoveder fra kroppene.

Den sidste røver var nu i en forfærdelig knibe. Mens han ør og fortumlet kom på benene, kunne han foran sig se Torgerd og Jemmy komme løbende, og bag ham lød en række blodtørstige jubelskrig fra Ridder Attan, som aflivede hans to fæller.

Torgerd og Jemmy standsede et par skridt foran røveren, der stod helt stille og stirrede opgivende og en lille smule undskyldende på dem. En upartisk tilskuer (måske den samme fremmede, der ikke forstod tjenernes suk af lettelse) kunne tro, at kampen var forbi. Den sidste fjende var uskadeliggjort, og så kunne der vel ikke være mere at gøre i den sag.

Men vi skal lige tage en vis ridders humør i betragtning. De vellykkede numre, Ridder Attan havde lavet for at nedlægge røverne, var langt fra nok til at slukke hans blodtørst, og der var jo altså lige en enkelt røver tilbage.

Ridder Attan ventede ikke mange sekunder, efter at have halshugget de to røvere. Han vendte sig og så med tilfredshed, at Torgerd og Jemmy holdt den sidste røver i skak, gik med langsomme og stive, men samtidig utrolig sejr sikre skridt hen mod røveren, hævdede sværdet og med alle sine kræfter bag, kløvede han dagens og rejsens sjette fjende fra hoved til skridt.

De to halvdele af røverens krop faldt nydeligt hver sin vej, hvad Ridder Attan straks vidste ville være god underholdning, når han næste gang kom hjem til kongeborgen. Sjældent havde han gennemført det svære hug så vellykket. Det havde naturligvis hjulpet, at røveren stod helt stille med hænderne ned langs siden, men hugget var under alle omstændigheder svært og krævede en masse kræfter. Væbnerne vidste, at ridderen ville blive glad for bifald. De stak begge i begejstrede sejrbrøl, hoppede og dansede af glæde og viste på alle måder, at Ridder Attans bedrift var af den slags, som går over i historien.

Ridder Attan var endelig tilfreds.

Kapitel 5 - Lang rejse mod vest

Derimod vakte jublen kun begrænset genklang blandt slaverne. Det vellykkede slagsmål ville give dem en masse ekstra arbejde, og hvis de snart skulle videre, ville de ikke kunne nå både at lave mad og rense våben, slibe sværd og pakke sammen, inden Ridder Attan igen sad i sadlen. Anli så med bekymring på de mange blodpletter, der blomstrede på ridderens livstykke. Hvis de fik lov til at tørre ind, ville de være meget svære at fjerne igen.

Først skulle der spises. Jemmy sendte Rense rundt til de faldne røvere og de to sårede heste for at undersøge, om der mon ikke skulle være noget at tage med. Rense vidste godt, hvad der mentes, og til Ridder Attans store glæde, kunne Anli kort efter servere ridderen et krus med noget af den hjemmelavede vin, røverne altid medbragte.

- Det smager som rævepis, gispede ridderen efter den første lange slurk, men det afholdt ham nu ikke fra at tømme kruset to gange.

- Åh, hvor er livet dog herligt, betroede den mætte og nu knap så tørstige ridder sine væbnere efter måltidet. Han sad i behagelig skygge under træerne og kiggede veltilfreds ud over de spredte lig på sletten. Over deres hoveder svævede allerede de første ådselsgribbe, men de ville ikke komme længere ned mod jorden, før alle levende væsener var væk.

Den gode mad, den sure vin, men først og fremmest den herlige kamp, afsluttet med Ridder Attans bedste sværdhug i lange tider, gjorde ham dejlig døs, og inden længe rullede hans snorken op mellem træernes stammer. Slaverne ventede tålmodigt på, at væbnerne skulle følge deres herres eksempel, hvilket skete ganske kort efter. Nu vidste de, at de skulle trække sig lidt væk, så de ikke forstyrrede de høje herrers søvn, men når alting igen var gjort klar til afgang, fik de forhåbentlig lejlighed til at undersøge ligene ordentligt. De havde før været heldige at finde et eller andet på faldne modstandere, som de i hemmelighed kunne stikke til sig.

Først gik Brate dog hen og brugte en af røvernes sabler til at give de to sårede heste nådesstødet. Det havde der ikke været tid til, før de tapre kæmper fik stillet deres sult. De fire andre heste var forlængst rendt deres vej og kunne ikke ses nogen steder.

Anli så på hestenes opspilede munde og øjne, mens tårerne trillede ned ad hendes kinder, og da Brate med et par korte hug afsluttede deres lidelser, lukkede hun taknemmeligt sine øjne. Rense følte også en stor, tør klump prøve at komme gennem hans pludselig meget snævre hals, og havde han været alene, ville han nok ikke have holdt sine tårer tilbage. Rense skyndte sig at se væk, da Anli vendte sig og langsomt begyndte at rense ridderens spisegrej.

Da alt igen var klart til afgang, fik de tre slaver lige tid til at vende lommerne på de faldne røvere. Uden at finde noget, som var værd at tage med.

Ridder Attan følte sig vidunderligt udhvilet efter sin kamp og sin lur, og snart var de igen på farten. Da den lille gruppe træer blot var en prik i horisonten, vendte Rense sig for at kaste et sidste blik mod stedet. Som han havde regnet med, var gribbeflokken meget tydelig over trætoppene selv på den afstand, naturens skraldemænd ville få sig et festmåltid på de slagne røvere og deres heste.

Rense skulle til at vende blikket fremad igen, da hans hoved stoppede.

Hvad var det? En lille prik lidt længere mod syd? Det lignede da - ..?

Jo, det måtte være en hest med eller uden rytter, som hastigt galopperede i samme retning som dem, blot længere væk på sletten. Kunne det være en af røvernes heste, der nu søgte hjemad eller blot løb forvildet omkring?

Prikken i horisonten bevægede sig meget hurtigt, kunne Rense se, måske hurtigere end en hest kunne rende. Afstanden gjorde det umuligt at afgøre, hvad det var, men Rense kendte i hvert fald ikke andre skabninger, der kunne rende så hurtigt på landjorden. Prikken blev mindre, og til sidst var det nok kun indbildning, at han syntes, han stadig kunne se noget bevæge sig. Han overvejede et kort øjeblik, om han skulle fortælle Brate om det, men holdt sin mund.

Rense syntes efterhånden, at det var ret mange mystiske hændelser: ryttere i horisonten - og tæt ved deres nattelejr - hestespor oveni deres egne spor og friske hestepærer ved bækken. Hvis der bare var noget mere håndgribeligt ... ?

Rense havde kun den besynderlige fornemmelse i ryggraden at holde sig til. Egentlig var der ingen grund til at tro, at de mystiske ryttere - hvis det altså *var* ryttere - havde noget at gøre med Ridder Attan eller med hans hemmelige opgave.

Men Rense var nu ved at blive mere mistænksom.

Rejsen fortsatte. Stadig gennem kendt land. Alting var som det plejede, bortset fra, at Ridder Attan var stolt som en - ja paven var ikke opfundet dengang, så skal vi ikke bare sige at han var utrolig stolt over det perfekte kløvehug, han havde afsluttet kampen med. Dagen endte derfor i en langt bedre stemning, end den var startet.

Slaverne fik lov til at gøre deres forberedelser til natten i fred, og efter aftensmaden var stemningen rundt om bålet ret så munter. Der var stadig et par dunke tilbage af "rævepisset", som Ridder Attan omtalte det, livet var igen til at leve for "en rigtig mand".

- Det eneste, der mangler, for at en mand rigtig kan føle sig, ja I ved ... ikke? Det eneste, der mangler, er ... hø, hø, hø. Ridder Attan blinkede muntert og meget sigende til sine to tapre væbnere!

Mandelatteren tordnede gennem natten.

Ved disse ord så Rense, at Anli krympede sig henne ved Ridder Attans sengeleje, som hun netop var ved at gøre klar til natten. Rense vidste godt hvorfor.

De tre mænd ved bålet havde efterhånden fået tømt de dunke, som var blevet reddet fra røvernes lig - Ridder Attan havde nådigt ladet sine to tapre krigere få en dunk hver - dér var stemningen i top.

Stemningen blandt slaverne var derimod mere trykket. Uden at sige noget afsluttede de deres pligter for den dag.

Det blev tid at tørne ind, og de lagde sig hver i sær på deres sovepladser. Brate skulle have den første nattevagt ved bålet, hvorfor Anli lå for sig selv ikke langt fra Rense. De muntert snakkende herrer var enige om, at livet ved hoffet var rart, men der var intet, der kunne sammenlignes med det frie liv på de spændende og farefulde rejser. Dér følte man rigtigt, at man levede. Især sådan en herlig forårsnat under stjernerne. "Det eneste, der mangler, er - ..., hø, hø, hø. Godnat, godnat!"

Larmen forsvandt efterhånden, som de tre mænd fandt deres nattelejer, og bare lige skulle hen og ... "ah, det lettede!" lød det én, to, tre gange.

Stilheden sænkede sig over lejrpladsen.

Anli lå meget stille. Rense turde ikke kigge over på hende, men han kunne se hendes ansigt for sig, som han før havde set det ved den slags lejligheder. Han havde for mange gange set de sammenpressede læber og det tomme blik, der længselsfuldt prøvede at finde et svar eller en løsning oppe blandt stjernerne i den mørke nattehimmel.

Men Rense vidste, ligesom Anli selv gjorde det, at der kun fandtes én løsning på det, de vidste skulle ske. De var ikke deres egne. Anli var ikke sin egen. Heller ikke Brates.

Jemmy behøvede ikke at sige noget. Han sparkede let til Anli, mens han passerede hendes leje på vej ud til nogle buske, og hun vidste, hvad der ventedes af hende. Med et meget svagt suk, som kun Rense kunne høre, smøg hun langsomt tæppet af sig, rejste sig og gik hen til det sted under et stort træ, hvor hun kort forinden havde redt Ridder Attans leje.

Rense var godt klar over, hvad Anli skulle. Ikke for ingenting havde slaverne meget lidt privatliv i stalden, hvor alle mulige mennesker hele tiden kom og gik, og det kunne ikke være nogen hemmelighed for en dreng, der var vokset op med dyr, som fulgte deres instinkter og så mennesker, der indimellem opførte sig ligesom dyrene, hvad Ridder Attan havde ment med, at "der kun manglede én ting". De var langt hjemmefra, der var ingen yndige hofdamer til at forsøde nattelivet efter et muntert selskab, og Ridder Attan vidste nok, hvad et rigtigt mandfolk havde brug for efter sådan en herlig dag med vold og død.

Alle vidste det. Alle måtte finde sig i det. Henne fra træet kunne han nu høre lyde, som fortalte ham, at Ridder Attan og Anli ...

Rense begravede hovedet i det tynde tæppe og prøvede fortvivlet at tænke på alt muligt andet. Han ville ikke tænke på, at Anli ... at Ridder Attan ... *Han ville ikke tænke på det!!! Han ville ikke ... !*

...

Havde han sovet? Rense syntes ikke, at han havde sovet. Men han havde måske alligevel ...?

Han hørte en svag raslen henover græsset. Anli listede forsigtigt tilbage til sin egen soveplads. Nu hørtes kun den rumlende snorken fra den sovende ridder. Nej, Rense kunne også høre en anden lyd. Var det gråd? Var det Anli, som græd? Rense fik en stor klump i halsen.

Det varede længe, før Rense igen faldt i søvn.

Kapitel 6 - Bjergene i vest

Næste morgen ville ingen have troet, at de tre slaver havde fået søvn i øjnene overhovedet. De var vant til at sove få timer, men sådan en morgen efter Ridder Attans elskovssyge, gik de rundt med store grå poser under meget røde øjne, og ingen af dem turde se på hinanden. De to væbnere virkede også sært vrede og utilfredse på netop den slags morgener, så man kan vist roligt sige, at der kun var én i den lille "familie", der fandt, at det sandelig var "en forbandet herlig forårmorgen".

Nå, afsted kom de da.

Der var nu gået tre dage, siden Ridder Attan - med årets underdrivelse - diskret var draget ud på sin hemmelige mission. De vidste, at rejsen ville blive lang, og de var endnu ikke nået til ukendte egne. Ikke just lyse udsigter for at gennemføre den farlige opgave.

De næste par dage gider vi ikke snakke om, for selvom der naturligvis var enkelte røvere, der vovede sig for tæt på, skete der ikke noget. Den eneste virkelige afbrydelse af den daglige trummerum med frokosthvil og lejr under åben himmel, var, da de to dage senere nåede frem til en by, hvor Ridder Attan kendte en glimrende kro "med noget mere drikkeligt end rævepis, ha, ha!" Nå ja, vi skulle måske lige nævne, at Rense

endnu to gange så en fjern rytter eller var det - ..? Han så noget, men den underlige fornemmelse i rygraden var ikke vendt tilbage.

På kroen forhørte væbnerne sig, om nogen kendte et stort rige langt mod vest, hvor man aldrig så solen gå ned, men det var der ingen, der havde hørt om. Ridder Attan blev ikke glad ved at høre dette, men han fik da trøstet sig lidt med kroens gode vin. Men ikke for meget. Han vidste, at de snart ville komme til ukendte egne, og selvom han godt kunne være fristet til at blive på kroen et par dage, var det nok bedst at komme videre. Den ene uge af de tre, de havde til at løse opgaven, var trods alt næsten gået.

På rejsens sjette morgen, stod de derfor alle op til sædvanlig tid og med en flot hilsen til kroens ejer - og et par rødmende tjenestepiger - red den brave ridder atter i spidsen for sin lille skare. Væk fra den sidste kro, han kendte på vejen. For at finde frem til landet, som aldrig så solen gå ned.

Ud på eftermiddagen kom de langt om længe til en egn, de aldrig før havde set. Foran dem ragede høje bjerge op, ikke så høje, som de kendte hjemmefra, men de stejle sider og takkede tinder med evig sne fortalte dem, at hvis de skulle videre mod vest, måtte de enten finde et pas mellem bjergtoppene eller som sidste udvej ride hele turen rundt om bjergene.

Nu begyndte det endelig at lugte lidt af eventyr. Ridder Attan lavede igen op ved tanken om at skulle finde vej gennem ukendt, vildt terræn. Han satte sporene i Herolds flanker. Torgerd og Jemmy fik travlt med at sparke deres dyr op i fart, og Rense, Brate og Anli måtte stramme sig ekstra an for at følge med.

De uvejsomme bjerge tårnede sig op over deres hoveder, vinden kom susende ned fra bjergsiderne, og da bjergene skyggede for eftermiddagssolen, var det faktisk ret så bidende koldt, forår eller ikke forår.

Ridder Attan kunne ikke se nogle bjergpas, og han bestemte, at de skulle ride mod syd for at se, hvad der ville dukke op.

Efter nogle timers ridt holdt Ridder Attan sin hest an. Det skete lidt pludseligt, og væbnerne nåede at ride et stykke forbi ham, før de kunne standse.

- Hvad er dét der oppe? Ridder Attan pegede op ad bjergsiden.

De andre fulgte hans pegen. Et stykke oppe af bjerget var der en mørk skygge under et fremspring.

- Det ligner en hule, vovede Torgerd at foreslå.

- Ja, det er sgu da derfor, jeg stopper, men er det en hule eller er det en tunnel? Det er dét, jeg vil vide! Ridder Attan var ikke kendt for at være særlig tålmodig med sine folk, når han var opsat på noget.

Spørgsmålet krævede et hurtigt svar, og da de store, tunge væbnere ikke ville risikere at brække benene på de stejle klipper, var der kun én løsning. Torgerd så over skulderen og gryntede en kort ordre. Rense krængede sin oppakning af ryggen, trådte op på de nederste klippestykker og begyndte derpå at klatre op ad bjergsiden. Jo nærmere han kom den mørke plet under fremspringet, des mere lignede den dét, de alle tænkte: indgangen til en hule eller en tunnel. Rense klatrede så direkte op mod stedet, som han kunne for diverse klippeknoles og revner i bjerget, men lidt højere oppe opdagede han, at det havde været nemmere på anden vis. Da han på et tidspunkt kiggede nedad, kunne han ane en form for snoet sti, som endte et stykke væk fra den lille klump skikkelser ved foden af bjerget. Der måtte være en sammenhæng mellem stien og hullet i bjerget.

Endelig nåede han op til stedet, og ganske rigtigt: i bjergsiden var der hugget en mørk hule eller gang. Hvor langt eller dybt hullet var, kunne Rense ikke gætte sig til, men det virkede, som om mørket fortsatte uendeligt ind i bjerget.

Nu må vi ikke tro, at Rense helt modigt kravlede direkte op til indgangen og straks trådte ind i det sorte hul for at udforske det ukendte sted. Næ, han stoppede klogt et stykke nedenfor åbningen, og de sidste meter kravlede han forsigtigt på alle fire for til sidst langsomt at stikke hovedet op over en sten. Nu kunne han se hele åbningen, og der var ikke tvivl om, at det ikke var naturen alene, der havde lavet hulen. Hullet var firkantet, og siderne og overkanten var ovenikøbet blevet forstærket med solide træbjælker. Det måtte være indgangen til en mine. En forladt mine. Der var ikke tegn på liv. Rense vovede sig højere op. Han vidste, at Ridder Attan ventede utålmodigt, så selv om hans tænder klappede en anelse - ikke kun af kulde, vel at mærke - tog han et ordentligt tag i sig selv og nærmede sig åbningen.

Det løse grus foran indgangen fortalte ham, at der ikke havde været menneskelige væsener i nærheden af indgangen i lang, lang tid, men til gengæld mærkede han noget, der ganske givet ville begejstre Ridder Attan.

Da han modigt - jo, det *var* modigt - tog et skridt ind i hulen, forsvandt suset af vinden udenfor, men i stedet følte han nu det svageste pust af, - ... ja, hvad var det? Jo, der var en svag, men alligevel tydelig gennemtræk i hulen. Det kunne selvfølgelig skyldes sprækker og revner længere inde, men på den anden side, kunne det også betyde - ...!

Den svage vind lugtede pludselig mærkeligt. Eller gjorde den? Nej, nu lugtede den ikke mere.

Rense snusede et par gange til, men så fik han et chok. Uden at han havde set eller hørt noget - og den svage lugt af noget ukendt var nu væk ... kendte han den lugt? ... den kunne ikke være grunden - men dér var det igen! Op og ned af hans ryg løb den ene iling efter den anden. Rense krympede sig, ikke af kulde, ikke af frygt, men af en helt anden grund, en ukendt og lidt uhyggelig - ... nej en behagelig gysen. Ilingerne fortsatte et øjeblik længere, men forsvandt lige så pludseligt igen.

Rense vaklede baglæns ud af hulen og var lige ved at falde i det løse grus. Han fandt dog hurtigt balancen og løb hen til kanten af den lille platform foran hulen for at råbe ned til de andre.

- *Jo, det er en tunnel, jeg tror den fører ... -?*

Rense stoppede. Han så, at Brate stod og viftede vildt med armene. Ridder Attan sad åndsfraværende og flettede i Herolds manke, og de to væbnere var ved at snuppe sig en spids fra en vindunk. De så ikke mod ham. Kun Brate og Anli gjorde tegn op til ham. Om hvad - ... ? Så forstod Rense det endelig. Uden at tænke over den stejle bjergside, sprang han nedad. Flere gange var han lige ved at snuble, men som ved et mirakel nåede han uskadt ned og stoppede kort efter forpustet og svedende ved siden af Brate. Brate holdt ham fast i armene, så ham stift ind i øjnene og sagde lavt

- Glem aldrig, at du er slave! Du må *aldrig* tale direkte til Ridderen, Rense!

Det tog kun Rense et øjeblik at fortælle Brate, hvad han havde set (men ikke, hvad han havde følt), og Brate lod ordene gå videre til Jemmy, der så endelig kunne fortælle Ridder Attan, at der ganske rigtigt var en hule eller tunnel i bjerget, at der var en svag træk, som kunne betyde, at tunnelen førte hele vejen gennem bjerget, samt at der var en

utydelig, snoet, men sikker sti op til hulen. Stien lå kun et stykke tilbage den vej, de lige var -

- Hvad venter I så på? råbte Ridder Attan og vendte Herold med et hårdt træk i tømme, og så gik det rask afsted for at komme hen til stien.

De andre faldt næsten over deres egne - eller muldyrenes - ben for at følge ridderen. Da de nåede hen til stien, havde Ridder Attan allerede tvunget Herold op af det første knap så stejle stykke af bjerget. Stien var gammel, flere steder forsvandt den eller var fuld af nedfaldne klipper, og til sidst blev den så stejl, at selv den ivrige ridder måtte give op og stige ned fra sin gang. Uden at bekymre sig om Herold fortsatte han med lange skridt op mod tunnelen. Torgerd sprang ned fra sit muldyr samtidig med, at Ridder Attan ramte jorden, og styrtede hen for at gribe Herolds tømme. Det samme gentog sig med Brate, bortset fra, at han ikke havde noget ridedyr at springe ned fra. Men fat i Torgerds muldyr fik han da.

Ridder Attan trippede rastløst foran indgangen til minegangen, da hans tjenere langt om længe kom asende derop. Ikke fordi han var bange for at begive sig ind i hulen, men der var bælgmørkt derinde, og det var nok klogest at vente, til de kunne få tændt de to lygter, som enhver velforsynet ridder (eller rettere hans dygtige væbnere ... ja, ja: som hans dygtige og betænksomme slaver) altid sørgede for at medbringe.

Minegangen var høj og bred nok til, at Herold og muldyrene sagtens kunne være med, hvilket var heldigt, hvis det skulle vise sig, at gangen førte igennem til den anden side af bjerget. Brate og Rense overtog dyrenes tømmer, væbnerne tændte lygterne og alle indtog deres pladser. Forrest de lygtebærende - og lidt nervøse - Torgerd og Jemmy, dernæst den utålmodige ridder og bagest tre - meget mere nervøse - slaver, trækkende krigernes ridedyr.

Med frisk appetit på eventyret og i et usædvanligt godt humør kunne Ridder Attan endelig begive sig ind i hulen, der måske - og vi kan indtil videre kun sige: måske - førte gennem bjerget, og måske endda frem til riget, hvor man aldrig så solen gå ned.

Kapitel 7 - Inde i bjergene

Mørket i minegangen var sort som kul. Det lille selskab startede forholdsvis langsomt sin usikre vandring ind i bjergets indre, men Ridder Attans kvikke tempo drev dem støt fremad - så længe de ikke kunne få øje på forhindringer foran sig, var der ingen grund til at tøve. Bare fremad!

De tre slaver kunne ikke se andet end omridset af Ridder Attan i skæret fra væbnerens lygter, men Rense kunne mærke, at Anli indimellem kastede blikke over på ham for at se, om han viste tegn på truende farer.

Gangen buede svagt, og inden længe forsvandt lyset fra indgangen helt. De var nået små hundrede meter ind i bjerget, da de mærkede en sær rumlen under fødderne. Det føltes, som om hele bjerget rystede. Rystelserne blev kraftigere, og nu hørte de en forfærdelig larm og buldren bag sig. Det kom tydeligvis fra indgangen af hulen.

Rense havde ikke følt eller set nogen advarsler. For en gang skyld blev han lige så forskrækket og bange som de andre ved larmen, der kun kunne betyde, at et stenskræd var startet lige efter, de var gået ind i minen. Alle standsede og lyttede til den fjerne buldren. Tjenerne så modløst på deres herre i det flakkende skær fra lygterne.

- Det - det - det lød, som om indgangen til hulen ... styrtede sammen, Høje Ridder, stammede Jemmy. - Så kan vi aldrig vende tilbage!

- Ja, så er der kun én vej tilbage, nærmest jublede Ridder Attan. - Fremad mod det ukendte.

I lyset fra de to lygter kunne de se et stykke frem i minegangen, der indtil videre var stor nok til, at de kunne komme frem uden problemer. De passerede et par sidegange, der var snævrere end hovedgangen. Ridder Attan skænkede ikke disse sidegange et blik, men Rense kunne ikke lade være med at kigge ind i dem. Den første sidegang var kulsort, lyset fra væbnernes lygter var for langt forude til, at det var til nogen hjælp. De kom til den næste sidegang, og Rense stirrede knap så nysgerrigt ind i det sorte hul. Sidegangen var lige så mørk, som den første, men - ... !

Renses hjerte sprang et slag over! Han stoppede midt i et skridt og gispede af overraskelse. De andre lagde heldigvis ikke mærke til noget, og da Rense ikke fik noget syn af fare, sørgede han for at holde mund med det, han så i sidegangen.

Et stykke inde i mørket skinnede to små klare prikker. Det lignede små dyrejne, men dyrejne skinner ikke i mørket, vel?! Rense gøs. Hvad var det?

Anli kiggede bagud på ham. Rense lod som om han var snublet over en sten og fortsatte fremad. I mørket kunne Anli ikke se hans ansigtsudtryk, hvilket han var meget glad for.

Torgerd og Jemmy råbte pludselig højt og stoppede. Ridder Attan trådte frem mellem dem og så det samme som dem: gangen delte sig. Foran dem var der nu to lange, sorte tunneller at vælge mellem. Den ene drejede mod nord, den anden mod syd.

Ridder Attan stod et øjeblik tvivlrådig. Den svage træk, de havde følt i starten, var forsvundet, da hulens indgang styrtede sammen, og der var intet til at fortælle dem, hvorhen eller hvor langt de to forgreninger førte.

- Nå, den ene kan vel være lige så god som den anden, men da vi nu er startet mod syd, så lad os fortsætte i den retning.

Med disse ord gennede han væbnerne fremad i den minegang, der drejede til venstre, altså mod syd.

Mens ridderen afgjorde deres videre fremfærd, stod Rense og så sig omkring i smug. Han kiggede over skulderen, og der fik han igen øje på - ja, han blev egentlig ikke forbavset - ikke to, men fire lysende prikker i mørket bag dem.

Rense kunne stadig ikke få sig selv til at gøre de andre opmærksomme på lysprikkerne, men hans hjerne arbejdede på højtryk for at finde en forklaring på dem. Nu var der altså fire prikker. Rense syntes, at det ene par bevægede sig en smule. De fire prikker svævede underligt lavt i mørket. Hvis Rense skulle bruge sin egen højde som målestok, måtte de nærmest sidde i mavehøjde. Mens de fortsatte gennem den venstre minegang, skævede Rense endnu engang bagud.

Denne gang var han sikker på, at prikkerne havde flyttet sig. Nærmere!

Så fik Rense chok nummer to. Da ridderen var færdig med at tale, kunne Rense høre en svag, men alligevel tydelig lyd. Den var tynd og spinkel, og der gik et kort øjeblik, før Rense kunne komme på, hvad den mindede ham om. Ja, selvfølgelig! Rense var

sikker på, at lyden, der kom fra de fire lysende pletter, var fnisen. Rense troede et øjeblik, han var blevet tosset, men han følte stadig ikke tegn på overhængende fare; alligevel var det meget besynderligt og måske heller ikke noget godt tegn, at han forestillede sig to ikke særlig høje væsener stå dér i mørket med deres lysende øjne og fnise tilbageholdt over et eller andet. Fnisede de over Ridder Attans beslutning om at følge gangen mod syd?

Renses overvejelser tog ikke mange øjeblikke, og han var jo nødt til at følge med de andre. Ridderen og hans følge fortsatte fremad gennem den mørke gang.

Der var flere og flere sidegange, små og store på skift, og nu kunne Rense slet ikke lade være med at se ind i dem. Hvis der kunne være to væsener med lysende øjne, kunne der også være flere. Hvem eller hvad der boede i bjerget, kunne ingen af dem vide, men Rense stolede stadig på sin evne til at forudse farer, før de opstod, så han var egentlig ikke bange. Han så ikke flere lysende prikker i sidegangene, men til gengæld syntes Rense, at han flere gang kunne mærke pustet af hurtige bevægelser tæt ved. Rense fik en sær følelse af, at de blev holdt under opsyn.

Gangen begyndte at gå nedad, fortsatte et stykke vej endnu men fladede så ud og endte med ét. I skæret fra lygterne havde gangen set ud til at fortsætte videre frem, men nu forstod de, at minegangen havde ført dem frem til en kæmpe stor hule inde i bjerget.

Det lignede ikke en drypstenshule, for gulvet var helt fladt, lige så fladt og glat som i kongeborgens gildesal. Hvad der var i loftet af hulen, kunne de ikke se. Lygterne kunne på ingen måde lyse det kæmpe store rum op, mørket nærmest sugede lyset væk fra dem. Ligeledes var det umuligt at regne ud, hvor stor hulen var i bredden og i længden. Alt var sort omkring dem, meget sortere end i minegangen, hvor væggene havde kastet lyset tilbage. Her var der intet, lyset kunne skinne på. De kunne kun se et kort stykke frem ad hulegulvet. Forbavset stirrede de ud i det ukendte, tomme mørke.

- Det virker, som om vi er kommet ud af bjerget, og solen er forsvundet. Det ligner Den Evige Nat, bævrede Torgerd. - Så er det ikke bare et eventyr! Det er Den Evige Nat!

- Eller forhallen til Helvede! Jemmys stemme rystede mere end Torgerds.

- Ja, her ser det i det mindste ud til, at man kan ride, brummede Ridder Attan, - kom med Herold! Han rakte hånden frem, og Torgerd gav ham hingstens tømme. Ridder Attan svang sig i sadlen, og væbnerne var nødt til at følge trop.

De ikke kunne se siderne eller enden af hulen, og det ville være halsløs gerning at ride hurtigt afsted. Ridderen lod de to væbnere ride langsomt foran med højt hævede lygter, selv fulgte han efter på Herold, og bagest gik de tre slaver og skævede nervøst til siderne.

Det unaturligt flade gulv strakte sig foran dem uden forhindringer, og det virkede, som om de kunne ride for evigt uden at se enden af hulen. Lidt efter lidt faldt deres nerver til ro. Der syntes ikke at være nogle farer her. Herolds hestesko klaprede højlydt, muldyrenes mere dæmpede hove var ligeledes tydelige, men gradvis blev en anden og fremmed lyd hørbar gennem ridedyrenes skridt. Slaverne blev først opmærksomme på det. De vendte sig, en efter en, først Rense, dernæst Anli og til sidst Brate. Lyden kom bagfra, og de tænkte alle tre, "hvad i alverden kan det være?" Det var svært at bestemme, hvad det lød som, og i det tætte mørke bag dem, var der intet at se.

I starten.

Slaverne skævede bagud og anstrengte sig for at opfange lyden.

Med ét gispede de alle tre som på kommando.

Deres øjne havde indrettet sig efter det dybe mørke, og nu dukkede der til deres rædsel en masse små lysende prikker op.

De fleste prikker var lige bag dem, men snart kunne de se, at der var endnu flere prikker ude til siderne. Flere endnu. Og *endnu* flere. Efter et par minutter var hulen bag dem fyldt med lysende punkter, to og to ved siden af hinanden, allesammen svævende en meter over hulegulvet.

- Hvad er dog det? hviskede Anli skrækslagent.

- Det er ikke godt at vide, men jeg så sådan nogle lysende prikker tidligere oppe i gangen, hviskede Rense tilbage.

De tre slaver måtte naturligvis fortsætte deres gang, med hovederne drejet helt rundt, for at se på det utrolige syn. Ingen af dem tænkte på at varsko væbnerne - de stirrede blot vantro på det bølgende hav af lysprikker.

- Se, Høje Ridder, et lys, lød det pludselig fra Jemmy. Slaverne vendte sig for at se, om Jemmy skulle have fået øje på de mange prikker, men det var et andet lys, væbneren havde fået øje på.

Ganske svagt, men tydeligere efterhånden som de nærmede sig, dukkede et lysskær frem.

Det syntes at komme op fra gulvet i hulen.

Rense og de andre spredte sig fra hinanden, så de også kunne se det forunderlige lys foran.

Nu begyndte tingene at ske hurtigt.

De kunne alle se, at lyset i gulvet kom fra en kæmpemæssig, bred sprække, der strakte sig på tværs af hulen. Hvis den gik helt ud til siderne af hulen, kunne de ikke komme videre. Dertil var den alt for bred. Selv ikke den bedste springhest kunne krydse den. Lyset kom nede fra sprækken, ikke stærkt men kraftigt nok til, at man kunne tyde tingene omkring sig.

Slaverne vendte sig for at se, om de kunne få en forklaring på de lysende prikker bagved.

Samtidig vendte Jemmy sig mod Ridder Attan, åbnede munden for at tale, men stoppede uden at sige noget. Han sad halvt drejet på muldyret, hans mund blev stående åben, og hans øjne blev større og større. Han stirrede og stirrede og begyndte med alle tegn på dyb rædsel malet i ansigtet at ryste på hovedet.

- Hvordan djævlén er det, du ser ud, klovn? Lad være med at glo på den måde!

Jemmy stirrede endnu mere, løftede en skælvende finger og pegede om bag Ridder Attan.

- H-hø-hø-je Ri-ri-ri-dder. Se-se ly-y-y-set.

- Lyset er sgu da foran os, dit fjols, tror du ikke, at jeg kan se det?

_ Også b-b-b-bag Eder, Høje Ri-ri-dder.

- Jemmy har ret, Høje Ridder. Torgerd havde ligeledes vendt sig og rædselsslagent fået øje på det samme som Jemmy.

Ridder Attan drejede sig modvilligt i sadlen for at se, hvad væbnerne vrøvléde om, men i modsætning til dem og slaverne blev han ikke det mindste bange ved synet. De lysende prikker kom nærmere, og i skæret fra sprækken kunne man endelig se, hvad det var.

Hundredvis, tusindvis, titusindvis af små, dværglignende skikkelser kom gående eller rettere glidende, skulder ved skulder, frem mod den lille flok, der var stoppet få meter fra sprækken i hulegulvet.

Rense kunne se, det ikke var dværge, som dem han havde set i andre lande. De små skikkelser var tyndere og mere spinkle, men de var lige så høje - eller lave om man vil. Deres øjne skinnede en anelse svagere, da de kom tættere på lyset fra den brede spalte i gulvet. De tynde dværge kom langsomt men ubønhørligt nærmere. Det var, som om dværgene ville drive Ridder Attans flok i en bestemt retning. Og de var bevæbnede! De forreste rækker bar på nogle lange og tynde stenspyd, som endte i en blankpudset spids, der absolut virkede farlig.

Ridder Attan og hans følge betragtede åndeløst dværgene. Aldrig havde de set et sådan syn. Væbnerne var glade for, at de sad på muldyrene (havde de stået på jorden, ville deres knæ enten bukke sammen under dem eller slå så hårdt mod hinanden, at ridderen ikke kunne undgå at høre det, kort sagt, de var hunderædde.) Slaverne havde det ikke bedre. Alle frygtede, hvad der nu skulle ske.

Alle var de sikre på, at dværgeflokken og de spidse stenspyd udgjorde en frygtelig og overhængende fare. Fare, siger vi, - tja, måske var der alligevel én af dem, der ikke var nervøs ved situationen. Fare, uanset hvor eller hvem den kom fra, var Ridder Attans arbejde, og det var hverken frygt eller nervøsitet, han var blevet berømt på, vel? Det tog ham ikke mange sekunder at overskue dværgene, se spydene og forstå, at den måde, hvorpå kæmpeflokken rykkede nærmere i den ene side af hulen, betød, at dværgene ville have, at han og hans følge skulle flytte sig den modsatte vej - med mindre de ønskede at blive spiddet på dværgenes spyd eller styrte ned i sprækken.

- Hvad djæveln vil de gnomer? buldrede han. - Tror de virkelig, de kan tvinge den store Ridder Attan til at vige!

Med disse ord vendte han Herold og gav den sporerne. Herold strøg fremad og galopperede mod den tætte, uoverskuelige mængde dværge.

Skal man overvinde en fjende, kræver det, at man kan kæmpe mod fjenden. Ellers er det uhyre svært at vinde. Og dværgene havde ikke tænkt sig at kæmpe - på Ridder Attans facon, altså. Den frygtløse ridder stormede frem mod dværgene, trak sit tohåndssværd og gjorde klar til at hugge løs blandt de små skikkelser - som bare ikke var til at hugge løs blandt, da han nåede hen til dem.

Ridder Attan svang sværdet med vanlig præcision og ramte: den tomme luft. Der, hvor der før havde stået en masse spydbevæbnede dværge, var der tomt. De små skabninger var forsvundet fra stedet som ved magi.

Ridderens følge tabte underkæberne, troede ikke deres egne øjne. Det så grangiveligt ud, som om dværgene bare forsvandt, og da Ridder Attan rasende trak Herold rundt for at gå løs på en anden del af flokken, trak de sig lige så hurtigt væk, uden for hans rækkevidde. Dværgene var så hurtige, at det i det svage lys virkede, som om flokken drejede, løb, vendte sig og veg fra ridderen som en flydende masse. Rense kom til at tænke på, hvordan en fugleflok vender i luften som på tælling. Dværgeflokken undveg med utrolig hurtighed alle Ridder Attans forsøg på at få ram på den. Hver gang han hidsigt kastede sig mod en del af flokken, forsvandt den. Mængden af dværge blev ikke mindre, der var bare ikke nogen dér, hvor ridderen forsøgte sig.

Herold var og blev den bedste - og klogeste - stridshest, der fandtes, og en ting, som kendetegner den kloge, er at vide, hvornår man spilder tiden. Efter en række af disse

totalt mislykkede udfald mod de vigende dværge, gjorde Herold derfor det eneste fornuftige: den stoppede simpelthen. Med viftende manke og prustende ånde standsede stridshesten på stive ben og så opgivende, men også en lille smule anklagende ud over dværgene. "Ts, ts, små væsener, hvad er det for en opførsel?" syntes den at tænke (- men heste kan sikkert ikke tænke sådan, vel?)

Ridder Attan var ikke til sinds at give op. Hidsigt gav han igen Herold sporerne. Hesten *skulle* adlyde sin herre og mester, ved alle djævl! Men ikke Herold. Den blev roligt stående, uanset hvilke eder og forbandelser Ridder Attan slyngede ned over den. Rasende sprang ridderen ned fra sin gang og kastede sig derefter ud i endnu en række mislykkede forsøg på at kæmpe med dværgene til fods.

Ridderen og hans følge blev under denne formålsløse kamp langsomt drevet mod venstre langs kanten af spalten. Det virkede ikke, som om dværgene ville presse dem ud over kanten, men skal vi være helt ærlige, var det en detalje, ingen af dem lagde mærke til. De følte blot det urokkelige pres fra den uhyggelige, bevægelige masse.

Rense var forvirret. Han så ridderens tåbelige kamp med en fjende, der ikke var der, når han slog ud efter den. Han mærkede presset fra dværgeflokken, men på intet tidspunkt så eller følte han nogen virkelig fare. Kunne han stole på sin fornemmelse? Var de hurtige dværge fjendtligt indstillet, eller var deres opførsel kun en måde at få ridderen og hans folk til at komme et bestemt sted hen? Og hvis det var tilfældet, hvordan skulle han få de andre gjort opmærksomme på det? Især Ridder Attan?

Under kampen kunne de høre, hvorfra den svage lyd var kommet tidligere. Når den kæmpemæssige flok af dværge behændigt undveg Ridder Attans angreb, skete det lydløst, men de var så mange, at de tusindvis af fødder mod hulegulvet samt deres kroppe svage gniden mod hinanden lød som en sagte hvislen, næsten som havets hviskende brænding på en stille sommerdag.

Ridder Attan var efterhånden ved at blive temmelig forpustet, men en ægte stridsmand giver aldrig op (Herold var *meget* klog, forstår I), og det var ikke ridderens skyld, at "kampen" stoppede. Uden varsel trak den bevægelige klump dværge sig tilbage, langt nok til, at Ridder Attan skulle løbe et stykke, hvis han ville slå ud efter dem, men ikke længere, end at man tydeligt kunne se dem i lyset fra spalten. Alle stod stille et øjeblik. Den første, der rørte sig, var Rense. Han syntes, lyset var blevet kraftigere, han drejede hovedet og så mod spalten. Lyset *var* blevet stærkere. Det kom fra et sted ned i dybet, men hvorfra var umuligt at se. Revnen virkede uendeligt dyb. Til gengæld var der - ...? Rense kunne se lange tove eller reb spændt tværs over revnen, andre forsvandt ned i dybet. Rebene var tykke, en masse af dem var samlet som i et mønster, det mindede ham om et ...! Åh, og hvad var det på den anden side af ...?

Rense udstødte et gisp, tog Brate i armen. Brate udstødte et gisp og gjorde tegn til Jemmy. Jemmy skulle lige til at række ud for at ... - men stoppede midt i bevægelsen. (Jemmy havde glemt, at ridderen ikke stod ved siden af ham.)

Ridder Attan støttede sig forpustet til sit lange sværd et stykke borte og rasede mod de i hans øjne kujonagtige dværge.

- *Kom an, I formindskede lusepustere. Hvad er det for en måde at kæmpe på? Vis Jer som mænd eller dværge eller hvad djæveln I vil. Bare kom an, så jeg kan vinde en glørværdig sejr over Jer!*

Det var ikke rart for ham at tænke på al den kamp og så ingen faldne fjender. Verden var af lave!

Torgerd rømmede sig kraftigt. Ridder Attan brølede videre. Torgerd rømmede sig igen, denne gang endnu kraftigere. Endelig vendte Ridder Attan sig.

- Hvad er der så? Kan du ikke se, at jeg er midt i en glørværdig kamp mod en tusindtallig fjende?

- Jo, men Høje Ridder. Der er en ... øh, her bag ved. Der er en - ...

- Hvad er der? Så kom dog ud med sproget, klovn. Hvad er dét, der ...

Ridder Attan stoppede, da han fik øje på det, Torgerd prøvede at fortælle ham om.

Dværgene havde ført dem til et sted i hulen, hvor der til ridderens store glæde var anbragt en hængebro over den brede og tilsyneladende bundløse spalte i hulegulvet. Broen så stærk og solid ud. Den var gammel og støvet, men virkede forbavsende ubrugt. Ridder Attan så muntert på sine væbnere.

- Jamen, så er der ikke længere noget at pive over. Nu kan vi komme over revnen!

Ridder Attan spekulerede ikke over, hvorfor i alverden dværgene ligefrem havde følt det nødvendigt at presse ham hen til broen. Det var jo lige det, han havde brug for, ikke sandt! Ridderen havde heller ikke øje for de lange "reb", der i et sindrigt mønster strakte sig ned fra hængebroen.

- Jo, men Høje Ridder. På den anden side af - ... Torgerd så ulykkeligt på ridderen.

- Denne sag har kun én side, tordnede Ridder Attan. - Vi skal bruge en bro, og disse krystere af en flok geleklumper har altså ført os herhen, og så er dén ikke længere.

Jemmy tog sig sammen, trådte et skridt frem og sagde:

- Torgerd mener, at der på den anden side af broen er - ...

- Hvad er der på den anden side? Svar mig, ved alle djævle!

Da tav ridderen langt om længe. Han stirrede over mod den anden side af revnen. Selv i det svage lys var der ingen tvivl. Broen var ubrugt, fordi det tydeligvis var farligt at krydse den. Broen bevogtedes nemlig af en ualmindelig stor - nej, faktisk af en kæmpe-enorm - edderkop, en gigantisk edderkop. Med ben som skibsmaster, en krop der fortabte sig i mørket, et par øjne så store som (skal vi sige Rundetårn?) og et par kæber på størrelse med (*gulp*) - ja, de var ihvertfald uhyggeligt store.

Monstret havde brugt hængebroen som udgangspunkt for sit enorme spind, og det var dette monsterspind, der fortonede sig i revnens dyb. (Hvorfra lyset kom, var - og er stadig - en mystisk hemmelighed. Desværre.)

Rense løsrev sit blik fra edderkoppen og vendte sig i stedet og så på dværgene. Flokken stod ubevægelig, i dyb tavshed. Den eneste lyd i hulen var den dybe hvæsen fra edderkoppens vejrtrækning, som nåede over til dem fra den anden side af revnen.

Det var ikke til at vide, hvorfor dværgene havde tvunget dem hen til broen, med mindre ...

...!

... med mindre de skulle ofres! Til edderkoppen.

Kapitel 8 - Bjergfolket

- Torgerd! Min lanse!

Ridder Attan trådte frem, stak sværdet i skeden og rakte i stedet hånden ud. Hans øjne kneb sig en smule sammen, hans brystkasse hævede sig, mens han tog en gigantisk indånding, hans skrævende ben afslørede hans usvækkede vilje til kamp. De mange nyttesløse luftslag efter dværgene havde ikke knækket hans stridslyst.

- Ved alle djævl. Jeg var lige ved at tro, at rejsen ville være spildt! Nu kommer jeg, hører du, dit giftsavlende kræ! Nu kommer den store Ridder Attan!!

Med disse ord trådte han ud på broen. Lansen lå stødt og roligt ud fra hans stærke højrearm, ved siden hang hans drabelige tohåndssværd, men vigtigst af alt: fra hans ansigt strålede atter den gode, gamle Ridder Attans krigerfjæs. Ansigtet, der glædestrålende havde set horder af fjender slagtet, set utallige uhyrer og monstre vride sig i døds kamp. Der lød et sus fra dværgene. Rense så, at flokken ligesom svajede en anelse. Så stod den stille i tavs forventning om det, der skulle til at ske. Men hvad håbede dværgene på? Glædede de sig ved tanken om det store offer, de skulle bringe deres edderkoppe-gud?

Ridder Attans følge mærkede, at truslen - for øjeblikket - ikke kom fra dværgene, og de slappede en smule af. Ja, de kendte Ridder Attan, så i virkeligheden kunne man sige, at de begyndte at slappe rigtig meget af. Torgerd sikrede sig, at Herolds sadel og tømme sad efter forskrifterne, Jemmy benyttede sig af lejligheden til at nappe sig en lille en fra dunken, Brate fandt filen frem, som han skulle slibe sværdet med, Anli overvejede, om hun skulle tilberede tørt harekød eller resten af hestebøfferne fra det sidste mislykkede røverangreb, og Rense satte sig på hug ved hængebroens ene støttere og så nysgerrigt ned i klippespalten.

Titusindvis af øjne fulgte Ridder Attan, mens han skridtede over broen - kun lysende øjne, med skam at melde - vi er nødt til at fraregne ridderens eget normalt så trofaste følge. De gad ikke se på.

Ridder Attans uhyggelige modstander ville sikkert være krøbet ned i sit urgamle skjul i den dybe revne, eller hvor den ellers havde sin rede, hvis den havde været klar over, hvem der i dette øjeblik - under passende sjofle eder - trådte op på dens side af spalten. Edderkoppens uhyrlige krop tårnede sig højt op over den forholdsvis lille ridder, men han kendte til gengæld turen. Selv uhyrer har deres svagheder, og godt nok var det den største edderkop, Ridder Attan til dato havde set, men på den anden side, var det blot en udfordring mere.

Og Ridder Attan nød det. Selv glæden ved at kunne fortælle om kampen ved hoffet blev fuldstændig overskygget af ren og skær forventning om hans egen tilfredsstillelse ved at kæmpe mod en værdig modstander. (Værdig og værdig? - nå ja, det var kun en edderkop.)

Edderkoppen var meget forudsigelig i sine bevægelser. Og *meget* naiv i sin tankegang.

Den lille, metalskinnende mandsling, der kom gjaldende imod den, kunne ikke udgøre andet end en simpel forret til det måltid, der forhåbentlig ville følge efter, når de dumme mennesker senere kom rendende i favnen på den. Det første stød i det venstre

øje, gav den derfor den første nye følelse i århundreder - vel at mærke en ny, smertefuld følelse. Men sådan et stik kunne ikke forskrække den ret længe. De mastelignende ben løftede sig mod loftet, om lidt ville den ubetydelige gnom være tværet ud. Synd at ødelægge maden, men man skal ikke ustraffet stikke sultne edderkopper i øjet, vel? Ridder Attan trak hurtigt lansen ud af edderkoppens øje, sigtede en smule lavere og løb med fuld fart ind mod den sorte, behårede krop. Lansen sank i til skæftet, samtlige tre meter specialhærdet stål borede sig ind mod edderkoppens hjerte. Med et jubelskrig trak Ridder Attan lansen en anelse ud, fik vished for, at han havde ramt direkte ind i den kolossale blodpumpe og stak dernæst lansen endnu dybere ind. Et højt gennemtrængende hvin fra edderkoppen fik alle til at gyse, selv Ridder Attans tjenere, som derefter fulgte begivenhedernes gang på den anden side af broen. Var kampen slut, eller - ..?

Blodet stod i armtykke stråler fra edderkoppens dødelige sår, men reflekserne fik den til stadig at bevæge sig for at mase denne - denne - ... edderkoppens yndlingsret havde en gang været fluer, men det var selvfølgelig før den blev så enorm og fik denne vagtpost, men nu dukkede billedet af et par af de mest lækre fluer, den dengang havde spist, op i dens primitive hjerne. Den ville mase denne lille flue og bagefter stikke giftbrodden ind i dens kød, fluen skulle dø en smertefuld død, og så - ja, måske ville den slet ikke spise fluen, men bare lade den ligge ... som advarsel til ... andre, irriterende fluer, som ... troede, at de - ... de irriterende fluer, som smager så sø-...

Edderkoppen nåede ikke længere. Den var død.

Med hjertet svulmende af triumf, med glædestårer i øjnene og med edderkoppeblod dryppende fra lansen, armene, ja, hele kroppen, trådte Ridder Attan hastigt væk fra den døde gigant, som langsomt - på grund af størrelsen, men ikke desto mindre farligt - sank ned mod hulens gulv, ovenikøbet med en faretruende hældning ud mod kanten af den dybe revne. I et par grufulde sekunder holdt alle vejret, for tænk, hvis edderkoppen væltede ned over broen og rev den med sig i dybet! Så ville de aldrig komme over revnen.

Et stort lettelsens suk gennemrystede ridderens følge, da bjerget af dødt edderkoppekød langsomt tippede ud over kanten et par meter fra broen, for tanken om at strande på denne side af spalten sammen med dværgene, hvis guddom ridderen sandsynligvis netop havde dræbt, var ikke spor tiltalende.

Hvordan ville dværgene reagere?

Væbnerne og slaverne vendte sig spændt. De vidste, at Ridder Attan ville forvente en passende tiljubling over sin heltedåd, men det var nok det sikreste, først at se, hvordan dværgene så på sagen. Skrækslagent krøb de sammen ved det kæmpemæssige brøl, der med ét kom rullende imod dem fra dværgene. Larmen var øredøvende, og i starten var det umuligt at afgøre, om det var et vredesskrig eller et glædeshyl, der kom fra de tusinder af dværgestruber. Men ingen tvivl om at dværgene kunne skrig! Til deres store beroligelse stod dværgene stille, mens de råbte, de var måske alligevel ikke rasende over, at edderkoppen var død. Den var måske ikke engang deres guddom.

Dværgenes brøl forstummede. Stilheden sig brat over hulen. Rense tænkte i et glimt på, at de endnu ikke havde hørt edderkoppens lig ramme noget nede i spalten, hverken bunden, hvis spalten ellers havde en bund, men heller ikke andet. Men det var kun i et glimt, så glemte han det igen. Ingen hørte nogensinde liget ramme bunden, hvem ved måske falder det endnu.

Stilheden blev brudt af en svag hvislen blandt dværgene. Flokken rørte på sig, og ud for ridderens følge kom kanten af flokken en smule tættere på, men uden at det virkede faretruende.

Den forreste række skiltes og frem trådte en dværg, iklædt en lang kåbe med guldglans og indenunder en sølvfarvet trøje. Det var tydeligt, at han var en slags konge eller leder.

Dværgen trådte værdigt hen foran Torgerd og så op på ham med glinsende øjne. Derefter på Jemmy. Hans spinkle stemme kunne knap høres få meter væk.

- Bjergfolket hilser deres tapre rednings-...

- *Hvor bliver i af, ved alle djævlene*, brølede Ridder Attan fra den anden side af spalten.

- *Skal jeg stå her hele dagen? Det blod stinker af helvede til!!*

Dværgekongen så befippet fra væbnerne over mod Ridder Attan.

- Som sagt, Bjergfolket hilser deres tapre redningsmænd. Aldrig vil vi glemme - ...

- Det er ikke for at være uhøflig, hr. Dværgekonge, men tror I ikke, at I kunne udskyde Jeres tak til vi ... altså, jeg mener, det er jo også vores høje Ridder Attan, som bør modtage takken, og ...

- *Jemmy! Torgerd! Er i døve. Kom med mit rene tøj!!*

- ... der hører I, Høje - ... hr. Dværgekonge. Vor tapre Ridder Attan vil gerne klæde sig ordentligt på for at kunne modtage Jeres hyldest, så hvis vi kunne (Torgerd viste udmærket, at Ridder Attan ikke ville lade sig overtale til at gå tilbage over broen, når han engang var kommet over) - øh, altså hvis vi kunne henlægge Jeres hyldest af vor tapre ridder til den anden side af - .. øh... broen, så måske ...

Dværgekongens blik flakkede igen forvirret fra Torgerd over på den blodtilsølede ridder.

- Jo, øh ...

- *Vi kommer, vi kommer, høje ridder!* Jemmy så undskyldende på dværgekongen og begyndte at genne slaverne foran sig hen mod broen. Torgerd fulgte efter med et fast greb i Herolds tømme. Hele følget trådte ud på broen og krydsede over til den anden side.

- Nå, det var rart, brummede Ridder Attan, da væbnerne med store armbevægelser og passende jubelråb kom henimod ham. De havde svært ved at styre deres ansigtstræk, da de lugtede den rædselsfulde stank af edderkoppens blod, men deres frygt for ridderen fik dem trods alt til at vise ham deres ubetingede beundring.

- Ja, ja, små væbnere, rolig, bare rolig. Det var jo kun en edderkop, ikke. Lidt større end sædvanlig, men blot en edderkop.

- Oh, Høje Ridder, magen til kamp har intet menneske set. Aldrig er så stor en edderkop blevet slagtet så hurtigt og med så stor dygtighed - ...

- Stille, min gode Torgerd, hold op. I skulle selv prøve at stå i det her klamme tøj. Få det af mig.

Væbnerne kaldte Anli frem. Hun begyndte straks at befri ridderen for hans brynje, løsnede remmene, der holdt benpladerne fast til bæltet, åbnede spænderne til brystpladen og trak derefter forsigtigt den sortfarvede kjortel (edderkopper, især edderkoppe-uhyrer har sort blod, forstår I) op over ridderens hoved. Kort efter faldt ridderens livstykke til jorden, og nu stod Ridder Attan i det bare ingenting og ventede på at få rene klæder på.

Nu sidder et par af Jer nok og fniser, for det er da meget sjovt, at Ridder Attan sådan bliver klædt nøgen af en kvindelig slave, men vi må ikke glemme, at for det første var det en anden tid, og for det andet var der ikke mange hemmeligheder tilbage i den lille "familie", som Ridder Attan bragte med sig. Ingen i ridderens følge tænkte nærmere over, at Anli hurtigt og effektivt klædte ridderen helt af, og for Ridder Attan var det den naturligste ting af verden, at han blev nuslet og puslet efter en kamp, og de to væbnere var jo mandfolk, som ham selv. (Slaverne, siger I? Lad os se fingrene. Ja, rigtigt, de tæller slet ikke.) At en talrig skare dværge ligeledes var sivet over broen og stod i tæt kreds om den lille flok mennesker, kunne ikke på nogen måde gøre ridderen genert, nok mest fordi han ikke vidste, hvad ordet betød.

Den lille, men værdigt udseende dværgekonge trådte hen foran Ridder Attan. Hans ansigt afspejlede en højtidelighed og en alvor, som kun i et ganske kort øjeblik blev forstyrret, da hans øjne strejfede den lille detalje, som adskillige hofdamer gennem tiden havde hvisket om til deres veninder. Med nakken kastet bagud, betragtede dværgekongen den frygtløse ridder.

Ridder Attan vendte sig majestætisk mod den lille konge - (Anli fulgte troligt med rundt, ridderens rene reserve-livstykke skulle nemlig komme til at sidde baglæns) - en ridder er altid beredt til at modtage en kongelig tak, påklædt eller ej.

- Høje Ridder ...

- Attan! hviskede Jemmy hurtigt.

- Høje Ridder Attan. Modtag min og mit folks udelte tak for Jeres utrolige heltedåd.

- Åh, høje - ... (et sideblik til Jemmy fortalte Ridder Attan, at tiltaleformen måske alligevel var god nok) - Deres Højhed. Det var ingenting. Den lille edderkop, ja jeg mener - ...

Ridderen så igen på Jemmy. Væbneren forstod, som så ofte før, hvad der ventedes af ham.

- Min Høje Ridder mener, at han sjældent har udført en sådan heltegerning. At den samtidig betyder, at I, Deres - øh, *høj*-hed og Jert folk vil få fordel af min Høje Ridders kamp, er kun min Hr. Ridder til så meget desto større glæde og - øh ... til ..

Dværgekongen vinkede afværgende med hånden.

- Vær forvisset om, min kære Ridder Attan, at skulle I have et ønske, vil jeg og mit folk gøre alt for at søge at opfylde det.

- Jo, en sejrsmesse ville da ikke være af vejen - ...

Torgerd bøjede sig diskret frem og hviskede, - En vej ud af bjerget, Høje Ridder.

- Nå ja, en vej ud af ... ja ja, min tro væbner, men det da skik og brug, at man holder en mægtig sejrsmesse efter en kamp.

- Prinsessen! vovede Jemmy at hviske. Det kunne ikke nytte at glemme ridderens opgave, der var gået en uge, og de havde kun tre uger ialt.

- Åh, hvad, vi når det nok, mumlede Ridder Attan. - Deres Højhed, det vil være mig en øh ... hvis I absolut vil holde en messe til ære for mig, så - ...

- Jamen, naturligvis, ædle Ridder Attan. Det skal være vores største fornøjelse. Hvis I og Jert følge vil ledsage os til vor hovedhule, skal der ikke mangle noget til Jeres underholdning.

- Nå, godt - ... Det strammer! (Anli løsnede straks sløjfen på Riddere Attans kappe). - Det var bedre!

Iført den knap så fornemme, men stadig imponerende ekstra-brynje trådte Ridder Attan væk fra bunken af vådt, ulækkert tøj.

- Høje Konge. Vi er beredte. Håber I har noget bedre end rævepis, *har, har, har!*

Kapitel 9 - Ridder Attans Plads

Dværgekongen fik nu tre problemer: 1. Ridder Attan ville under ingen omstændigheder spille tiden med at drage tilbage i hulen samme vej, han var kommet; 2. dværgene havde ikke brug for lys i hulerne og gangene, da deres øjne udmærket kunne se selv i det kulsorte mørke, hvorfor de ikke havde medbragt noget, der kunne lyse op; 3. selv dværgene vidste intet om, hvad der var på den anden side af revnen.

Det første problem løstes ved, at dværgekongen erklærede det sted, hvor det stygge monster var blevet slagtet af den ædle Ridder Attan, for et helligt sted, et sted som en gang om året ville blive skueplads for en mægtig mindefest for befrielsen fra uhyret, og den første mindefest ved revnen kunne passende finde sted med det samme.

Det andet problem tog det heller ikke lang tid at klare. De lynhurtige dværge fremskaffede med utrolig fart en mængde fakler, ingen ved hvorfra. Snart strålede et tusindtal klare luer i den enorme hule, der stadigvæk fortabte sig i et dybt mørke udenfor lyskredsen.

Hvad angik det tredje problem, måtte man vente og se tiden an. Der ville blive masser af tid for dværgene til at udforske den ukendte verden, Ridder Attan havde skaffet dem adgang til. Dværgekongen sendte et par grupper spejdere afsted for at kontrollere, om der umiddelbart skulle vise sig farer i den anden ende af hulen. Herudover meddelte han ridderen, at så snart maden var tilberedt, ville festen starte.

To fornemme stole blev båret frem, og dværgekongen bød ridderen tage plads ved sin side. Væbnerne indtog deres pladser bag ridderens stol og slaverne slog sig ned på hulegulvet et stykke derfra. Jemmy, som var blevet tildelt rollen som ridderens talsmand, udspurgte dværgekongen det bedste, han kunne, for at se om han kunne give dem noget at gå efter i jagten på den onde troldmand, der havde bortført prinsessen. Dværgekongen svarede beredvilligt.

Bjergfolket havde ikke altid boet i bjergene. De var blevet fordrevet dertil af en ond troldmand, som for flere hundrede år siden ville overtage deres rige, der lå lige vest for bjergene. Jemmy spurgte straks, om det skulle være landet, som aldrig så solen gå ned, men da dværgekongen endelig forstod, hvad han mente, måtte han skuffe dem. Solen gik sandelig ned i deres gamle rige, for det var kun om natten, at de få modige dværge, som kongen sendte ud, kunne færdes forholdsvis sikkert i det gamle rige og indsamle de fødemidler, dværgene ikke kunne skaffe på anden vis.

Bjergfolket kunne kun huske deres liv i det fri fra gamle dværges eventyr. Der var ikke længere nogen, der selv havde levet i det gamle rige, bortset fra dværgekongen, som var den ældste. Dværgene havde levet et fredeligt liv i deres rige, der vel egentlig ikke var stort, men som lå i sikkerhed for andre, mere krigeriske folk i ly mellem to

bjergkæder. Freden var blevet brudt, da troldmandens hær marcherede ind og belejrede dværgenes største by. Troldmanden havde ved list bortført den daværende konges unge datter (Ridder Attan og hans følge spidsede ørene ekstra meget) og forlangte derpå, at dværgene skulle underkaste sig og anerkende troldmanden som deres hersker.

Dværgene havde nægtet, og selv om de dengang ikke besad den fabelagtige hurtighed, de havde vist ridderens følge, var de hurtige på fødderne. Den gamle dværgekonge vedtog, at hellere skulle de drage i landflygtighed end blive slaver for troldmanden, og derefter varede

det ikke mange timer, før alle dværgene havde sneget sig gennem fjendens linier og fundet ind i de beskyttende minegange, som de igennem århundrederne havde boret i bjergene for at finde jern til våben og kobber til penge.

Troldmanden blev rasende, da han morgenen efter belejringen opdagede, at landet var tømt for beboere, men han havde ikke været længe om at finde ud af, hvor de var forsvundet hen. Han havde nedkastet en stribe forbandelser over dværgene, som skulle forhindre dem i at vende tilbage til dagslyset og evigt være fordømt til at leve i bjergenes kolde mørke - og havde så forøvrigt anbragt et par små overraskelser til dværgene, hvis de skulle finde på at søge ned i de sydlige minegange, hvor de rigeste metal-forekomster var, heriblandt en vis kæmpe-edderkop. Hvilke andre fælder og lumske anordninger han ellers havde anbragt, vidste de endnu intet om.

De fem tjenere lyttede gysende til dværgekongens beretning. Tanken om en ond troldmand, der havde sådan magt, var ikke rar. Ridder Attan derimod var sikker på, at det måtte være den samme troldmand, han var blevet sendt ud for at dræbe. Trods dværgekongen sagde, at solen gik ned i landet vest for bjergene, måtte det hænge sådan sammen. At han aldrig havde hørt om et så stort rige på sine mange rejser, skænkede han ingen tanker. Der var mærkeligere ting til, end denne lille pusling kunne fortælle den berømte Ridder Attan. Desuden var han efterhånden mere optaget af at kigge efter de unge dværgekvinder, som ganske vist var meget små og spinkle, men en sand ridder forstår nok at sætte pris på unge, smukke kvinder, uanset størrelsen, ikke sandt?

Rense, Brate og Anli sad det ene øjeblik og prøvede at lytte med på dværgekongens historie, og det næste stirrede de med vidt åbne øjne på de utrolige ting, der skete omkring dem. Dværgene overraskede dem hele tiden ved deres hurtighed. Inden en time var en hel teltby blevet rejst rundt om mindstedet. Mad og drikkevarer ankom som ved trylleri, et blink, og der stod endnu flere borde, dækket med de lifligste retter, frugt, ost og søde delikatesser. Og mange slanke flasker med lifligt duftende vin. Dværgene var ikke klar over, at der var forskel på Ridder Attan og hans slaver. For dem var de alle en slags guder, for de havde jo dræbt den forfærdelige edderkop. Dværgene så uforstående på Jemmy, da han kostede dem væk fra slaverne, som i hvert fald ikke skulle nyde godt af de herlige retter, før ridderen havde mæsket sig.

Slaverne tog det ikke så tungt. De sendte skjulte, beroligende blikke til de forvirrede dværge, der i stedet måtte nøjes med at tilbyde deres lækkerier til Ridder Attan og derefter til væbnerne, da ridderen med en åndsfraværende gestus viftede dem væk. Ridder Attan havde godt nok en glubende appetit efter den blodrige slagting af uhyret, men nu var den værste sult stillet, og så var det måske ikke nogen tosset idé at lade sig opvarte af to-tre særligt udvalgte dværgepiger, som han havde kastet sine øjne på.

Dværgekongens historie kunne ikke holde hans interesse fangen, da først han havde hørt om troldmanden. I stedet forsøgte han at fange den gamle dværgs blik for at gøre

ham forståeligt, at han havde yderligere et par små ønsker at få opfyldt. Under lidt mere private former.

- Høje konge, - ... Ridder Attan viftede i luften for at fange dværgekongens opmærksomhed. - Angående de tre piger derovre - ...

Kongen stoppede sin fortælling til Jemmy og vendte sig mod ridderen med et venligt spørgende udtryk i ansigtet. - Ja, alt, hvad den ædle Ridder Attan begærer. Hvilke piger, mener I?

- De tre små rappe derhenne ved teltet. Forøvrigt tror jeg, det nok er bedre, at jeg trækker mig tilbage. Sammen med tøserne - ... pigerne, mener jeg.

- Ædle Konge, min Høje Ridder mener, at han er en smule træt efter den voldsomme kamp, og hvis det ikke vil genere Jer, vil min Høje Ridder gerne trække sig lidt i enrum, eventuelt med et par nænsomme hjælpere til at pleje hans - øh ... ham. Med lidt føde og lidt - ... øh, lidt - ... Jemmy slog næsten knuder på tungen for at bortforklare sin herres aldeles tydelige hensigter.

Dværgekongen forstod, at det alligevel var de to væbnere, han skulle tale med, og han betydede venligt ridderen, at han var mere end velkommen til at tilbringe en stund i et af teltene for at hvile sig. Med et fingerknips og nogle kommandoer, ingen af menneskene forstod, påså dværgekongen, at ridderens ønsker blev opfyldt.

Ridder Attan trak op i bæltet, skød brystet frem og spankulerede over til indgangen til teltet, hvor de tre udvalgte piger genert kiggede ned i jorden. De fattede ikke rigtig, at den store helt havde kastet sine øjne på dem, men det skulle samme helt nok forstå at forklare dem.

Torgerd og Jemmy så misundeligt over på teltdøren, da den lukkede sig bag den sidste pige, der med en barsk heltehand om den smalle ryg forsvandt ind i det diskrete aflukke.

Dværgekongen var måske henvist til at regere over et folk, der aldrig så dagens lys, men dum var han ikke. Han udstødte endnu et par kommandoer på det uforståelige sprog og fik hurtigt tryllet flere yndige piger frem. De stillede sig op tre og tre foran to andre telte, og da de to væbnere ikke straks forstod, hvad det handlede om, løb pigerne fnisende og jublende over og trak de forbavsede mandfolk med sig.

Nu sad de tre slaver alene tilbage med dværgekongen, der på sin side ikke rigtig vidste, hvad han skulle stille op med dem. De var selvskrevet til en mindeværdig plads i hans folks historie, men han forstod på væbnernes behandling af de to unge mænd og kvinden, at det måske ikke var godt at gøre for megen stads af dem, når ridderen var i nærheden.

Kongen betragtede de tre slaver. Han kastede et blik hen mod de tre telte, hvorfra der lød en dæmpet blanding af pigehvin og mandige brummelyde. Dværgekongen kendte temmelig meget til verdens uligheder og uretfærdigheder, for gammel og klog det var han. Han tog en rask beslutning, rejste sig og gik over til det beskedne, udækkede bord, Jemmy havde sat slaverne ved. Han knipsede en gang og straks var bordet dækket med herlige retter og høje tynde vinflasker. Slaverne gjorde store øjne, stirrede forskrækket på hinanden, over mod teltene og tilbage på den lille, venlige dværgekonge. Så rystede de alle tre på hovedet og sænkede deres blikke ned mod bordet.

Dværgekongen smilede, knipsede en gang til, og straks sad de måbende slaver i deres eget telt, afskærmet fra nysgerrige dværgeblikke, men hvad der var vigtigere, i skjul for ridderen og væbnerne.

Rense, Brate og Anli gloede på dværgekongen, som blot nikkede venligt til dem. Uden yderligere opfordringer kastede de sig over maden.

(Skal vi lade dem spise i fred. Dværgekongen listede klogeligt ud, lad os gøre det samme. Blot må vi håbe, at de ikke foræder sig. Slaver er ikke vant til at spise sig stopmætte - ... men lad dem for engangs skyld have det rart, ikke.)

Dog, inden vi forlader teltet, lad os kaste et blik på Rense. Under al den indledende hurlumhej, havde han som de to andre blot set forvirret og undrende på alle de ting, der skete omkring dem. Men lige før, da dværgekongen var alene med dem i teltet og smilede så venligt, hvad oplevede han da? Den samme, næsten ubehagelige, men alligevel rare ilning op ad ryggen, som da han stod foran indgangen til de lange bjergminer.

Rense var så betuttet over den dejlige mad og duften fra vinen, for ikke at sige lammet af forbavselse over, hvor hurtigt alting gik, at han næsten ikke lagde mærke til det, men kongen stirrede i et langt øjeblik dybt, dybt ind i hans øjne, så dybt, at Rense pludselig blev bange for, at den lille, kloge dværg skulle finde og læse hans inderste tanker. Som et svalende brusebad mærkede han samtidig den klare, intense rislen mellem skulderbladene. Rense sad som bedøvet. Men kun et kort øjeblik. Han rystede på hovedet og gik i gang med at udvælge sig de lækreste bidder og den mest velduftende vin ganske som Brate og Anli. Først senere undrede han sig over, at dværgekongens blik havde givet ham den følelse. Og at dværgekongen sagde "Velbekomme", da han gik, var kun naturligt.

(Men lad dem så spise i fred!)

Dværgekongen modtog de første meldinger fra spejderne, han havde sendt ud til den anden ende af hulen. Han blev ikke overrasket over at høre, at der var en lang gang, magen til den, Ridder Attan havde fulgt frem til hulen. Den store, bundløse revne var præcis i midten af hulen, så nu vidste de i det mindste, hvor langt der var til fortsættelsen af minegangene. Samt at der var meget store chancer for at der fandtes en udgang fra bjergene længere mod syd.

En udgang, som selv den gamle dværgekonge ikke kendte eksistensen af.

Slaverne fik fred til at spise alt, hvad de kunne, og til sidst fik de endnu en demonstration af dværgenes ufattelige hurtighed. Næppe var den første dværgepige kommet ud af Jemmys telt, før deres eget telt forsvandt som dug for solen. Det veldækkede bord var ligeså hurtigt tomt, og da Jemmy dukkede frem med et fjoget grin smurt ud over ansigtet, så han blot, at slaverne stadig sad med deres surt tildelte rationer, som de havde gjort, da han gik ind i teltet.

Dværgekongen ventede tålmodigt til Torgerd og til allersidst Ridder Attan kom ud af deres telte. Ridderen brummede noget til Jemmy, som derpå trådte hen til dværgekongen og smilende så ned på ham.

- Ædle Konge, min Høje Ridder Attan og hans ydmyge tjenere takker for den udsøgte behandling, men det er min Høje Ridders beslutning, at han vil gøre et forsøg på at finde vej ud af Jeres riges gange for at fortsætte jagten på landet, hvor solen aldrig går ned.

Ridder Attan klaskede venskabeligt de sidste to piger bagi og lod dem løbe. Hans overskæg var snoet på den særlige måde, som fortalte hans følge, at han var overmåde tilfreds med sig selv.

Væbnerne bad dværgekongen om at få Herold og muldyrene bragt frem, slaverne trak deres oppakning på og samledes ved dyrene. Ridder Attan hilste nådigt dværgekongen, inden han satte foden i stighbøjlen. Han svang sig i sadlen, og dermed var de atter klar til at drage videre.

- Mine spejdere melder, at revnen her er i hulens midte, samt at der for enden af hulen er en fortsættelse af gangene, ganske som de gange, I har stiftet bekendtskab med, høje Ridder.

- Min Høje Ridder takker for disse underretninger. Torgerd og Jemmy kastede hurtige blikke mod ridderen for at gætte sig til, hvornår han ville afsted.

- Og vid, ædle Ridder Attan, at jeg og mit folk altid vil erindre denne dag og den heltmodige bedrift I udførte. Det er min beslutning, at broen for altid skal bære navnet "Ridder Attans Bro" og stedet vil for evigt huskes som "Ridder Attans Plads".

Dværgekongen så med fugtige øjne på den kraftige ridder, højt til vejrs på Herold.

- Deres Majestæt er alt for venlig, mumlede Ridder Attan. Han var vant til hædersbevisninger, og han vidste nok om konger til at svare, når de overøste ham med dem.

Han regnede ikke med, at beretningen om hans kamp med gigant-edderkoppen ville spredes ret langt udenfor bjergfolkets rige, men hvad - det er ikke hver dag, man ligefrem får opkaldt et sted efter sig. Nådigt bøjede han nakken og modtog dværgekongens hyldest. (Og vi andre ved nu, at skikken med at opkalde gader, broer og pladser efter berømte krigere, konger og dronninger går meget, meget langt tilbage.)

- Tillad mig at sende en eskorte med Jer til hulens anden ende, bad dværgekongen. - Den kan lyse for Jer, men blot er jeg bange for at I på Jeres videre færd gennem de ukendte gange må klare Jer selv. Ingen ved, hvilke farer, der lurder i de gamle gange, som ingen dværg har set i århundreder.

Ridder Attan nikkede. Han ville afsted.

(- Min unge ven), fortsatte dværgekongen, (- held og lykke på rejsen). Rense stirrede forvirret på ham. Hvem talte dværgekongen til på denne måde? Han hørte dværgekongens stemme, men stod han ikke samtidig dér og smilede venligt til Ridder Attan uden at se på andre. Hans læber var stille, hans mund bevægede sig overhovedet ikke. Hvordan kunne Rense høre hans stemme?

(- Rolig, min unge ven, alting kommer for en dag. Vær blot tapper og tålmodig. Måske bliver det din frihed.)

Der var den igen! Rense var lige ved at græde. Han forstod ingenting. Hvordan kunne han høre dværgekongen sige noget, når alle de andre bare stod og så på, at Ridder Attan vendte Herold for at drage afsted.

- (Vi skilles nu, men hvem ved, måske ses vi igen), lød dværgekongens blide stemme igen i hans ører. Han vendte sig med en sidste hilsen til Ridder Attan, og i et kort sekund kiggede han direkte på slaverne, fastholdt Renses blik og - blinkede langsomt og sigende til ham! Brate og Anli var allerede på vej efter de andre, mens Rense stod som forstenet. Drømte han eller - ... Nu vendte dværgekongen sig helt, og Rense vågnede af trancen.

Forvirret fik han øje på de andre et stykke borte, og han tog benene på nakken for at indhente dem.

Rense var i syv sind, turde han spørge de andre, om de havde hørt noget, skulle han glemme det hele - eller - ..? Rense havde aldrig før oplevet, at nogen kunne tale til hans ører på den måde, uden at andre hørte det.

Den lange tur frem mod hulens anden ende, brugte Rense til at vakle fra én forklaring til en anden, men lige meget hjalp det. Han forstod ikke et muk. Hvis han kunne høre dværgekongen i sit hoved, kunne han så også høre andre tale på den måde? Eller kunne de andre slaver ligeledes høre dværgekongen tale inde i hovedet?

Han huskede pludseligt, at første gang dværgekongen havde sagt noget til dem, var da han forlod teltet for at lade dem spise. Rense gik lidt tættere til Brate og hviskede:

- Det var sandelig venligt, at dværgekongen lod os spise den herlige mad, hviskede han.

Brate så lige ud og talte med næsten ubevægelige læber:

- Ja, det var (...) dejligt. Brate udstødte en ganske lille bøvs.

- Ja, og han talte så venligt, da han gik, ikke?

- Han sagde da ingenting, svarede Brate. - Fine herrer taler aldrig til slaver!

Rense forstod, at det altså kun var ham, der havde hørt dværgekongen sige "Velbekomme"! Han undlod at spørge Anli, det kunne ikke betale sig at gøre de andre mistænksomme. Hellere spekulere i hemmelighed over dette nye mærkelige. Men hvad. Han var i forvejen vant til at gemme på hemmeligheder. Han klarede vel også denneher.

I øvrigt var der ikke tid til at tænke nærmere over nogetsomhelst, for efterhånden som Ridder Attan fjernede sig fra bjergfolkets behagelige underholdning, vendte den gode, gamle eventyrånd tilbage, og tempoet blev langsomt men sikkert skruet i vejret. Selvom de snart ville komme til hulens ende, var der ingen garanti for, at de ville finde en udgang inden nattens komme. (Om det var nat eller dag kunne ikke ses inde i bjerget, men de fine herrer havde en glimrende fornemmelse af tid, først og fremmest styret af deres maver; tredje gang maven rumlede, var det aften og tid for at slå lejr.)

De nåede uden problemer frem til det firkantede udgangshul i hulens fjerne ende, dværge-eskorten stillede sig op i to rækker på hver side af åbningen, og nu red først væbnerne med tændte lygter og derefter Ridder Attan, dværgenes ædle befrier, edderkoppens modige banemand, ind i det tætte mørke. Rense kastede et sidste blik på de små skikkelser, der med strålende - og lysende - øjne så deres helt drage ud på nye eventyr.

Kapitel 10 - De endeløse miner

Ridder Attan og hans følge befandt sig atter i en lang minegang, som denne gang førte opad. Til forskel fra de tunneler, de først var kommet gennem, var denne minegang høj nok til, at de tre ryttere ikke behøvede at stige ned, hvilket passede dem glimrende, men samtidig viste der sig snart tegn på, at der engang havde været livlig aktivitet i minerne.

Det første tegn var temmelig alarmerende; sikkert ment som en advarsel til den, der nærmede sig. Torgerd og Jemmy råbte advarende i munden på hinanden og holdt deres muldyr an. Alle stoppede. Slaverne gik så tæt på, de turde, og skævede frem mellem rytterne.

Midt i minegangen stod en kriger. Rettere sagt, noget, der engang havde været en kriger. I skæret fra væbnernes lygter var virkningen meget spøgelsesagtig, og de måtte kigge nøje efter, for at se, at skikkelsen, der spærrede gangen, blot var et skelet iført brystplade, hjelm og skjold. Skelettet var stillet op med et drabeligt sværd i den ene knoglehånd, og bag skjoldet ragede en krigsøkse op. Det grinende kranie stirrede med tomme øjenhuler mod den lille flok.

Krigerskelettet stammede tydeligvis fra et menneske, ikke en dværg. Altså havde der været mennesker i minerne. Eller, de var der måske stadig?.

En skælvende gysen gik gennem kroppen på dem alle.

(Nå ja, næsten alle.)

Ridder Attan råbte:

- Fremad krystere, kan I ikke se, at det blot er et kadaver. Han gør sgu ingen skade!

De to væbnere sad stift i sadlerne. De skulle ikke nyde noget af sådan et gespenst. Ridder Attan udstødte en vred brummen, gav Herold sporerne og red ind mellem væbnerne og frem mod skelet-krigeren. Herold var heller ikke bange af sig, dertil havde den set for mange skikkelser falde under sine hove. Hesten trampede direkte ind i den uhyggelige opstilling og væltede skelettet, som forvandlede til støv. Våbnene raslede mod det hårde stengulv og lå uskadelige under Herolds hove, der bankede store buler i skjoldet. Økseskaftet brækkede med et tørt knæk. Hvor mange år eller århundreder den gyselige vagtpost havde stået der, kunne man ikke vide, men nu var den væk.

Ridder Attan fnyste hånligt og kommanderede sine kujonagtige væbnere frem.

Stigningen ophørte, og minegangen fortsatte lige fremad. De var ikke kommet langt, da gangen pludselig udvidede sig. I lygternes skær så de, at de befandt sig i et rum med ikke mindre end seks forgreninger. Alle gangene var ens. Hvilken skulle de vælge?

Rytterne standsede, væbnerne studerede tvivlrådige de mange udgange og så derefter spørgende på Ridder Attan.

Rense tænkte hurtigt. For ham var der ingen tvivl. Når han så ind i de forskellige minegange, følte han tydeligt, at de havde to sikre veje at tage. Men hvordan skulle han forhindre, at ridderen valgte en af de gange, som kun ville føre dem i ulykke? Heldigvis var den meget mørkt i skyggerne, hvor slaverne stod. Rense tog chancen. Han listede frem, stillede sig lige bag Herold og lagde hånden på hestens brede lår. En svag rysten i det bløde skind fortalte ham, at Herold mærkede hånden og ikke havde noget imod den.

Imens sad Ridder Attan og grundede. Slagsmål og kvindefjas var han dygtig til, ikke gætterier og gemmeleg. Det kunne vel være ligemeget, hvilken af de andre udgange, han valgte, men at bestemme sig i den slags situationer var ikke noget, han brød sig om. Han ville hellere møde ti røvere ubevæbnet end vælge mellem de seks forgreninger. Ubeslutsomt gav han Herold sporerne, og hesten bevægede sig fremad. Væbnerne holdt stille, for så længe Ridder Attan ikke sagde, hvad vej han ville ride, kunne de jo ikke ride foran.

Rense så, at Ridder Attan red hen mod en af de farlige forgreninger. Han skubbede blidt men bestemt til Herolds side. Hesten reagerede tilsyneladende ikke, men den ændrede alligevel retning. Resultatet blev som Rense håbede: uden at ridderen protesterede, klaprede Herold ind i en af de sikre gange. Så vågnede væbnerne op til dåd, overhalede Ridder Attan og førte igen an med hævede lygterne.

Gangen drejede mod højre og ville dermed føre dem i vestlig retning - og forhåbentlig mod en udgang på den anden side af bjergene.

Ridder Attan var lige ved at fortryde Herolds valg. Få meter inde i gangen sænkede loftet sig hurtigt, og kort efter blev han og væbnerne nødt til at stige ned fra ridedyrene. Men fortsætte skulle de. (Ved alle djævlene.)

Gangen snoede sig mere og mere, men den blev samtidig bredere - og så fik de igen øje på noget nyt. Flere steder lå der rester af arbejdsredskaber og - (!) knogler. Menneskeknogler! Slaverne var flere gange ved at snuble over de uventede forhindringer. Ridderen, derimod, så det som et klart tegn på, at han - naturligvis - havde valgt den rette vej.

Som desværre viste sig at være meget, meget lang.

De fortsatte fremad...

... og fremad.

Gangen var uden ende. Den snoede sig frem og tilbage, men fortsatte og fortsatte. Bunker med redskaber og knogler dukkede stadig op, indimellem så de tilstødende sidegange, men ingen af dem lignede andet end blinde arbejdsminer. Valget var let nok for den brave ridder. Bare fremad.

Så rettede minegangen sig pludselig ud. Foran dem strakte den sig snorlige fremad. Og for enden ... - de to væbnere kneb øjenene sammen i lygteskæret - jo, den var god nok: længere fremme i gangen skimtede de en utydelig firkant. Efter et stykke tid blev de så sikre, at de også gjorde Ridder Attan opmærksom på synet. Ridderen brummede tilfreds. Den svage firkant var det første skær af lys, de havde set i gangene. (Hverken ridderen eller væbnerne - heller ikke Anli eller Brate for den sags skyld - havde set de spredte glimt af dværgeøjne, som Rense indimellem havde bemærket bag dem.)

Få minutter senere var firkanten helt tydelig, de måtte nærme sig noget interessant. Ridderens skridt blev fastere.

Rense gispede. For sit indre blik så han pludselig to uhyggeligt udseende skikkelser svinge deres stridskøller mod Ridder Attan. Hvornår det ville ske, vidste han ikke, men Rense reagerede altid hurtigt, når han fik sine syn. Han slap muldyrenes tømmer og løb frem til Brate, tog ham hårdt i armen og pegede fremad, mens han hviskede: krigere! Brate gav ham Herolds tømme, løb forbi Ridder Attan og hviskede ordet videre til Torgerd. Ridder Attan reagerede ikke på Brates opførsel, men Torgerd og Jemmy blev naturligvis alarmeret.

Væbnerne fortsatte fremad med vagtsomme øjne og et fastere greb om sværd og lygter. Ridder Attan var lykkeligt uvidende om den overhængende fare.

En fare, som Rense kort efter selv begyndte at tvivle på, for de nåede næsten helt frem til den lyse firkant uden det mindste tegn på liv. Lyset for enden af gangen var svagt og gråligt. Ikke dagslys, altså. Måske var det en hule?

Krigere var der ikke skyggen af.

De nærmede sig enden af gangen. Nu kunne de se, at den sluttede med en besynderlig trækant, en sammentømret, kort gangbro eller afsats, der ragede ud over et tomrum, som måtte være en stor hule. Afsatsen var få meter lang og førte kun ud i den tomme luft.

Samtidig fik de øje på to indhak i væggen på hver side af gangen.

Torgerd og Jemmy stoppede og kastede forsigtige blikke ind i indhakkene - ... og begyndte at skraldgrine. Brøllende af latter lyste de ind i hvert sit indhak. Ridder Attan - og tre frygtssomme slaver - sluttede op bag væbnerne og så, hvad der fik dem til at le så voldsomt.

På hver side af gangen stod ganske rigtigt en kriger. I den ene hånd havde de hver en stor stridskølle, så stor, at den hvilede på stengulvet foran dem. I den anden hånd holdt de et rundt skjold. Men de var ganske uskadelige. Det var ikke skeletter, som den første vagtpost, Ridder Attan havde pulveriseret, men døde var de ikke desto mindre. Huden var krympet ind over deres kødløse kroppe. Hovederne lignede kranier, øjnene var væk, næserne var to gabende huller, huden omkring munden og læberne var trukket stramt bagud og viste tændernes dødningegrin. Det var meget ulækkert at se på. Væbneres latter fik en sær, hul klang. Døde eller ej, vagtposterne havde et meget uheldssvangert udseende.

Ridder Attan betragtede de døde vagter.

- Nå, de er da i det mindste blevet på deres post. Han sparkede let til den ene vagtposts stridskølle, for at se, om skikkelsen ville falde sammen ligesom skelet-vagten. Det skete ikke. Stridskøllen var som støbt ned i stengulvet.

Uden at skænke de to dødninge flere tanker, drejede Ridder Attan sig om for at se nærmere på hulen, de var nået til. - Men hvad mon de har bevogtet?

Torgerd og Jemmy tørrede deres øjne og trådte hen bag deres herre, som forsøgte at se, hvad der fandtes nedenfor den korte afsats..

Rense trak hastigt Brate og Anli bagud.

Den stridskølle, som Ridder Attan så overlegent havde sparket til, skælvede. Til deres stigende rædsel så slaverne, at vagtens anden hånd langsomt hævede skjoldet opad. Stridskøllen var heller ikke længere støttet på gulvet, men på vej i vejret. Det gik langsomt, næsten som i en drøm. Samtidig begyndte den anden vagt ligeledes at røre på sig.

De tre slaver stod som naglet til gulvet. Med vidt opspærrede øjne så de vagterne komme - om ikke ligefrem til live, for døde var de - så i bevægelse. Dødningenes opgave var at bevogte hulen, og skønt de havde været døde i lang tid, ville de åbenbart stadig forsøge at løse deres opgave.

Brate udstødte et skrig, væbnerne så tilbage over skulderen - og vrælede i kor. Ridder Attan vendte sig.

Han greb til sit sværd, mens han vurderede de to ækle skikkelser, der spøgelsesagtigt trådte ud fra deres poster og med hævede køller nærmede sig de tre krigere ved afsatsen.

- Åh, gå hjem, snerrede ridderen. Dem må I ordne. Jeg gider ikke.

Han stak sværdet tilbage i skeden og gav sine væbnere et puf fremad. Torgerd og Jemmy indså rædselsslagent, at ridderen mente, hvad han sagde. De skulle slås mod dødningevagterne. (- Ved alle djævle), som Torgerd indvendigt bandede, (- det er tapre riddere, der skal kæmpe mod sådan nogle bæster, ikke hans væbnere!)

Nå, der var ikke megen tid til at spekulere over verdens - og Ridder Attans - uretfærdigheder. De døde vagter nærmede sig hastigt, stridskøllerne svingede bagud for at få bedre slagkraft.

- To mod to, se nu at få det overstået, min mave rumler, lød det bag væbnerne.

Sværdene glimtede i skæret fra lygterne, som de ikke havde haft tid til at stille fra sig, og ridderens hånende tilråb fik dem trods alt til at stramme sig an. Kampen blev kort og ikke spor blodig. Ikke fordi væbnerne ikke ramte dødningerne med deres sværd, men fordi de to vagter ikke havde noget blod at miste. Torgerd og Jemmy huggede på tværs ind under de susende stridskøller, mens de behændigt dansede til siden for at undgå nedslaget. Sværdene fløj i en lang bue op under skjoldene, kløvede brystkassen på hver sin vagtpost, køllerne fortsatte ned gennem den tomme luft, og - ... da opstod rejsens første alvorlige skade.

Torgerd og Jemmy var ikke ligefrem ude af kampform, men de var ikke vant til at kæmpe under så snævre forhold. De var hver i sær sikker på, at deres makker ville springe til den anden side. Derfor sprang de samtidig ind mod midten af gangen og bragede kluntet ind i hinanden. Torgerd, som havde mest fart på, vaklede, trådte et kort skridt til siden og fandt fodstøtte præcis på det sted, hvor den ene - nu ekstra meget døde - vagts stridskølle landede med et brag.

Mens vagtposternes gennemskårne dødningekroppe raslede til stengulvet, måtte Torgerd til sin store beskæmmelse hoppe hylende rundt og gribe om sin beskadigede fod. Køllens store spigre havde hugget et par grimme huller i jernringene på hans kampstøvler, og blodet piblede frem.

Nå, en smule blodigt blev det da.

- Din store klovn, ja, også dig, Jemmy. I ved sgu da godt, at man aldrig må springe ind i hinanden på den måde. Du har kun godt af det, ved alle djævle!

Torgerd bandede heftigt og vinkede Anli frem. Hun strøg sin oppakning af, fandt salverne og forbindingerne frem, trak Torgerds støvle af og gik i gang med arbejdet. Normalt tog det ikke lang tid for den store Ridder Attans følge at pleje og forbinde sår, og dette var småskrammer. Anli var meget dygtig, vidste alt om små og store kampsår, og snart var de alle på benene igen. Torgerd en smule humpende, men det kan aldrig genere en rigtig kriger.

Rense og Brate hjalp Anli med at samle hendes sager sammen, dyrene blev trukket forbi resterne af dødningerne, og endelig kunne de alle se ud over den hule, de uhyggelige vagtposter havde bevogtet.

Kapitel 11 - Et mindre problem

Hvad de mange redskaber og knogler i gangene havde sagt dem, blev nu bekræftet med al ønskelig tydelighed.

Det *var* en mine. Stiger, træbroer, løbegange, små og store indgangshuller, ja selv en trækbane med tipvogne var spredt ud over den kæmpestore hule. Det var tydeligvis mennesker, der havde arbejdet i minen. Adskillige skeletter lå forsamlet i den fjerne ende af hulen, som om arbejderne var blevet gennet sammen og derefter aflivet på en eller anden måde. Tipvognene var dog blevet trukket af heste eller muldyr, hvad de fire skeletter i det mørkede seletøj viste.

Ridder Attan og hans følge var kommet ud højt oppe på minens væg, og det betød et nyt, betydeligt problem. Den gamle, halvrådne platform og stigen, der førte ned til gulvet kunne sandsynligvis ikke bringe dem sikkert ned, slet ikke ridedyrene.

- Kan det dér bære? Ridder Attan vurderede træværket i platformen. Det kunne let efterprøves, og kort efter gik de tre slaver forsigtigt og med tilbageholdt åndedræt frem og tilbage på de knirkende bjælker, som til deres store glæde ikke viste tegn på at ville styrte ned mod gulvet, mange meter under dem.

- Nå, godt, brummede ridderen, hvis vi også kan klatre ned af stigen, må vi løse problemet med dyrene senere. Han betydede væbnerne, at han var klar til at klatre ned. Slaverne påbegyndte nedstigningen, fandt et par trin, der ikke kunne klare vægten, men alle nåede sikkert ned til bunden af minen. Herold og de to muldyr stod alene tilbage oppe ved minegangen.

Ridder Attans rumlende mave havde forlængst sagt ham, at det var aften, så Anli gik i gang med at tilberede nogle af de pragtfulde retter, Bjergfolket havde givet dem med som proviant. De behøvede ikke at tænde bål, for al maden smagte stadig vidunderlig, ja selv resterne, som slaverne til sidst delte, både smagte og mættede godt, selvom de ikke blev varmet. Med fryd tænkte slaverne tilbage på deres og dværgekongens lille hemmelighed.

Lyset i hulen kom ikke fra fakler. Det var tydeligt, at der ikke havde været levende væsener i minen i lang tid. Derimod kom lyset fra loftet og fra klippevæggen. Det virkede som magi, men de havde før set sten, som glødede i mørket.

Maden var hurtigt fortæret, og væbnerne tog fat på at diskutere, hvordan i alverden de skulle få ridedyrene ned fra minegangen. Ridder Attan var mæt og behageligt træt men alligevel en smule utilfreds. Tanken om at skulle fortsætte rejsen uden at ride bekvemt på Herold, huede ham sandelig ikke. På den anden side, var han ikke det store geni, hvad angik løsninger på sådanne problemer, og han måtte derfor nøjes med surmulende at høre på væbneres forskellige ideer til, hvad man kunne gøre.

Imens gik Brate tilsyneladende uden mål og med rundt i minen og undersøgte det løse grus og den hårde klippegrund. Han bankede på siderne af tipvognene og på jernsporet, de kørte på, prøvede om det gamle seletøj var råddent, rodede i det hele taget lidt hist og lidt pist og så fra tid til anden granskende op mod de tre ridedyr. Rense spekulerede på, hvad Brate var i færd med, og snart kunne han forstå, at Brate søgte efter bestemte ting. Han baksede længe ved sporene til tipvognene og rodede rundt i en stor bunke jernskrammel.

Uden at væbnerne bemærkede det under deres diskussion, fik Brate efterhånden samlet forskelligt sammen: nogle lange jernsøm, en stor klods med et hjul i midten, samt adskillige længder reb, som godt nok var gammelt og slidt, men Brate prøvede hele tiden efter, om der var møre eller svage steder i rebet. De længder, han lagde sammen i en bunke, burde være solide nok. En lille stabel slidte planker havde han ligeledes fået skrabet sammen.

Rense spurgte Brate, om der var noget han kunne hjælpe med. Brate pegede op mod minegangen, hvor Herold med - syntes Rense - et fornærmet udtryk kiggede ned på de små mennesker på bunden af minen. Den brød sig ikke om at stå dér alene med de to dumme muldyr uden sin aftenhavre. Rense kunne ikke regne ud, hvad det var, Brate pegede på. Han rystede på hovedet. Brate så på ham med et svagt smil og hviskede,

- Har du aldrig set, hvordan de trækker køerne op i de høje stalde om vinteren hjemme på kongeborgen?

Nu forstod Rense, hvad Brate planlagde, men der var da ikke noget hejs, de kunne bruge til at løfte dyrene ned med.

- Ja, det bliver ikke nemt, men hvis blot sømmene kan holde. Brate fandt de længste stykker reb frem og begyndte at splejse enderne sammen. Rense forstod, at det ikke var nok at binde knuder, for skulle de hejse dyrene ned ved hjælp af den firkantede blok med hjulet indeni, ville knuderne blot hele tiden være i vejen.

Mens diskussionen fortsatte mellem væbnerne, beviste slaverne endnu engang, at skal man løse et praktisk problem, er det en betingelse, at man er vant til at leve praktisk - det vil sige, ikke overlade alt det ubehagelige arbejde til andre. Rense havde før set, hvordan Brate med enkle midler løste et problem, som kunne få Ridder Attan til at gå i seng med hovedpine og få

væbnerne til at skændes natten lang uden at komme til noget resultat, ganske ligesom nu. At problemet var løst næste morgen, når herrerne stod op, kunne man ikke se, at de studsede over. Det var de vant til.

De tre slaver arbejdede stille men hurtigt, for det var et omfattende projekt, Brate var ved at gøre klar til. Brate splejsede tov-enderne sammen, så rebet kunne blive langt nok til at nå op til platformen og ned igen. Imens klatrede Rense og Anli op og befriede dyrene for så meget oppakning og udstyr som muligt. På turene op tog de planker med til at forstærke platformen. Dyrene var meget tungere end mennesker, men som Brate hviskede til Rense: Så længe det knager, holder det. Det kostede mange ture op og ned af den skrøbelige stige, men til sidst stod dyrene tilbage, kun med sadlerne på, for der skulle være noget at binde tovet fast i.

Brate sendte Rense op ad stigen med den ene ende af det nu lange tov og lod Anli smøre hjulet i klodsens midte med lidt fedt, som hun altid havde i sin oppakning. Da Rense kom op til minegangen, hvor Herold prustende hilste ham velkommen, så han, at der ikke var nogle steder, han kunne gøre rebet fast. Inden Renses mod dalede alt for langt, kom Brate op til ham med den tunge jernklods med hjulet, de tre jernsøm, han havde vredet op fra vognsporet samt en stor, tung sten. Han bad Rense lægge sig på alle fire og trådte op på hans ryg. På denne måde kunne han nå op og banke de tre jernsøm ind i klippevæggen over indgangen.

Brate følte meget tung på Renses ryg, for det tog lang tid at banke de tre søm forsvarligt ind i væggen med stenen og binde den sære klods fast til sømmene med et stykke tov. Endelig sprang Brate ned. Rense rejste sig og strakte sin ømme ryg. Men

Brate skulle op igen. Med et suk lagde Rense sig nok engang på alle fire, men heldigvis gik der ikke mere end et øjeblik, før han atter kunne rejse sig.

Rebet hang omkring hjulet midt i den store jernklods, som Brate havde fået hængt op på klippevæggen. Rense havde set den slags klodser før, og han forstod, at rebet kunne glide om hjulet. Hvis blot sømmene og tovet holdt, ville de kunne hejse dyrene ned med den primitive hejs, Brate på den måde havde samlet. Alle tingene så meget gamle og skrøbelige ud, men det var deres eneste chance.

Herold var den tungeste af de tre dyr, derfor gik de i gang med at gøre tovet solidt fast til det ene muldyrs sadel.

Derpå fulgte et møjsommeligt arbejde med at kravle ned, fastgøre den anden ende af tovet til en stor, solid klippe, op på platformen igen og langsomt lokke muldyret hen til kanten, klatre ned igen, og mens Brate og Rense nedefra trak alt, hvad de kunne og langsomt løftede dyret en smule i vejret, måtte Anli lægge alle kræfter i for at skubbe det ud over kanten. Her hang det i et øjeblik, men vægten var så stor, at Rense nærmest blev trukket i vejret sammen med tovet, da muldyret langsomt men sikkert sank nedad. Havde de ikke bundet tovet fast til klippen, ville dyret være styrtet ned, og straffen for at skade væbnernes dyr, tænker vi slet ikke på - vi har travlt med at redde dyrene, ikke sandt!

Anli kravlede ned og hjalp de to andre med at holde fast i rebet, som forsigtigt blev løsnet fra klippen. De tre slaver svedte og prusted, mens de med brændende hænder fra det grove tov, langsomt gik fremad og gav slæk, så muldyret kunne kure ned langs stigen, som de bad til ikke ville knække, når det tunge dyr svingede frem og tilbage. For Rense virkede det som timer, de på den måde brugte på at fire muldyret ned til minens bund, men langt om længe kunne Brate med svidende vabler på hænderne løsne knuderne på seletøjet og befri muldyret for tovet.

Den næste del af arbejdet blev en smule lettere, for nu havde de det første muldyr til at hjælpe med at hejse nummer to ned. Brate bandt tovet fast til det andet muldyrs sadel og i forhold til første gang, gik det nemt og smertefrit.

Til at løfte Herold ned var det sandelig også nødvendigt at bruge begge muldyr til at trække i tovet. Ridder Attans store, stolte ganger var mere end dobbelt så tung som muldyrene. Brate var nervøs for, at det ældgamle reb var blevet så slidt af de to første nedhejsninger, at det ville knække, når de om et øjeblik skulle forsøge tredje og sidste gang. Omhyggeligt undersøgte han hele tovet to gange for at finde svagheder. Han svedte, og de to andre forstod det så glimrende. Én ting var væbnernes muldyr, noget ganske andet var den berømte Ridder Attans (næsten) ligeså berømte Herold. Uden at turde sige noget eller se på hinanden, gjorde de tre slaver klar til sidste del af sliddet.

Brate skulle til at gå hen mod stigen, der nu manglede endnu flere trin, for at klatre op og binde tovet til Herold, da Rense uden at tænke løb hen til ham og tog ham i armen. Rense så Brate i øjnene og måske var det alt det hårde arbejde, måske var det fordi Brate havde travlt med at tænke på, om tovet ville holde, om klodsen sad fast nok på væggen, om stigen var solid nok til, at hesten ikke ville svinge for meget frem og tilbage, - ... eller måske var det fordi, Herold den dag for længe siden havde vist ham, at den kunne lide Rense ...

Hvorfor Brate gjorde, som Renses øjne bønfuldt ham om, er ikke så vigtigt. For Rense var det vigtigste, at Brate, med et langt, granskende blik på hans svedige, men bestemte ansigtsudtryk, rakte ham tovet.

Med en jubel i sit hjerte, som han egentlig ikke vidste, om han kunne tillade sig, klatrede Rense hurtigt til vejrs på den vakkelvorne stige og stod snart ved siden af sin elskede Herold. Hestens klare øjne så på Rense, og Rense ville give mange år af sit liv for at kunne høre og forstå, hvad de øjne prøvede at fortælle ham. Langsomt gik han op på siden af den store hest, mens hans hænder beroligende klappede det bløde skin.

- Bare stille, Herold. Du og jeg skal nok få dig sikkert ned, og så skal jeg sørge for, at du får en ordentlig portion havre. Tovet skulle rundt om hjulet igen. Rense kunne akkurat nå op ved at sætte den ene fod i Herolds stigbøjle. (Ingen af os vil nogensinde afsløre denne lille helligbrøde for væbnere, vel?) Småummlende, for at berolige Herold, men vel nok i højere grad for at berolige sig selv, gik Rense i gang med at binde tovet forsvarligt fast til Herolds sadel. Herold stod sindigt og fandt sig i det. Et par gange var det, som om hestens dæmpede prusten svarede på Renses mumlen.

Nu kunne Rense ikke binde tovet bedre fast, han havde efterlignet alle Brates kneb for at sikre sig, at knuderne ikke ville gå op, men måske skulle han lige se efter én gang til ...?

Med anstrengelsens og angstens sved dryppende fra hagen, trådte Rense tilbage fra sit arbejde. Han gik hen til kanten, kastede et hurtigt, nervøst blik op på klodsen og tovet over indgangen og gjorde tegn til Brate og Anli, der stod ved de to muldyr og ventede. De hjalp begge muldyrene med at trække, og tovet begyndte at strammes.

Rense vendte sig mod Herold, førte hesten hen mod kanten og ud på den forstærkede gangbro. Det knagede forfærdeligt. (- men så holder det! - *detskalholdedetskalholdeskalholde!*) Rense så ind i hestens øjne.

- Nu gælder det, Herold. Nu får du vinger.

Langsomt, uendeligt langsomt blev Herold løftet i vejret. Rense kunne se og høre tovet gnide knirkende mod hjulet i jernklodsen. Skulle noget knække, var det nu, for når først Herold hang ud over kanten ...! Han lukkede øjnene og turde ikke tænke længere.

Rense brugte alle de kræfter, hans tætte, muskuløse slavekrop besad. Herold hang ikke mange centimeter oppe, og nu skulle han skubbe den enorme hest ud over kanten og holde den længe nok til, at de andre kunne give reb og sænke den nedad. Han skubbede og skubbede og Herold blev stadig hængende på samme sted.

Rense bed tænderne hårdt sammen, satte fødderne mod plankerne, stemte imod, alt hvad han overhovedet kunne, men Herold - hans vidunderlige, elskede Herold - var tung, alt for tung. Rense græd af anstrengelse. Han ville ... han skulle ... han ...

Pludselig mærkede Rense, at Herold let og ubesværet rykkede ud mod kanten. "Forvirret" er ikke et stærkt nok ord for det, han følte. Hvordan kunne det lade sig gøre. Han havde skubbet og skubbet hele tiden uden resultat, og nu ... Han var lige ved at holde op med at skubbe af bar forbavselse.

Svaret var lige foran hans øjne. Og bag hans hoved.

Lange, afskårne stenstænger kom som ved trylleri ud fra minegangens mørke. Rense regnede ikke med, at de andre dernede kunne se dem, og det var nok meget godt. De stumpe stænger støttede Herolds side uden at lave andet end små krøller i skindet, og før Rense kunne tænke videre, svævede hesten ud og kom fri af kanten.

Brate og Anli så Renses tegn, da Herold hang frit i luften. Muldyrene trak, men blev selv nærmest trukket bagud af Herolds større vægt. Tovet holdt ... og holdt. Herold sank nedad. Stigen forhindrede den i at svinge, og den modige hest viste ingen tegn på frygt. Bagefter kunne ingen af de tre slaver huske, at de havde trukket vejret i de endeløse øjeblikke, Herold hang dér og svævede som en prægtig eventyrhest, der blot manglede vingerne for selv at kunne flyve ned til dem.

Åndeløst lå Rense på knæ og fulgte Herolds nedtur ... og nu ... nej, *nu* var den sikkert nede. Udmattelsen og lettelsen overmandede ham fuldstændigt. Glædestårer strømmede ned af hans kinder og blandede sig med svedperlerne på hans hals og bryst. Aldrig havde han følt så stor lettelse.

Men stenstængerne ...?

Dem havde han fuldstændig glemt. Kunne det være ...?

Jo, det var det. Nu var stængerne væk, men inde i minegangen så Rense ... et hav af små, lysende prikker. Dværgene var fulgt efter dem, det vidste han i forvejen, men at de sådan ville give ham en hjælpende hånd, eller stenstøtte, for at være helt præcis, var han forbavset, men også utroligt glad for.

Mens han stod stum og betragtede den bølgende strøm af lysende dværgeøjne, hørte han en kendt stemme:

(- Held og lykke på rejsen, min unge ven. Måske bliver den din frihed).

Dværgekongens venlige ord lød tydeligt i hans ører, men han vidste, at der var ingen andre mennesker i verden, der kunne høre dem.

Rense vidste ikke, om han skulle le eller græde, for det var altsammen bare for meget ... nå, han græd lidt i forvejen, så et par tårer mere gled der nok ned ad kinderne, mens han så lysprikkerne forsvinde i den lange gang. Prikkerne svajede fra side til side, og Rense kunne se dværgene for sig, mens de vinkede til afsked. Han hævede hånden og med et stort smil, som han alligevel ikke havde svært ved at finde frem gennem tårerne, vinkede han tilbage.

Dværgene var meget hurtige, husker vi, og der gik kun et øjeblik, før minegangen var mørk og tom igen.

Rense kom atter til live. Hans hjerte svulmede stadig ved tanken om, at Herold var kommet sikkert ned ved dværgenes usete, men belejlige hjælp.

... men, hvad var det dværgekongen havde sagt?

At rejsen måske skulle blive hans frihed?

Rense stoppede et kort øjeblik, før han forsigtigt satte den ene fod på det øverste trin på stigen for at klatre ned - forhåbentlig for allersidste gang - der var snart ikke mange trin tilbage.

Frihed? Det ord kendte han godt. Men hvad det egentlig betød, havde han aldrig tænkt over.

Han var jo slave.

Kapitel 12 - Østen for minen, vesten for bjerget

Væbnerne havde fundet andet at tale om, da det første muldyr kom ned. Problemet var løst for deres vedkommende. Ridder Attan var hurtigt faldet i søvn, og de vidste, at han sandsynligvis ikke ville kunne huske, at der overhovedet havde været nogle problemer, når han engang vågnede.

Væbnerne sov ind, mens dyrene fik deres foder, og slaverne kunne som de sidste finde deres lejer for natten. Det måtte jo være nat. Det havde været et lang dag, lyset i hulen var evigt, men Ridder Attan havde forsikret dem om, at det var sent. Slaverne tænkte ikke så meget over, hvad tid på døgnet det kunne være. Deres træthed afgjorde sagen. Knap rørte deres hoveder de sammenrullede bylter på klippegulvet, før de alle tre sov fast.

Hvornår det så til gengæld blev morgen, var lige så svært at vide, men slaverne plejede at vågne efter få timers søvn, og der var rigeligt at gøre med dyrene, oppakningen og tilberedelsen af Ridder Attan og væbnernes morgenmad.

Langt om længe vågnede ridderen og fik spist. Kort efter var man klar til at forsøge at nå den udgang fra minen, Ridder Attan var sikker på, måtte være nem at finde.

På den tid var man mere vant til at se død og ødelæggelse, end de fleste er i vor tid, dels var krigene meget voldsomme med store slag mellem riddere og fodfolk, der ikke lagde fingrene imellem, dels var mange folk så fattige, at der rent ud sagt tit var mennesker (for ikke at snakke om dværge, trolde, alfer med mere) som bogstaveligt talt lå og døde på gader og veje.

At der lå en lang række skeletter i minen havde ikke fået Ridder Attan og hans væbnere til at føle ubehag eller forfærdelse. Skeletter var uskadelige - dødninge, som de to vagtposter i minegangen kunne indimellem give problemer - men skeletter havde de aldrig oplevet som andet end harmløse knogler. Væbnerne kunne ved en kort inspektion aftenen før se på skeletterne, at flere af dem var blevet halshugget, lænkerne fortalte dem alle, at skeletterne stammede fra slaver eller tvangsarbejdere i minen. De fleste var menneske-skeletter, men der var også små dværge- eller barneskeletter iblandt. To-tre kæmpe-skeletter, som måtte stamme fra meget store skabninger, muligvis trolde, kunne også ses. Der havde været mange forskellige slags væsener mellem arbejderne. Det var umuligt at vide, hvorfor de var blevet henrettet, men det var ikke urimeligt at forestille sig, at det, man havde gravet efter i minen, var sluppet op, og så havde der ikke længere været brug for arbejderne. Folk, der behandler deres arbejdere eller slaver på den måde, kunne umuligt være særlig rare. Slaverne gyste uvilkårligt ved synet. Ridder Attan og væbnerne end ikke så på skeletrækken, da de red forbi.

Sådan reagerer vi alle forskelligt på livets mange detaljer, afhængig af, om vi lever højt eller lavt i samfundet.

For engangs skyld tog Ridder Attan ikke helt fejl. Der var ikke langt ud fra minen. En kort, bred og høj minegang med vogn-spor i midten førte dem hurtigt ud i dagslyset.

Solen stod lavt på himlen og skinnede direkte ind i deres øjne, da de endelig kom udenfor bjerget. Ridder Attan overskuede landskabet fra sit høje sæde, og hans tjenere kunne høre ham mumle forvirret.

- Sig mig, er vi kommet ud på østsiden af bjergene igen? Solen står op i øst, ikke sandt?

Væbnerne måtte give ridderen ret i dette.

- Og hvis det er morgen, og solen står op i øst, må det betyde, at vi stadig er på den forkerte side af bjergkæden.

Også dette måtte væbnerne forsigtigt give ham ret i. De mærkede nok i hvilken retning, Ridder Attans humør var på vej. At de skulle have spildt en masse tid inde i bjergene til ingen verdens nytte, ville absolut være noget, der kunne gøre ridderen gal.

Stilheden sænkede sig over selskabet. Ridder Attan skulede ondt ud i luften, væbnerne turde ikke røre sig, og slaverne ønskede, at de kunne synke i jorden. Langsomt satte de sig i bevægelse ned af den sidste stump bjergside.

Jemmy vågnede pludselig op, stirrede ud på landskabet, virrede lidt på hovedet, og vovede et forsøg.

- Høje Ridder, der er én ting, som virker underlig. Ridder Attan var ikke særlig lydhor. Jemmy fortsatte. - Det landskab, vi forlod var meget mere bakket. Disse moser var der ikke spor af, altså på den side af bjerget, vi red ind - ...

Torgerd afbrød ham. - Vi har rejst længe gennem bjerggangene. Vi er måske kommet så langt mod syd, at der er moser.

Rense havde også set på det moselandskab, som Jemmy omtalte. Han havde gjort sig nogle af de samme tanker som væbnerne, men til forskel fra dem, fik han nu øje på noget helt andet.

De var kommet ud fra minen ovenfor et moselandskab, de ikke kunne se enden på. Vejen væk fra minen snoede sig ned ad bjerget og forsvandt mellem høje siv, men langs kanten af mosen var der et engdrag med knæhøjt, stridt græs, en del buske samt enkelte lave træer. Et af træerne var ikke langt væk, og Rense så, at der groede mos nederst på træstammen. Mos vokser på træers skyggeside, nordsiden, fordi solen er for varm til de grønne spore-planter.

Hvis man vil finde nord, skal man finde den side af træerne, hvor mosset vokser. Så meget vidste Rense da. Han så på mosset - der var noget galt. Mosset på træerne voksede på den forkerte side! Hvis de altså red tilbage mod øst.

Rense rørte ved Brates arm og pegede på de små træer. Brate så uforstående på træerne, men Rense hviskede: - Mosset. Brate stirrede på Rense, derefter tilbage på træernes mos, og nu viste hans ansigt, at han også blev forvirret. De kunne ikke være vej mod øst, hvis mosset voksede på den side af træerne. De kiggede nu mere opmærksomt på landskabet, måske var der andre tegn - ...? Brate gav et dæmpet udbrud og stirrede i retning af solen. Man kunne selvfølgelig ikke se direkte på den, men en enkelt detalje var alligevel tydelig.

Solen stod en anelse lavere på himlen. Hvis det var morgen, ville solen stige opad - men solen sank!

Brate listede op på siden af Jemmys muldyr og hviskede til ham. Jemmy så usikkert på Brate. Stirrede derefter selv ud mod horisonten, og et øjeblik efter blev han åbenbart selv overbevist.

- Høje Ridder, jeg tror ikke, at vi er på den forkerte side af bjergene.

- Du vrøvler, vrissede Torgerd. - Du kan da selv se - ...

- Jeg kan se, at solen er ved at gå ned, afbrød Jemmy. Den skygge af træerne derovre er ikke blevet kortere. Den er blevet længere. Solen er ikke ved at stå op, den er ved - ...at ...

Sikkerheden lækkede langsomt ud af ham, da han forstod, hvor besværligt det ville blive at bevise. Det tager tid at se skyggerne ændre form.

Ridder Attan mumlede, - Jamen, vi har da lige spist morgenmad, så - ...?

Jemmy sprang af muldyret, løb hen til et af træerne og stak sit sværd ned i jorden lige på kanten af træets skygge.

- Det vil kun tage et øjeblik. Jemmy kiggede trodsigt over på Torgerd og trådte lidt til siden.

Ridderen var ikke overbevist, men tanken om at være kommet ud på østsiden af de bjerge, de var nødt til at passere på vej mod vest, var mere ubehagelig end at skulle vente de par minutter.

Alle seks stirrede spændt på skyggen, som træet kastede hen mod Jemmys sværd.

Det var et par meget lange minutter, for ligesom man ikke skal sidde og stirre på sit ur, for

at få tiden til at gå hurtigere eller stå og se på at en kedel vand begynder at koge, skal man heller ikke spille tid med at se skygger skifte form. Uhyggeligt længe virkede det, som om verden var gået i stå. Solen hang fast på samme sted på himlen, skyggen blev hverken kortere eller længere, men så - ...

- Kom selv og se, Torgerd, jublede Jemmy og baskede vildt med armene. Torgerd steg ned fra muldyret og gik med skepsis malet i alle træk over mod sin kollega. Nøje studerede han jorden og græsset rundt om sværdet.

- Og du er sikker på, at du satte sværdet præcis i træets skygge ...?

- Selvfølgelig. Tror du ikke, jeg ved, hvor jeg stikker mit sværd!

Jemmy så meget tilfreds ud. Han havde opdaget, at de ikke var øst for bjergene. Det ville gøre Ridder Attan i godt humør igen, og Jemmy var sikker på, at der ville falde et par venlige bemærkninger af på grund af hans opdagelse. Under alle omstændigheder ville det ærgre Torgerd, og bare det var belønning nok. Vi ved, hvem æren retteligen skulle tilfalde, men indtil videre må vi føje dette til den lange liste over verdens utak.

- Nå, godt, brummede Ridder Attan. - Vi er altså kommet om på den anden side af bjergene, ganske som jeg havde forudset. Men sig mig, min gode Jemmy. Hvis solen er ved at gå ned, og vi lige har sovet og spist morgenmad, hvordan vil du forklare det?

Jemmys ansigt mistede en del af sin stråleglans. Usikkert så han på Torgerd, som triumferende bevidnede Jemmys storhed stå for fald.

- Øh, jo, det er aften, fordi solen går ned ... og vi er lige stået op, fordi det er morgen ...? Jo, det kan da skyldes, at ...

Her følger en lang diskussion mellem Ridder Attan og de to væbnere om dette interessante problem. Under denne samtale satte gruppen sig i bevægelse, for nu kunne de jo komme længere mod vest. Godt nok kunne de ikke nå særlig langt inden aften, mosen så stor og ufremkommelig ud - og de måtte se at finde et sted at slå lejr. Resultatet blev, at de

standsede nedenfor bjerget ved kanten af mosen og forberedte sig på natten.

Slaverne gjorde, som de plejede at gøre om aftenen, men det var lidt underligt at skulle gøre klar til aftensmad og sengeleje, når man kort forinden havde spist morgenmad.

Det, som Ridder Attan og de to væbnere ikke kunne finde noget tilfredsstillende svar på, var, om de havde mistet eller vundet en dag under rejsen gennem bjerggangene. Ingen af dem havde egentlig undret sig over, at deres måltider ikke var faldet som normalt. Rejsen frem til edderkoppe-hulen, slagtingen af uhyret, festmåltidet hos Bjergfolket og så videre, havde sikkert fået dem til at glemme tiden.

Der havde også været bælgravende mørkt det meste af tiden, så helt sikre på noget, kunne de ikke være. Ridder Attan var overbevist på, at det var aften, da de ankom til minen, og når han var træt efter måltidet, plejede det at være aften - den sædvanlige middagslur efter frokosten blev ikke nævnt - og de måtte have sovet i flere timer i minen. Der måtte være gået mere end et døgn inde i bjergene. Ingen kunne nå så mange utrolige ting på samme dag, vel.

Snakken gik om bålet, solen gik ned bag horisonten, og natten gik uendeligt langsomt. De lå alle sammen og stirrede op mod stjernerne det meste af tiden, vendte og drejede sig i et forgæves forsøg på at indrette sig efter naturen og få sovet.

Uden held, for de var alle godt udhvilede i forvejen.

Det lykkedes dem at få blundet en smule, men sollyset, der til sidst skinnede på østsiden af bjergene og gav lys nok til, at de kunne drage videre, afslørede seks trætte ansigter. Uanset om de havde vundet en dag - hvilket var meget usandsynligt - eller mistet en dag, var de alle blevet godt udkørte, mens de ventede på dagslyset.

Ridder Attans kræsne mave var kommet i ulave ovenpå de skæve spisetider, og hans klagen omme bag et buskads varede længe. Hans tjenere klarede sig lidt bedre, især fordi de ikke var vant til at spise så eventyrligt meget ad gangen. Dagen startede sandelig ikke godt.

Til sidst kom de afsted.

Vejen snoede sig gennem moselandskabet, nogle steder smal, andre steder bred. Det var tydeligt, at vejen ikke blev brugt, for mange steder var græsset vokset ind over den og dækkede jorden totalt. Mosen var gammel, kun glimtvis fik de øje på vandhuller og små søer. Sivene stod tæt og mere end mandshøjt, ja selv fra Herolds ryg havde Ridder Attan svært ved at se andet end det øverste af sivskoven. Solen skinnede over bjergene, de var rejst igennem, og disen, der dækkede mosens bund, fortog sig, efterhånden som dagen blev varmere.

Der var stille i mosen. Ikke fredeligt stille, som naturen kan være undertiden, men helt stille. Dødsens stille. Ikke et vindpust, der fik sivene til at rasle mod hinanden, ikke et fuglefløjt, ikke antydning af dyr, krybdyr eller andet, som hastigt forsvandt ved lyden af ridderen og hans følge. End ikke insekter var der. De eneste lyde var den dæmpede trampen fra ridedyrene og Ridder Attans enetale. De var vant til, at det stort set kun var ridderen, der sagde noget på rejserne. Væbnerne svarede kun, når de blev spurgt direkte eller blev bedt om at genfortælle en god historie fra et slag eller en munter nat på kongeborgen. Rense, Brate og Anli var altid tavse.

Derfor var det denne dag kun slaverne, der bemærkede den fuldkomne mangel på lyde i mosen. De så og hørte intet tegn på liv om formiddagen, under frokosthvilet og hele eftermiddagen.

Mosen virkede uendelig. Bjerggangene havde været lange og uoverskuelige, men alle havde de haft en tro på, at gangene måtte få en ende - med mindre der var magi med i spillet. Men mosen kunne de ikke overskue, ejheller forestille sig, hvor langt den gik

mod vest. Vandringen fortsatte mellem de høje siv, helt uden tegn på levende væsener udover dem selv, og dagen led mod aften, uden at dette ændrede sig.

Rense spekulerede på, om dette var det rige, som den ondskabsfulde troldmand havde fordrevet dværgene fra. Hvis det var tilfældet, var det hele endnu mere mystisk, for hvad kunne dog få nogen til at fordrive andre fra et så ugunstigt land. Der kunne umuligt være noget af værdi i en mose. At dværgene havde levet her, var egentlig lige så svært at forestille sig. Dværgekongen havde fortalt, at det var flere hundrede år siden, de var blevet tvunget til at bo i bjergene, men kunne landskabet have ændret sig så meget i løbet af den tid? Rense havde på intet tidspunkt hørt dværgekongen tale om moser. Han havde da vist forresten slet ikke fortalt noget om, hvordan dværgenes gamle rige så ud, så måske alligevel - ...?

Dagen var næsten gået, og da der ikke var sket nogen forandring med vejen, mosen eller omgivelserne, slog de sig ned midt på vejen, på det sted, hvor Ridder Attan stoppede Herold, og de gjorde sig klar til at overnatte.

Natten sænkede sig over mosen, bålet - lavet af siv - brændte svagt, næsten døende foran Rense, og den beroligende snorken fra de tre krigere lød gennem natten. Det var meget

mørkt og stille, tiden gik, som den plejede at gå på de ensomme nattevagter, men med ét følte Rense en ændring i luften omkring sig. Det varede noget, før han rigtigt bemærkede det, for i starten følte det blot som om luften blev lidt varmere. Måske var det disen, der steg op fra mosen omkring dem. Med ét blev fornemmelsen stærkere - og stærkere. Svagt hørte han i det fjerne den første fremmede lyd den dag.

Da først hans ører havde opfanget lyden, gik det hurtigt. Rense rejste sig og stod i et stykke tid og lyttede anspændt. Det var en lyd, han kendte, alligevel tog det et par sekunder, før han forstod, hvad der var ved at ske. Lyden blev meget kraftig. De høje siv havde dæmpet larmen, men nu var den så tæt på, at han tydeligt kunne høre den. Og der var ikke tvivl om, hvad lyden var. Hestetrampen. Lyden af to, måske tre heste, som var på vej gennem mosen i fuld galop. Den rumlende buldren kom nærmere. Rense så forvirret ned mod det sted, hvor han mente, at vejen var drejet sidste gang, for lyden kom bagfra, rytterne - eller måske blot heste uden ryttere - var på vej i samme retning som dem selv.

Rense blev bange. Uden at forstå hvorfor, gennemrystedes han pludselig af en rædsel så forfærdelig, at han aldrig havde oplevet noget tilsvarende. Med ét stod det tydeligt for ham. Gennem natten så han rytterne - for det var ryttere - komme farende, mens de huggede deres korte, spidse lanser ud efter ham. Kun mod ham. Ikke mod nogle af de andre i ridderens følge. Hvorfor kun ham?

Renses knæ dirrede under ham. Han så sig forvildet omkring. Uden at tro sine egne øjne, opdagede han, at de andre stadig sov roligt. Som om de ikke havde hørt rytterne!

Renses tanker væltede rundt mellem hinanden: de plejede at vågne, hvis noget nærmede sig. De to kamphærdede væbnere skulle være meget drukne, førend de ikke reagerede på den slags lyde - og de havde overhovedet ikke drukket noget. Ridder Attan var et par gange blevet taget på sengen af opdukkende farer, men hans tjenere havde indtil nu reddet ham, og han plejede trods alt ligeledes at vågne. Brate og Anli sov altid let, det kostede færre spark, når man blevet vækket. Rense forstod ikke, hvordan de allesammen bare kunne ligge og sove. Torgerd brummede lidt i søvne, Brate vendte sig roligt om på den anden side, Anlis hoved var helt væk mellem tæppetets folder.

De sov!

Rense havde "set" rytterne stikke ud efter ham, men de var endnu et stykke borte. Om lidt ville de dukke frem bag vejens sving.

Han måtte gøre noget. Skulle han vække de andre, selvom han ikke havde set nogen fare for dem? Skulle han løbe sin vej, kunne han ...? Hvad i alverden kunne han gøre?

Sekundet inden de ukendte ryttere kom til syne som utydelige skygger i den stjerneklare

nat, sprang Rense hovedkuls ind mellem sivene langs vejen. Bare de ikke havde set ham! Sivene var hårde og stive. I toppen var de eftergivende og svajende, men stammerne, og man kunne godt sammenligne sivene med tynde træer, var ubøjelige og ikke spor behagelige at kaste sig ind mellem. Rytterne ville stikke ud efter ham, vidste han, og Rense ville bare væk - væk fra de sorte skygger, der lynhurtigt var på vej hen mod stedet, hvor ridderens følge havde lagt sig til at sove.

De var næsten fremme. Rense syntes, at lyden ændrede sig en smule, som om rytterne satte farten ned. Ville de sikre sig, at han var blandt de sovende. Vidste de, hvor han gemte sig - alt for tæt på vejen, alt for kort inde mellem de tykke siv, som ikke gav nogen særlig beskyttelse. Havde det været dagslys, ville de kunne se ham med det samme. Rense var taknemmelig for, at det var nat. Måtte de bare ikke få øje på ham!

Rytterne stormede gennem lejren. Ridder Attan og de to væbnere lå på den modsatte side af vejen, Brate og Anli på den side af vejen, hvor Rense med bankende hjerte og store svedperler på panden bad til, at rytterne ikke ville regne ud, hvor han var. De sov trygt alle fem. Mellem sivene kunne Rense se alt for meget af vejen. Det betød, at rytterne måtte kunne se ligeså meget af ham. Som tre sorte hvirvelvinde drønedes rytterne frem mellem de sovende skikkelser. Rense holdt vejret. En iskold sveddråbe løb ned bag hans ene øre og fortsatte ned ad hans ryg. Uden at tro sine egne øjne stirrede han på de tre skygger. Svagt mod stjernehimlen kunne han skimte rytternes form med de strittede lanser. De virkede enormt store, hestene måtte være større end Herold, rytterne sad meget højere end Ridder Attan, eller måske var det fordi han så dem nedefra. Nej, disse ryttere var højere til vejrs end sædvanligt. Gennem hans rædsel sneg der sig trods alt en eftertænksom tanke: hvorfor var rytterne så højt til vejrs?

Der løb en kraftig rystelse gennem Renses krop, da den ene rytter udstødte et vredt råb. Et kampskrig, der skulle vække de sovende? Eller et vredesråb over, at de ikke kunne få øje på ham? Og hvorfor vågnede de andre ikke i den frygtelige larm fra tre ryttere på gigantiske heste, som strøg gennem deres lejr?

Rytterne standsede ikke, men fortsatte gennem mosen i endnu højere fart. I et kort glimt kunne Rense se dem tydeligere i skæret fra det lille bål, så var de væk. Hurtigere, end Rense troede det muligt, forsvandt lyden i det fjerne, og lige med ét var natten stille igen. Hans hjerte bankede som en smedehammer i brystet på ham, sveden strømmede ned at hans kinder. Faren var ovre - for nu i det mindste men Rense forstod, at den kunne dukke op igen. Ikke i nat, men senere. Når han mindst ventede det. Hvis det skete, uden at han forudså det?

Kunne han stole på, at han altid ville forudse det? Vidste de, at han havde "set" dem komme?

Rense var bange, for han vidste nu, at en eller anden uhyggelig kraft, et ondt menneske eller muligvis noget overnaturligt, og derfor endnu mere ondskabsfuldt, var ude efter ham. Ikke efter Ridder Attan eller nogen af de andre.

Ham!

Rytterne var kommet for at dræbe ham. Kun han havde hørt dem ride gennem natten. Hvis de andre havde været vågne, var det ikke engang sikkert, at de ville have set eller hørt dem. Rense følte sig helt sikker på, at det hang sådan sammen, for da rytterne red gennem lyset fra bålet, havde han set, hvorfor de virkede større end andre ryttere.

Hestene havde løbet hurtigt og tungt, han havde tydeligt hørt lyden af deres hoves dundren mod vejen, end ikke det stride græs havde dæmpet larmen. Men da rytterne som et fantasibillede strøg forbi Rense, havde han set, at hestenes kraftige ben ikke rørte jorden.

Rytterne var kommet ridende frit svævende gennem luften!

Derfor havde de andre ikke hørt noget. Det var kun ham, der kunne høre det. Ligesom dværgekongens stemme. Men det havde i det mindste ikke være nær så uhyggeligt og skræmmende. Måske ville de andre ikke engang have set rytterne? Det kunne ikke være rigtigt. Rense vidste, at faren havde været virkelig nok. Det, han havde set for sit indre blik, var ikke til at tage fejl af. Lanserne havde været rigtige lanser.

Rense var ikke i fare for at falde i søvn på sin post resten af den nat. Alle hans sanser arbejdede på højtryk. Der var ikke flere ukendte lyde i natten, blot de sædvanlige sovelyde fra de andre. Der var intet at se uden for den lille cirkel af lys udover siv og kulsort nat. Og der var ingen mening i nogetsomhelst. Alt, hvad Rense havde set og hørt siden rejsens start: troldmænd og bortførte prinsesser, mystiske ryttere i det fjerne, dværgekongens besynderlige besked, den forfærdelige oplevelse, han netop havde overlevet - alt dette løb gennem hans fortumlede tanker.

Så vidt Rense kunne huske, var der ikke skete noget på denne tur, som var meget anderledes i forhold til, hvad de tidligere havde oplevet. Bortset fra, at nogen var ude på at dræbe - ikke Ridder Attan, der skulle skaffe en ond troldmand af vejen og befri den bortførte prinsesse - ikke væbnerne, der skulle hjælpe ridderen i hans forehavende - men en slave.

Dræbe en sølle slave.

Dræbe Rense.

Kapitel 13 - Den tavse, som taler

Morgenlyset afslørede, at Renses mistanke var rigtig. Der var ikke antydning af spor efter de natlige ryttere. Den bløde mosejord viste masser af spor efter deres egne ridedyr, derudover intet. Foran dem snoede mosevejen sig videre ganske urørt af levende væsener. De andre havde ingen mistanke om, at noget usædvanligt var sket, og alt virkede normalt i den lille "familie".

Endnu engang vil vi gå let hen over den fortsatte rejse, for der skete intet resten af den dag. Og den næste.

På tredje dag gik rejsen uden hændelser eller forandring gennem moselandskabet. Vejen ændrede sig ikke, sivene stod uforanderligt tæt, kun med spredte kig ud til vandhuller. Ingen tegn på liv, intet der kunne give bare en smule adspredelse for Ridder Attan og hans følge. Den stolte ridder var - for at sige det direkte - ved at kede sig ihjel. Den ensformige vandring gennem et land, der overhovedet ikke ændrede sig, var det værste, han endnu havde oplevet. Hans fem tjenere fik det sandelig også at mærke. Væbnerne måtte finde sig i ridderens mere og mere mavesure bemærkninger, og vi ved, at det til gengæld gjorde dagene endnu mere sure for de tre slaver. De var alle klar over, at de snart havde brugt to af de tre uger, de havde til at finde troldmanden og befri prinsessen. Hvad det betød for stemningen, tør vi ikke beskrive. Med andre ord, det kunne næppe blive værre. Jo, hvis rejsen fortsatte med at være lige uinteressant, måske. Men der måtte snart ske noget. Når vejen drejede næste gang, ville der forhåbentlig vise sig en ændring - ...?

Sivskoven fortsatte med at være livløs, ensformig, intetsigende og - KEDELIG!

Tjenernes lønlige ønske skulle ikke blive bøn hørt før den fjerde dag i mosen. Denne morgen kunne Ridder Attan slet ikke styre sit temperament. Han skældte og smældte til højre og venstre, maden smagte forfærdeligt, vandet var surt, væbnerne var umulige, ja, det var lige før Ridder Attan talte til slaverne for at skælde dem ud. Til sidst var Torgerd og Jemmy ligefrem bange for, at Ridder Attan ville udfordre dem til kamp, blot for at få afreageret. Sjældent havde de oplevet en så trist stemning, som den formiddag. Under eder og forbandelser travede de modløst afsted.

Men endelig skiltes sivene foran dem. Uden advarsel holdt mosen op. Ridder Attan var midt i en lang, ubehøvlet beskrivelse af væbnerne og deres tåbelige opførsel, deres uduelighed og deres meget tvivlsomme herkomst, da vejen tog en sidste drejning og ...
...!

Humøret sank - hvis man ellers kan forestille sig, at det kunne synke dybere. De var kommet gennem mosen, jo tak. For hvad?

Foran dem strakte der sig en stor, hvid og fuldstændig flad sandørken. Anli gispede, og Rense kunne høre hende hviske: - Fra asken i ilden. Må guderne være med os!

Rense forstod til fulde, hvad hun mente. Først de lange minegange, derefter den uendelig mose og nu dette! Var der kedeligt i mosen, hvordan ville der så ikke være i en ørken. Så langt øjet rakte, var der intet - absolut intet at se - ...

Ingen af tjenerne turde se på Ridder Attan. Alle ventede de på stormen. Raseriet.

Men - ...? Vent lidt. Den lyd? Hvor kommer den fra? Tjenernes sænkede hoveder løftede sig en smule. De troede ikke deres egne ører. Sad Ridder Attan ikke ligefrem og nynnede! Brate og Anli udvekslede et blik. Hvordan kunne denne hvide, trøstesløse flade virke opmuntrende på ridderen?

Ridder Attan var den, der sad højest, og han reagerede ikke helt så negativt ved synet af ørkenen, som sine tjenere. Bare udsigten til forandring var nok for ham lige nu, og han spejdede ivrigt ud over sandsletten for at se, om ikke der skulle være et lillebitte håb om et eventyr. Og minsandten! Dér: langt, langt - ja, meget langt ude i horisonten var der antydningen af et eller andet, - nej, der var noget! Var det bjerge? Det måtte være noget meget højt, Ridder Attan svagt kunne skimte i ørkenen. Andre ville måske

affærdige synet med at det måtte være ønsketænkning, men ridderen var sikker. Der var et eller andet, som ragede op i den tilsyneladende tomme, flade verden. Stik mod alle forventninger blev ridderens humør bedre. De lange dage, hvor han ikke havde set andet end vejen gennem den tætte sivskov, havde gjort Ridder Attan sur, og han kunne én gang bedst lide at se vidt omkring sig.

- Kan I se derude, hvad, I fjolser? Der ligger noget og venter på os. Væbnerne rejste sig i stigbøjlerne og stirrede anstrengt ud over den endeløse, hvide ørken. Joeh - ... de kunne godt se, at der var noget. Når Ridder Attan sagde det!

Denne uventede begivenhed måtte fejres. Med et solidt måltid. Imens kunne slaverne passende kæmpe sig ind mellem sivene for at samle vand til den hede vandring gennem ørkenen. Vandet skulle koges, for de havde alt for mange gange set, hvad der kunne ske, hvis man drak vand fra småsøer og moser. De slaver, der gennem tiderne var blevet syge eller ligefrem var døde af at drikke vand, væbnerne havde mistanke til, var mange, og det var et stort held, at man på et tidspunkt havde opdaget, at det vand, man kogte urter og andet i til suppe, aldrig gjorde folk syge, uanset hvor det kom fra. Nu var det helt naturligt, at vandet blev kogt, inden det blev hældt på sækkene, med mindre det kom fra en frisk kilde. Alle lædersækkene blev fyldt, reservesækkene ligeledes.

Væbnerne og slaverne skulle nok vare sig for at blive alt for opstemte over denne uforudsete vending i Ridder Attans humør. De havde før set, hvor hurtigt og uforudset, det kunne skifte. Under frokosten gik alting glimrende, og selvom solen stod højt over landskabet, hvilket ville gøre det meget varmt ude i sandet, brød de op og fortsatte vandringen mod landet, som aldrig ser solen gå ned.

Rense kastede et langt, undersøgende blik mod vest. Han kunne ikke se noget rage op i ørkenen. Til gengæld var han sikker på, at den følelse han fik af noget fremmed, noget mørkt og uhyggeligt, ikke varslede godt. På den ene side kunne han ikke se nogle farer nærme sig, på den anden sansede han fare overalt - som om faren var i luften omkring dem. Det var denne følelse fremfor tanken om den stegende hede i ørkenen, der fik Renses humør til at dale. Det ville blive en lang, varm og - følte Rense - farlig vandring over sandet.

Ude i ørkenen var solen utrolig varm. Den stegte ubarmhjertigt ned på den lille gruppe, og tørsten skulle stilles ofte. Ridder Attan og væbnerne klarede sig nogenlunde, for de brugte ikke deres egne ben, men det gjorde til gengæld slaverne. De blev hurtigt meget tørstige men vidste samtidig, at de måtte vænne sig til det. De havde medbragt rigeligt med vand til et par dages ørkenvandring; det vil sige, rigeligt til herrerne og ridedyrene. Hvor meget der ville blive til slaverne, var nemt at overse.

Det, Ridder Attan havde set langt ude i horisonten, blev ved med at være langt væk. Når solen bager ned på sådan en flad sandørken, giver det ofte mærkelige syner. Landskabet ser ud, som om det er oversvømmet af vand, nogle gange ser man spejlinger af ting, som er mange timers rejse væk, og andre gange dukker tingene frem på sandet som ved trylleri. De kom nærmere, men blev ikke klogere på, hvad det var. Langsomt dukkede det ukendte op, selv slaverne kunne se, at Ridder Attans øjne ikke bedrog ham. Efterhånden kunne ridderen bedre og bedre ane omridset af noget højt; et bjerg? en meget stor borg? en by? Det så endda ud til at være meget langstrakt. Hvad kunne være både højt og så bredt?

Rense, Brate og Anli led alle tørstens kvaler, væbnerne vogtede sig for at forstyrre Ridder Attans forholdsvis gode humør, og ridderen selv var mest optaget af det utydelige omrids i det fjerne.

Solen nærmede sig horisonten i vest bag det ukendte syn, og nu kunne Ridder Attan se, hvad det var. Det var en borg. En borg, som måtte være utroligt stor for at kunne ses på den afstand. Det var tårnene øverst på borgen, han havde kunnet se hele tiden. Ridderens humør steg endnu et par grader. Kunne de blot nå frem, inden natten kom.

Rense stirrede forbi herrernes heste. Han havde en følelse af, at ... JO, der kom noget! Han kunne se

- ... NEJ! Ikke igen! Han åbnede munden for at råbe sin advarsel.

Torgerd kom ham i forkøbet. - Høje Ridder. Jeg tror, der kommer nogen imod os! råbte han.

Ridder Attan og hans væbnere fik øje på tre små, ubestemmelige figurer. De kom hastigt imod dem fra vest. Kanten på den store, orange solskive rørte horisonten, det så ud som solen et øjeblik hvilede på den fjerne borg. Det rødlige lys gjorde det en smule nemmere at se i den retning, og inden længe kunne de tydeligt se omridset af tre ryttere. Det lignede røvere. De kom i hvert fald ridende med samme fart, som røvere plejede, når de ville angribe et rejseselskab. Ridder Attan gispede af glæde. Hvis det virkelig var røvere, kunne han ... endelig! Dagen - nej, rejsen var reddet!

Tanken om kamp efter alle disse dage i kedsommelig uvirksomhed fik ridderen til at glemme alt andet. Med et gjaldende sejrsskrik kastede han Herold fremad og red alt, hvad remmer og tøj kunne holde frem mod det, han VIDSTE, måtte være røvere. Se bare, hvordan de svinger med lanserne i luften, jo, så afgjort røvere.

Torgerd og Jemmy vekslede et kort blik. Skulle de følge efter Ridder Attan og kæmpe ved hans side. Tre røvere var ikke noget at snakke om, husker vi. Det ville fornærme ridderen, hvis han ikke fik lov til at kæmpe alene mod sølle tre modstandere. Uden ligefrem at skynde sig, satte de farten i vejret. Det var bedst at være nærheden.

Slaverne betragtede de seks ryttere ride mod hinanden. Det var spredt fægtning. De tre fremmede ryttere, som nu var helt tydelige i solnedgangen, kom ridende side om side, Ridder Attan var alene i spidsen fra modsat hold, og et godt stykke bag ham luntede væbnerne fremad på deres muldyr. Der var ingen grund for slaverne til at stoppe op. Under normale omstændigheder, ville det ikke tage ridderen mange øjeblikke at klare tre modstandere. De fortsatte stille og roligt deres vandring.

Ridder Attans øjne strålede, hans mund stod vidt åben og tungen hang ud af mundvigen. Som et barn, der ser en kæmpepose med verdens bedste slik, kunne han ikke vente, pressede Herold til at løbe hurtigere og hurtigere, ønskede, der havde været flere modstandere, mere "slik".

Hans riddererfaring vurderede automatisk de tre ryttere, for at se, hvilken taktik de ville vælge, men han var så vant til at klare den slags situationer i en håndvending, at han ikke ofrede dem særlig opmærksomhed. Det var nok, at de kom ridende og lignede røvere. Kampen, hvor kort og afgjort den var på forhånd, var velkommen, mere end velkommen.

De fremmede var kommet tæt nok på, til at man kunne skelne rytter fra hest, og væbnerne blegede en smule ved synet. De havde set mange underlige former for mennesker og dyr i ligeså mange former for påklædning og udrustning, men dette havde

de ikke oplevet tidligere. For det første var rytterne helt indhyllet i sort. Fra top til tå. På grund af afstanden var det usikkert, om det var tøj, der dækkede deres ansigter, eller om det var hjelme, jo, det måtte være hjelme - uden fjerduske. Det var altså ikke riddere, men krigere af en slags. Sorte handsker havde de ligeledes på. Rytterne var helt sorte. (Og lad blot Torgerd og Jemmy tro, at de sorte ansigter skyldtes hjelme - ingen af dem opdagede, at krigerne IKKE bar hjelm!).

Det, som fik Torgerd og Jemmys munde til at hænge en smule af forbavselse, var for det andet, at hestene også var helt sorte. Som kul. Ikke kun skindet, mankerne, hovene og halerne. Mundene, der burde dryppe af hvidt skum, var sorte. Skummet var sort! Selv - den første gnist af mistanke om, at noget var rivende galt, sneg sig ind over de to krigere - selv hestenes øjne var sorte.

Ikke antydning af hvidt. Kun sort. Først havde det set ud, som om hestene løb med lukkede øjne, men nu kunne de tydeligt se, at der var noget klart i hestenes øjne, som kastede den nedgående sols stråler tilbage, når en af hestene kastede hovedet til siden under det hurtige ridt. Øjnene var ikke lukkede - de var sorte.

Afstanden mellem Ridder Attan og de tre angribende ryttere var meget kort. Væbnernes opdagelser blev ikke delt af den ivrige ridder. For ham gjaldt det om at lirke Herold ind mellem den midterste rytter og ham til venstre - nej, højre - ja, højre, så han rigtig kunne få brugt sin lanse, der alt for længe havde hængt uvirksom ved hans side. Angriberne stormede frem, skiltes en smule. Ridder Attan så resten af kampforløbet for sig, nu skulle han blot - ... mellemrummet mellem fjenderne blev en smule større - ja, sådan, små røvere - det blev lidt større - stadig udmærket - det blev endnu større - hov, hvad var det for noget!

Før Ridder Attan kunne ændre sin angrebstaktik, strøg de to ryttere, han længselsfuldt stormede imod, lige forbi ham, præcis uden for rækkevidde af hans lanse på den ene side og hans sværd på den anden.

Ridder Attans næste triumferende kampbrøl blev siddende i halsen på ham.

Næ, nu havde han aldrig - ... Magen til frækhed! Røverne red forbi ham uden at kæmpe! Hidsigt trak Ridder Attan Herold omkring. Tilbage, var der ikke noget, der hed hos Ridder Attan, men angreb bagfra, var noget ganske andet. Og hvis de hellere ville slås på den måde!

Væbnerne var lige så forbavsede som deres herre. Ikke i deres vildeste fantasi kunne de forestille sig, at Ridder Attan ville lade fjender slippe forbi på den måde. Lad gå med, at de angribende ryttere var sorte som djævl, men en ordentlig kamp krævede, at man mødtes på ordentlig vis og udkæmpede et slag. Først da gik det op for Torgerd og Jemmy, at rytterne var på vej direkte mod dem.

Når man er vant til at samle stumperne op efter Ridder Attan, tager det et øjeblik at omstille sig til at skulle kæmpe med alle fjenderne på én gang. Hvilket var, hvad de to væbnere endelig forstod, at de blev nødt til. Nå, tre fjender skulle vel heller ikke være noget større problem. Torgerd og Jemmy sparkede liv i muldyrene, hævede sværdene og stak i deres mest frygtindgydende kampvræl. Med lidt god vilje kunne de snildt nedlægge alle modstanderne i ét sammenstød. Så længe de tre ryttere holdt tæt nok sammen, kunne væbnerne klemme den midterste af sadlen, mens de slagtede hver sin røver til den anden side. En taktik de mange gange havde haft succes med.

Der var måske en enkelt hage ved taktikken. Hvis modstanderne for eksempel rider en smule længere fra hinanden, end man regner med, hvis den midterste klemmer

benene hårdt sammen om hestens sider og dukker sig en anelse for meget ned bag hestens hoved, så man ikke kan mase ham af sadlen - ... ja, så duer taktikken desværre ikke. To høje brøl stoppede som på tælling.

Det, som skulle have glædet og behaget Ridder Attan og hans tapre krigere ved aftenmåltidet, var nu kilde til den største forundring.

Aldrig havde de set sådan opførsel på en kampplads.

De tre fremmede og kulsorte ryttere gled behændigt udenom Torgerd og Jemmys sværd og skjolde, fortsatte forbi de måbende væbnere, der i stedet kom til at ride ind foran deres brave ridder, som var lige i hælene på fjenden. Ridder Attan pressede Herold til de yderste for at nå tilbage og slagte de formastelige bagfra, og da væbnerne vendte deres muldyr for at følge ham, var det lige ved at gå galt. Herold kastede sig hensynsløst ind i det snævre hul mellem muldyrene, og kun væbnerens hurtige ryk i tømmerne forhindrede deres ridedyr i at brække nakken. Fortumlet prøvede Torgerd og Jemmy at følge deres herre. Alle seks ryttere red nu samme vej, og det er den forkerte vej, hvis man ellers skal følge alle vejledninger i ridderkamp.

Rense, Brate og Anli havde fulgt denne udvikling med ligeså stor forundring, som de tre herrer. De glippede vantro med øjnene, så, at de fremmede ryttere undgik kamp med ridderen og væbnerne og var nok endnu længere om at forstå, at på den måde, ville det kun vare et øjeblik, før angriberne nåede hen til dem.

Men hvem slås mod slaver? Ville røverne fortsætte forbi dem? Ville de slå ned på dem? Hvis det var tilfældet, var verden sandelig af lave! Slaverne stirrede først forundret, derefter skrækslagent på de fremstormende krigere. Det kunne ikke være rigtigt! Man slås ikke mod slaver!!

Brate kastede en beskyttende arm om Anli og trak samtidig Rense ind til sig. Rense var dog en smule klogere end Brate. Vidste bedre.

Rense var ikke længere i tvivl. Alt for tydeligt huskede han de mystiske ryttere fra den første nat i mosen. De var kommet for at dræbe ham, ikke de andre. Disse krigere på deres sorte heste - med sorte øjne! - var kommet for at gøre det, de ikke havde kunnet gøre den nat. Han havde forudset, at der ikke var fare for de andre, blot de ikke var i vejen. (Og Rense var ligeledes den eneste, der bemærkede, at hestene ikke kastede skygge!)

Rense rev sig løs af Brates greb. Om ikke andet, ville han prøve at forhindre, at de to andre slaver blev ramt, når de uhyggelige modstandere stak ud efter ham. Panikslagen kastede han sig ud i et vildt løb, hvorhen vidste han ikke, bare væk! Der var ingen steder at løbe hen, kun en tom, flad ørken. Han måtte forsøge, at nå ... nå hvad?

Han både hørte og mærkede dunderet fra de tre sorte heste - om de rørte jorden eller ej, var komplet ligegyldigt - og om ganske få sekunder ville de være oppe på siden af ham. Hans lunger skreg, han var tørstig og trætt, hans ben kunne ikke klare det vilde løb, han vaklede - rytterne var lige bag ham - han -

... han faldt!

Rense tråd skævt i det løse sand, hans fødder var ikke længere hans gode venner. Uden at kunne gøre noget ved det, faldt han fremad, fægtede med arme og ben for at genvinde balancen. Forgæves. Han rullede rundt i sandet med armene løftet for at beskytte ansigtet, vendte sig desperat, krabbede baglæns med armene bag ryggen, sparkede ud med benene for at komme bare et lille stykke længere væk.

Rense stoppede. Stødte ind i noget. Han kunne ikke komme længere!

Men der var ikke noget her ude i ørkenen, som kunne stoppe ham! Der var bare sand og sand, så langt øjet rakte. Rense så tilbage over skulderen og gispede. Jo, det var andet end sand i ørkenen.

Bag Rense, ja faktisk bag og over Rense stod en mand. En kæmpe stor mand med løftet sværd. Set nedefra virkede det, som om han nåede op til himlen, men selv om han i hvert fald var højere end Ridder Attan, var han nok alligevel "kun" et menneske. Blot i overstørrelse. Jo, man kunne godt kalde ham en kæmpe.

Kæmpen sagde ikke noget, trådte blot hen over den faldne Rense og gik uforfærdet mod de tre ryttere, der havde sænket lanserne for at spidde den flygtende slave.

Blev Rense forbavsset - og endnu mere forskrækket - over det uventede syn, var de andre ikke mindre forbavsede. Ridder Attan standsede Herold så hurtigt, at forbenene borede sig dybt ned i sandet. Væbnerne stoppede ligeledes de forpustede muldyr, mens Brate og Anli hang endnu mere med underkæben. Alle stivnede, stod blot og så på.

At de sorte ryttere i fællesskab styrede direkte mod den unge slave var ikke det eneste forbløffende. Ingen af dem havde den mindste idé om, hvorfra denne mystiske fremmede var kommet. De havde ikke bemærket noget bag sig i ørkenen. Hans opdukken virkede som magi. Hans kampteknik var der ikke megen magi i. Kun kraft og hurtighed. I et mægtigt sving fløj kæmpens sværd ned under de tre sænkede lanser og tvang dem i luften. I den anden hånd svang han samtidig sin stridsøkse og rev den ene rytter af hesten. Rytteren blev liggende meget stille et stykke væk. De to andre ryttere vendte deres heste og angreb igen. Endnu engang hvirvlede kæmpens sværd rundt, og selv Ridder Attan måtte gnide øjnene, for som ved et mirakel fløj den næste rytter i en bue gennem luften og landede i et sprøjt af sand og blod. Den sidste rytter vendte sin uhyggelige, sorte ganger og smed lansen for at trække sit eget sværd. Blot for at blive revet bagover af kæmpens stridsøkse, der med stor præcision ramte rytteren i brystet.

Kampen var slut. De tre sortklædte skikkelser var døde, deres heste løb forvildede omkring, og Ridder Attan og hans følge gloede på den store fremmede, der uden at se på nogen af dem roligt gik hen og trak stridsøkse ud af brystet på den tredje, faldne rytter. Derefter vendte han sig og så over mod Rense.

Rense havde med opspilede øjne og åben mund set kæmpen redde hans liv. Hvem var han? Han var ung, men ældre end Brate. En simpel ringbrynje kunne ses under en løs kappe, han havde ingen hjelm på hovedet, en hue dækkede det mørke hår. Hans ansigt lå i skygge, og det var umuligt at se hans øjne. Han lignede ikke engang en rigtig kriger, syntes Rense. Hvorfor, og hvorfra han kom, kunne han ikke regne ud, men det var ligegyldigt. Der var en anden og vigtigere grund til, at Rense nysgerrigt betragtede kæmpen.

Den fremmede havde ved sin tilsynekomst fået Renses rygrad til ligefrem at krible med den underlige fornemmelse, han flere gange havde oplevet. Det aftog under kampen, men vendte tilbage med uformindsket styrke, mens den fremmedes øjne venligt og beroligende mødte hans hen over sandet. Rense ville rejse sig for at gå hen til kæmpen, men denne rystede svagt på hovedet, smilede til ham, og til Renses umådelige forbavselse lød det højt, klart og tydeligt i hans hoved: (- Vent, min ven. Senere!)

Rense troede, han var blevet tosset. Han hørte den fremmedes stemme, men kæmpen sagde ingenting. Var det ligesom dværgekongens stemme?

Kæmpen gav ham endnu et svagt smil, vendte sig og begyndte at gå. Han gik i samme retning, som de selv skulle, men havde han fulgt efter dem? Hvor kom han i det

hele taget fra? Rense, de andre slaver og væbnerne var fuldstændig tryllebundet af denne store, vældige kriger, der på rekordtid havde gjort det af med tre ryttere. Ridder Attan, derimod, var ikke længere så forbavset, at han ikke kunne tale. Og han talte - nej, han råbte.

Til sin egen overraskelse havde Ridder Attan set beundrende på kæmpens kampteknik (dén med at kaste stridsøksen måtte han se at få prøvet!), men dermed var det også slut med ridderens overbærenhed.

- Hvad i hede hule, sorteste helvede bilder sådan en fløs sig ind! At komme her og tage en god kamp lige for snuden af andre! Hvis han tror, at han sådan uden videre kan hugge mine glørværdige sejre fra mig, vil han komme til at opleve noget andet! De indflettede, knap så stuerene udtryk, vil vi her skåne os for. Hvad Ridder Attan mente om kæmpen og hans kampmoral, var tydeligt nok for enhver.

Kæmpen var ikke det ringeste påvirket af ridderens forbandelser. Med et kort nik passerede han den højtgljaldende ridder, der af bar raseri og befippelse over kæmpens opførsel ganske glemte, at han bare kunne sætte efter ham og udfordre ham til kamp. Ingen af ridderens tjenere skulle nyde noget af at udfordre kæmpen til nogetsomhelst, og det endte med, at Ridder Attans mange gode ideer ikke blev til noget.

Uden at røre sig, stirrede de alle efter kæmpen, fulgte hans hurtige og meget lange skridt i et stykke tid, men på et tidspunkt blinkede de. Når man ser mod solnedgangen bliver man hurtigt tvunget til at blinke med øjnene. De blinkede, og kæmpen var væk. Bagefter kunne ingen af dem sige, om han var blevet mindre med afstanden, om han havde løbet, eller ... hvad. Han forsvandt bare.

Gradvis vågnede de op, slaverne skottede beklemt til hinanden og vendte sig for at samle deres oppakning sammen, væbnerne red forsigtigt hen på siden af Ridder Attan for at modtage hans næste ordre. Hele tiden vendte deres blikke tilbage i den retning, hvor borgen lå, og hvor den tavse kæmpe var forduftet i den blå luft.

- Hmfh, magen til tølper, vrissede Ridder Attan. - Stjæle min kamp. Og jeg, som glædede mig så meget. Barnet havde ikke nået den store slikpose.

- Men de så sandelig uhyggelige ud, vovede Jemmy. - Hestenes øjne. Aldrig har jeg set ...

- Hvad var der med øjnene?

- Hestenes øjne var helt sorte. Alt på hestene - og rytterne med - var sort.

- Blæse være med farven. Det er kampen der tæller, surmulede Ridder Attan. - Men hvis det kan more Jer, så find ud af, hvad det er for nogle starutter. Hvis ikke jeg troede, det var løgn, kunne man have troet, at de var ude på at kæmpe mod de der. Ridder Attan pegede på slaverne. Tanken var ikke faldet ham ind under kampen og bagefter virkede den umulig.

Jemmy så sig omkring for at beordre Brate hen til de faldne ryttere.

- Brate. Se, hvad det er for nogle krigere, brølede han.

Brate nikkede og vendte sig mod det sted, hvor de alle havde set rytterne bide i sandet (der var ikke noget græs at bide i, vel!)

Brate vendte sig igen.

- Undskyld, Herr Jemmy. Men hvilke krigere?

- De tre ryttere, som ... Jemmy stirrede. Vendte hovedet i alle retninger og måbede. Og gloede. Han sank en stor, tør klump og så forlegent ned i sandet. - Undskyld, Høje Ridder. Rytterne - ... de ... øh, ... er væk. Jeg mener, øh - ... de er der ikke!

- Sikke noget sludder. Jeg så selv, at den frække slambert fældede de tre derov - ... Inden Ridder Attan kunne løfte armen og pege, blev ordene hængende på hans læber.

De faldne ryttere var væk. Der var ingen lig, ingen blodspor, ingen mærker i sandet efter kampen eller rytternes kraftige fald. Ingen heste - med eller uden sorte øjne - intet. Alle tegn på, at tre krigere var blevet fældet i deres påsyn, var sporløst forsvundet. De ville alle sværge på, at de havde set (og beundret) den store mands kamp, men hvor var beviserne? Havde de drømt? Var det trolddom?

Rense var ligeså forvirret som de andre. Hans øjne troede heller ikke det, de så - eller rettere IKKE så - i det glatte, uberørte sand, hvor kæmpen et øjeblik før havde nedlagt hans forfølgere. Rense kunne og ville ikke tro, at kampen ikke havde fundet sted. Havde kæmpen og rytterne været et syn, en drøm?

Var det indbildning altsammen, også at kæmpen havde talt til ham uden at bevæge læberne? Kunne det være som den nat, hvor rytterne var kommet efter ham? Dengang havde deres heste heller ikke rørt jorden.

Men kampen! Ridder Attan og de andre havde også set rytterne og kæmpen slås. Det MÅTTE være sket.

Rense vendte blikket mod vest. Solen var næsten væk bag den store borg, Ridder Attan ville frem til. De havde set den fremmede gå mod borgen, men han var forsvundet lige så pludseligt, som han var dukket op. Blændværk?

Der var enkelte tegn på, at noget var foregået: et langt stykke frem var der tydelige spor i sandet efter Herold og væbnernes muldyr. Deres ridt frem mod de sorte krigere havde været virkeligt nok, sporene vendte og førte tilbage til det sted, hvor ridderen og hans mænd forvirret diskuterede begivenhederne. Ingen andre spor af heste.

Men hvad var det? Var det ikke ...?

Jo, det var! Rense smilede.

Fra det sted, hvor kæmpen havde fældet den sidste modstander, med retning mod borgen i det fjerne, aftegnede der sig i sandet en lang, lige række fodspor. Kæmpestore fodspor.

Kapitel 14 - Troldmandens borg

De nåede ikke længere frem mod borgen den dag. Solen var gået ned, og de slog sig ned, hvor de var - selvom det var lidt uhyggeligt at slå lejr på et sted, hvor så mange utrolige ting var sket.

Flere gange måtte de skæve ud over sandet for at se efter, om de sorte krigere virkelig var forsvundet. Ridder Attans appetit led ikke skade ved tanken om de mystiske hændelser (selv om han var sur over at være gået glip af en god kamp). Han var sulten, og morgendagen ville helt sikkert bringe dem frem til den store borg. Det var nok for ham. Rense spekulerede mere på, om han skulle gense kæmpen, som havde reddet hans liv. At krigerne var sporløst forsvundet, var ikke mere mærkeligt end det, der var sket ham tidligere i mosen.

Kort sagt, det var mest væbnerne og de to andre slaver, som nervøst stirrede ud i natten, da de langt om længe gik til ro. Natten var kold, bidende kold. Sandet blev varmet op af den bagende sol om dagen men kunne ikke holde på varmen om natten. Slaverne frøs i deres tynde tæpper. Morgenen bragte varme med sig igen, alt for megen varme, og vandringen blev hurtigt den samme tørstige vaklen efter de tre krigere.

Efter frokosthvilet kunne de se borgen tydeligt. Den var ikke stor den var ikke meget stor - den var kolossalt stor! Flere timers rejse bred og sikkert lige så lang. Hundredvis af tårne og spir rakte mod himlen, den høje mur var tætbesat med vagttårne, der var ingen voldgrav, som på kongeborgen derhjemme, for muren var så høj, at ingen menneskeskabte stiger ville kunne nå op.

Aldrig havde de set noget så stort.

De var stadig langt fra borgen, og det var umuligt at afgøre, om den var beboet. Mennesker kunne ikke ses på den afstand. Ridder Attan sprang for engangs skyld middagsluren over. Han var ivrig efter at nå frem inden aften, og de måtte have fart på, hvis det skulle lade sig gøre.

Tanken om at slippe for ørkensandet og den stegende hede var med til at holde modet oppe hos tjenerne, især Brate og Anli. Om så kæmpeborgen var den onde troldmands hjemsted og kun ville bringe død og ulykke, var det bedre end at vandre gennem endeløs ørken. Om ikke andet måtte der være skygge og vand. Rense - derimod - kunne dog ikke undgå hele tiden at mærke den nærmest sugende fornemmelse af fare, som omgav dem, og som han vidste kom fra borgen.

Det var hårdt at løbe i sandet, især med deres tunge oppakning. Munden var udtørret, tungen føltes som en visser gren, musklerne smertede, og taskerne dunkede hårdt mod ryggen, men Rense og hans fæller kunne nu se en ende på det kogende helvede. Sammenbidt stred de tre slaver sig frem under den bagende sol, hele tiden få meter bag rytterne.

Ridder Attan snakkede løs om, hvor stor borgen mon kunne være. Jo nærmere de kom, desto mere imponeret blev han. Efter et par timers ridt dækkede borgens mur hele horisonten. Så langt øjet rakte, var der kun murværk at se. En menneskeskabt bjergkæde. (Eller var dette uhyrlige byggeri skabt ved magi?)

- Den, der hersker over en sådan borg, ivrede Ridder Attan, må være mægtigere end kongen. Jeg vil give meget for at kæmpe mod en mand, der kan skabe den slags. Han må være en stor kriger. Hvis det er troldmanden, der hersker her, glæder jeg mig til at møde ham.

- Hvis han er en mægtig hersker, mon ikke han vil sende en hær i stedet? En kæmpehær! Torgerd var ikke nær så begejstret som Ridder Attan ved tanken om en så mægtig modstander.

- Ja, og selv om vi mange gange har nedlagt flere modstandere, end vi selv er, vil det blive svært at slå mod en kæmpehær. Jemmy var ikke mindre nervøs.

Dystre forudsigelser var ikke det, der plagede Ridder Attan mest. Han ønskede blot, at de snart ville komme helt hen til borgen, men selv om de red i mange timer, virkede det stadig, som om den var langt væk. Bygningsværket voksede i størrelse, murene strakte sig uendeligt ud til siderne, fra syd til nord var der intet andet at se end borgens murværk. Tja, borg er egentlig et forkert ord. Den måtte være stor nok til at rumme alle byerne i kongens rige, måske HELE kongens rige? På lang afstand lignede det en

kongeborg, men tæt på lignede det ikke noget, de nogensinde havde set før. For nemheds skyld vil vi blive ved med at kalde det en borg.

- Gad vide, hvorfor vi aldrig har hørt om den borg før. En så mægtig og kolossal borg kan ikke eksistere, uden at rygter ville gå over hele verden. Ridder Attan snakkede med sig selv. En sær blanding af sikker forvisning og spændt forventning vældede op i ham, mens hans øjne gled frem og tilbage over muren, der voksede og voksede i højden og i bredden. Han var sikker på, at borgen ville blive enden på deres søgen efter troldmanden og den bortførte prinsesse. Samtidig begyndte han at blive spændt på en måde, han aldrig havde oplevet tidligere.

Ridder Attan havde ikke noget at sammenligne følelsen med, og skal vi forsøge at beskrive den, må vi et øjeblik tænke tilbage på, hvordan vi selv følte det Juleaften, dengang vi var små: vi havde ventet i tre endeløse uger, dagen var forfærdelig lang, vi KUNNE ikke vente, og selv om vi naturligvis OGSÅ glædede os til maden og det flotte juletræ, var det GAVERNE, vi længtes mod, gavernes slaraffenland, hvor alle vore inderligste ønsker ville blive opfyldt. Det var lidt i den retning, Ridder Attan følte. Han forestillede sig alkens herlige ting og sager. Borgen voksede og voksede, bredte sig ud over hele verden, syntes han, og den kunne umuligt tilhøre en ond troldmand. Ridder Attan kunne ikke længere forestille sig, at troldmanden var ond. Når han nåede frem, ville han få ... ville han få ... alt.

Umærkeligt blev ridderens tanker mere og mere glade. Ørkenen forsvandt, i stedet red han igennem en duftende blomsterhave. For sit indre blik skuede han en verden fuld af fornøjelser, fuld af vin og kvinder, lange, blodige kampe og vidunderlige fester, en verden, der indeholdt alt det, Ridder Attan bedst kunne lide. Uden selv at vide det, satte han sporene mere bestemt i Herolds sider. Borgen kaldte på ham, han måtte skynde sig. Alverdens herligheder ventede på ham. Fortabt i drømmesyn, holdt Ridder Attan op med at tale. Han smilede lykkeligt, han glædede sig, han vidste, at om kort tid ville alle hans ønsker gå i opfyldelse. Foran ham lå ... Paradis?

Hans tjenere mærkede ligeledes en lang række nye, forunderlige følelser stige op i sig. Deres tanker faldt ubevidst i trit med Ridder Attans. Væbnerne følte sig pludselig som herrer, de så smukke kvinder kaste sig for deres fødder, livet blev en dans på roser. Brate og Anli var ikke længere slaver, de var frie, de levede i et land, som flød med mælk og honning. Deres øjne fik en sær, skinnende glans, deres blik rettede sig direkte mod et bestemt sted på borgen, Torgerd og Jemmy rankede sig i sadlerne, slavernes skridt fik en fastere rytme.

På deres ansigter bredte sig store, salige smil.

Hen under aften, på det tidspunkt, hvor ridderen normalt ville stoppe Herold og forlange aftensmaden serveret, fortsatte han blot fremad. Solen forsvandt bag den ufattelig høje mur. Natten kom hurtigere på den måde, men Ridder Attan red videre, uden at sige noget, uden at se på andet end borgmuren. Ingen ordre var nødvendig. De vidste alle, at deres lykke var gjort, når de nåede porten. Borgporten, som ville føre dem ind til en lykkeligere verden.

Rense gik et stykke bag de andre, også han opslugt af sine egne tanker. Hans øjne så intet, hans ører hørte intet, hans fødder bevægede sig hurtigt, men automatisk henover sandet. Det meste af tiden virkede hans ansigt lige så tomt, som Brate og Anlis, men der var intet lykkeligt smil på hans læber. Til forskel fra de andres drømme, beskæftigede hans tanker sig i højere grad med mere almindelige ting, såsom, hvor den tavse kæmpe

kom fra, hvordan heste kunne ride uden at røre jorden, hvorlænge de endnu skulle vandre i den forfærdelige hede uden vand, hvordan dværgekongen - og kæmpen! - kunne tale til ham, uden at de andre hørte det. Kort sagt, almindelige pudsedrengstanker.

Da Ridder Attan ikke gjorde tegn til holdt for natten, undrede Rense sig naturligvis, men der gik et godt stykke tid, før han undrede sig så meget, at han besluttede sig for at sætte farten op og indhente Brate og Anli for at spørge dem om, hvad der kunne være grunden. De andre havde god fart på. Rense blev nødt til at løbe for at nå op til dem. Han var ufatteligt tørstig, solen havde brændt ubønhørligt hele dagen, og det var flere timer siden, slaverne sidst havde fået en slurk vand. Der gik et par minutter, før Rense havde samlet tilstrækkeligt med mundvand til at kunne sige noget.

- Hvorfor stopper vi ikke? Det er ved at blive mørkt. Rense så ligeud, talte så sagte han kunne, ganske som de plejede at tale sammen på rejserne. Brate svarede ikke.

- Tror du, Ridder Attan vil prøve at nå frem til borgen, selv om det bliver nat? Rense var forvirret over Brates tavshed, men det kunne skyldes, at Brate var tørstig, som han selv.

- Brate, tror du ikke - ... Rense så direkte på Brate og ordene blev hængende på hans sprukne læber. Brate stirrede lige frem, hans blik var underligt tomt, det var slet ikke sikkert, at han havde hørt Renses spørgsmål.

- Brate, er der noget galt? Brate - ...? Brate fortsatte med lange, faste skridt. Han hørte intet, eller ville ikke høre? Rense drejede hovedet for at se på Anli. Hendes øjne havde det samme tomme udtryk som Brates.

- Anli, hvad sker der? Hvorfor stirrer I sådan? Rense glemte alt om, at slaver ikke må tale sammen. Hans hæse strube udstødte ordene uden tanke på, at væbnerne ville høre det. Rense var ligeglad. Han kunne ikke lide det blanke, glatte udtryk i de to andres ansigter. Kunne de ikke høre ham? Hvorfor sagde de ikke noget?

Væbnerne vendte sig ikke i sadlerne for at få ham til at tie. Rense kneb øjnene sammen for at se på de tre ryttere foran. Uden at kunne se deres ansigter i tusmørket, fik han fornemmelsen af, at deres øjne ville ligne Brate og Anlis. Måske ville de heller ikke kunne høre ham?

Rense blev bange. Det utrolige syn af kæmpeborgen havde fået hans hud til at krympe sig. Han var ikke spor begejstret ved tanken om, at de skulle hen til borgen, skulle ind i den, skulle møde, ja hvem vidste, hvad de kunne møde i borgen. Han havde ikke noget valg, måtte følge ridderen, hvor han gik og stod, men havde Rense kunnet bestemme, var de aldrig draget mod borgen. Den var ond. Han havde ikke fået nogle syn af farer, hverken for sig selv eller de andre i riddernes følge, men alt i hans krop skreg advarende mod at drage videre. Måske var det fordi, de var så langt fra borgen og de farer, Rense *vidste* lå bag dens mure, at han ikke kunne "se" truslen, eller kunne det være fordi den magt, der herskede over borgen var stærk nok til, at hans evne ikke kunne hamle op med den? Den ene bølge af ubehag efter den anden skyllede ind over ham. Det var borgens onde magi han kunne mærke.

De andres lykkelige tanker kunne han ikke vide noget om.

Til sin stigende rædsel forstod Rense, at de andre i ridderens følge måtte være forheksede. Efter endnu et par forvirrede blikke på Brate og Anli, vovede han forsøget og løb op på siden af Jemmys muldyr. Han prøvede at dæmpe sit anstrengte åndedrag. Han turde ikke sige noget, men han MÅTTE se, om hans mistanke var rigtig.

Jemmys øjne stod vidtåbne, hans læber var kruset i et forventningsfuldt smil, hænderne lå roligt i hans skød med et løst greb om muldyrets tømme. Han opdagede ikke Rense. Så ikke på ham. Stirrede tomt frem for sig, og alligevel var der noget i hans blik. Noget meget uhyggeligt.

Rense gispede. Af bar befippelse havde han glemt at trække vejret. Det var svært at løbe sidelæns ved siden af muldyret, men synet af væbnerens forstenede ansigt tryllebandt ham. Brate, Anli, selv væbnerne var i en ukendt magts vold. Rense var sikker på, at Torgerd havde det samme udtryk i ansigtet som Jemmy. Alle tjenerne, undtagen ham selv var ...?

En uhyrlig tanke flammede gennem hans hoved: Var Ridder Attan ligeledes blevet forhekset?

Rense løb om bag Jemmys muldyr og nåede efterhånden op på siden af Herold. Han turde ikke hæve blikket. En slave gør ikke den slags. En slave stirrer ikke på sin herre - men han var nødt til at det! Rense bed beslutsomt tænderne sammen og løftede hovedet. Ridder Attans ansigt forsvandt næsten bag den øverste kant på brystpladen ... men hans blik! De tomme, klart skinnende øjne fortalte alt. Rense forstod, at ingen af de tre ryttere så eller hørte noget. De var alle blevet forhekset.

Viljeløst, ovenikøbet med store smil på læberne, red og gik de andre mod borgen, mod den visse død eller det, der var værre. Rense havde set megen elendighed rundt om i verden og vidste, at der fandtes ting i livet, der var værre end døden: fangenskab, tortur, lemlæstelse, slavearbejde - alt for mange ting. Hans stolte ridder, Torgerd og Jemmy, Brate - og hans elskede Anli - var alle fanget af borgens magi, forvandlet til døde dukker, der kun havde ét mål: troldmandens borg.

At det var den onde troldmands borg, var Rense ikke i tvivl om. Når borgen var så uhyggeligt stor, måtte det rige, borgherren regerede over, være mange, mange gange større end kongens. Så stort, at det aldrig så solen gå ned.

På denne side af borgen, var solen forlængst gået ned. De sidste stråler skinnede på toppene af vagttårnene og spirene, men nu kunne Rense se adskillige lys blive tændt på borgen. Der måtte være vinduer i muren, ufatteligt mange vinduer. Millioner af små klare lys blinkede ud i natten fra lige så mange huller og åbninger i murværket, som var et stykke af stjernehimlen brækket af og faldet ned i ørkenen.

Rense skimtede en række lys nedenfor muren. Lysrækken blev flere steder afbrudt af store, firkantede former, på afstand kunne det ligne telte. Et kraftigere lys skinnede ved noget, der lignede en port i muren. De tre rytteres tempo steg en anelse, de kunne ikke være mere end en halv times ridt fra det, som Rense kunne se, var en port. Hvorfor var der lys og telte foran porten?

Rense vidste ikke, hvad han skulle gøre. Han begyndte at græde. Ridder Attan og væbnerne reagerede slet ikke, selv om han råbte højt og hæst til dem. Et par gange prøvede han desperat at ruske Brate og Anli i armene, mens han skreg ind i deres ansigter, men de fortsatte ufortrødent fremad, uden at se ham eller høre hans fortvivlede spørgsmål. Der var intet, der kunne vække dem fra den uhyggelige trance, de alle var faldet i. Borgen trak dem som en magnet - og de smilede!

Desperationen greb Rense. Med tårerne strømmende ned ad kinderne, så han sig forvildet omkring. Den tavse, søvngængeragtige vandring mod porten i borgmuren fortsatte. Der var intet han kunne stille op. Rense ænsede ikke længere smerterne i sine

skuldre og fødder, han glemte sin tørst. Alt blev overskygget af hans rædsel ved tanken om, at de andre var på vej mod den forfærdelige borg. Hvad skulle han gøre?

Et sidste håb greb ham. Herold! Den vidunderlige, stolte og kloge hest kunne hjælpe ham. Med et snøft tørrede Rense tårerne af ansigtet og løb op foran Ridder Attans ganger. Herold travede støt afsted med højt løftet hoved, selvom ridderen havde sluppet tømmerne. Var ridedyrene også blevet forheksede? Rense begyndte at løbe baglæns foran Herold. Hestens hoved ragede ud over ham, næsten en meter over hans eget hoved.

- Herold! råbte Rense. Herold, du må hjælpe mig.

Herold fortsatte fremad. Det var, som om dens hoved drejede en anelse ved hans råb, men (du MÅ høre på mig!) den fortsatte fremad. Tempoet blev hurtigere, efterhånden som de nærmede sig borgen. Det var svært at løbe baglæns med de tunge tasker på ryggen, og Rense var flere gange ved at snuble. (Så hør mig dog!)

- Herold! skreg Rense, - Herold! Hjælp mig! Herold, DU MÅ ...

Han faldt.

- ... hjælpe ... mig. Rense hulkede de sidste ord, mens han snublede i sandet ganske få skridt foran den store hest. I et kort sekund forstod Rense, at Herolds kolossale, beslædede hove ville trampe ham ned i ørkensandet. (du-må-hjælpe-mig-jeg-ved-ikke-hvad-jegskal-gøre-dumåhjælpemigHerolddumådumå...).

Hesteskoene lavede kun dæmpede bump i det bløde ørkensand, men Rense vidste, hvor skarpt deres kanter var slebet til. De hærdede stålkanter kunne nemt rive en arm eller et ben af. Herold var en stridshest. Dens hove var skabt til at dræbe.

(... kan ... ikke ...)

Rense var ligeglad. Han lå stille. Ventede. Hellere dø under hans elskede Herolds hove end vandre viljeløst ind i troldmandens borg!

(... hjælpe ...)

Forbavset opdagede Rense, at Herold - uden at sænke tempoet travede henover ham uden at træde på ham. De kraftige ben dundrede ned omkring ørerne på ham, men som ved et mirakel blev han ikke ramt.

(... nu ...)

Før Rense kunne tænke eller sige noget, var Herold travet videre, og han lå uskadt tilbage i sandet. På hver side af ham hastede Brate og Anli forbi. Rense vidste, de end ikke ville skæve til ham.

Rense gav op. Selv Herold var forhekset. Hans sidste håb var knust. Rense stirrede efter sine rejsefæller, der forbavsende hurtigt forsvandt i mørket. Med sand i håret og ansigtet, med tårerne piskende ned ad kinderne, lå Rense på knæ og så ridderen og hans følge svinde ind til mørke prikker mod lyset fra borgporten og de besynderlige lys foran muren.

Eventyret var slut. Ridder Attan ville aldrig løse kongens opgave. Rense var sikker på ... vidste, at ridderen og de andre var på vej lige ind i troldmandens borg. Var i hans magt. Rense var alene tilbage.

Hans verden var knust.

Rense slyngede de tunge tasker af ryggen og lod sig udmattet falde forover i sandet. Alt var ligegyldigt. Der var intet, han kunne gøre. Lysene fra borgen glimtede ondt og uhyggeligt, nattekulden krøb ind over ham, han var alene, bange og træt. Rense var beredt på at dø.

(- kan ... ikke ... hjælpe ... nu)

Hvor kom den tanke fra? Var det noget, han selv havde sagt? Eller tænkt?

Hvor havde han hørt det? Pludselig kunne Rense huske, at han havde hørt de ord. Men hvornår? Hvem havde sagt dem? Rense lå helt stille. Forsøgte at genkalde sig ordene. "Kan ikke hjælpe nu?" Jo, sådan lød ordene.

Han hævede sig op på armene, trak benene op under sig og lagde sig på knæ. Hans hulken fortog sig langsomt, de sidste tårer dryppede ned på hans bryst, men han ænsede dem ikke. Han stirrede ud i natten. Sad uden at røre en muskel. I stedet tumlede hans tanker rundt mellem hinanden, der var hele tiden noget, der plagede bagest i hans hjerne.

Sørgmodig prøvede han at få et sidste glimt af de andre, men de var for langt væk, opslugt af skyggerne ved borgporten. Skulle han aldrig mere gense Anli eller Brate? Der var ikke gnist af glæde ved tanken om aldrig mere at se Ridder Attan og de to kommanderende væbnere. Ingen kunne påstå, at herrerne behandlede deres slaver særlig pænt, men Rense kunne mærke, at han på en måde savnede dem alligevel. Det var på sin vis hans familie, og selv om han var deres slave, var en dårlig familie bedre end ingen familie.

(kan-ikke-hjælpe-nu)

Der var den igen! De ord. Hvor havde han - ...? (Herold!) Nej. Umuligt. Herold kunne ikke tale. Herold var klog og den dejligste hest på jorden, men tale kunne den ik-
...

Visheden slog Rense, ramte hans hjerne som et kølleslag. Herold kunne ikke tale, men - !

Herold havde talt til ham! Rense huskede, hvordan han længselsfuldt havde ventet på det første slag fra Herolds hove, da han faldt ind under den. I stedet for at trampe ham til døde, havde Herold sikkert placeret benene uden at skade ham.

I det øjeblik havde han hørt et svar på sine fortvivlede nødråb. Han havde ikke lagt mærke til det, da det skete, for han havde ikke tanker for andet end at dø, men nu kunne han huske ordene. De havde ikke lydt særlig højt, men Rense var ikke længere i tvivl om, at det var de ord, han havde hørt. Nej, ikke hørt. "Hørt" inde i hovedet. Herold havde talt til hans ører på samme måde, som dværgekongen og den mystiske kæmpe. Herold havde talt til ham! Og Herold havde "sagt", at den ikke kunne hjælpe - nu? Glæden over at have hørt Herolds ord, blegnede en smule, for hvad mente hesten med det? Den kunne hjælpe - men ikke nu? Hvad betød det?

- At du må vente.

Ordene kom ud fra natten bag Rense. Han tænkte over dem. Vente? Nå ja, men på hvad? Det var da meget let bare at sige, han skulle vente ...!

Rense snurrede omkring på sandet, stirrede ind i det tætte mørke. Hvem havde sagt det? Hvem kunne vide, hvad han tænkte for sig selv? Var der nogen? Han kunne snart ikke klare mere! Stemmen havde lydt bag ham. En stemme! Men der var ikke nogen at se. Vent - hvad var det? En skygge, en ...?

Lyset fra kæmpeborgen var nok til, at Rense kunne skelne en skikkelse komme gående imod ham. Hans frygt forsvandt ligeså hurtigt, den var opstået. Skikkelsen ville ham ikke ondt. Der var ingen tegn på fare. Men hvem var det?

Skikkelsen blev med ét tydelig i det svage lys, stoppede et par skridt fra ham og så ned på ham. Rense sad stadig i sandet, men selvom han havde stået op, ville skikkelsen

havde raget et godt stykke op over ham. Skikkelsen talte til ham. Rense måtte ryste på hovedet for at tage sig sammen til at lukke munden og høre, hvad den fremmede sagde. Stemmen var dyb og meget mørk, men venlig. Endelig vågnede Rense op af sin forbavselse. Den kendte, velbehagelige rislen løb en enkelt gang op og ned af hans ryggrad. Han rejste sig og smilede.

Skikkelsen smilede tilbage.

- Herold kan ikke hjælpe i øjeblikket, sagde kæmpen, - men vi to kan gøre andet end blot at vente.

Kapitel 15 - Ondskabens barn

Da Rense vågnede, lå han et øjeblik med lukkede øjne og nød duften af morgenmaden. Anli lavede dejlig mad. Hvis blot han kunne smage den med det samme i stedet for at skulle nøjes med resterne, når Ridder Attan havde - ...

Med ét huskede han, at Ridder Attan ikke var der ... at de allesammen var - ... borgen! Rense åbnede øjnene. Han lå med ryggen til bålet, så han kunne ikke se, om der sad nogen ved det. Men en eller anden lavede morgenmad.

Det kunne ikke være Anli. Hvem var det så?

Nu huskede Rense nattens begivenheder. Hvordan ridderen og de andre var forsvundet mod den onde borg, tryllebundet af en ukendt magt. Kun Rense var ikke blevet forhekset.

I stedet havde han mødt den fremmede kæmpe, eller var det omvendt: den fremmede havde mødt ham? Ventet ham? Rense satte sig op og gned øjnene. Maden duftede herligt, og hans mave rumlede. Han var vant til at vente i lang tid, før han fik stillet en del af den evige sult, slaverne følte, og det var først, da kæmpen kaldte på ham, at han forstod, at han skulle spise med det samme. Der var ingen ridder og væbnere at vente på.

Kæmpen, som havde været meget tavs aftenen før, sad på hug foran et lille bål, mens han vendte et par stykker kød over ilden. Kødet sydede svagt og - uhm, dén duft!

- Ja, hvis du ikke vil have noget, kan jeg sagtens spise det hele selv, sagde kæmpen med et lunt glimt i øjet. Rense sprang op, han skulle ikke risikere, at der ikke blev noget til ham.

- Hvis du vil have lidt vand i ansigtet, er der en kilde derovre, kæmpen pegede, men han blev ikke overrasket over, at Rense blot rystede på hovedet og greb ud efter det stykke kød, han rakte til ham.

- Ja, så spiser vi først. De næste par minutter var der stille omkring det lille bål. Det lækre kød forsvandt hurtigt, ligeledes de stykker brød, kæmpen tryllede frem fra sin oppakning. Et par mundfulde kildevand til at skylle efter med fuldendte måltidet. Rense kunne ikke lade være med at tænke på den vidunderlige mad, han havde smagt hos dværgfolket i bjergene. Dette smagte næsten lige så herligt, men det var nok fordi han var så skrækkeligt sulten.

Han blev dejlig mæt. Han fulgte kæmpens eksempel og vaskede ansigt og hænder i kilden, de satte sig tilbage ved bålet og - ...

Ja, hvad nu. Alt var gået så hurtigt aftenen før. Det ene øjeblik havde de stået overfor hinanden i ørkenen, det næste var han blidt blevet lagt på jorden. Han måtte være faldet i søvn på kæmpens brede ryg, da han bar ham væk fra borgen. Rense havde sovet meget længere, end han plejede, en uvant følelse af velvære gennemstrømmede hans arme og ben. Var det fordi, han havde sovet så længe?

Og hvor var de? Rense så sig omkring. Stedet, de havde overnattet, var en lille lysning omgivet af små krogede træer. Mellem stammerne kunne han mod syd se ud over en stor græssteppe, mod nord strakte den hvide ørken sig. De befandt sig åbenbart på grænsen mellem ørkenen og landet syd for borgen. Borgen var altså ikke uendelig stor, som han havde troet dagen før.

Kæmpen sagde intet, sad med et lille smil om munden og betragtede Rense.

- Er det ørkenen, hvor - ...?

- Ja, borgen ligger ikke langt mod nord, svarede kæmpen. - Ligesom ved moserne, er der ikke noget der advarer én mod ørkenen. Som du selv kan se, er der græs, træer og buske mod syd, stepperne strækker sig lige så langt mod syd, som mosen går mod øst, og - uden varsel er man ved kanten af ørkenen. Mod vest støder ørkenen op til en kæmpestor sø, en død og vindstille sø, og mod nord er der en tæt skov af nåletræer, så tæt, at I aldrig ville have fundet vej igennem den.

Rense og kæmpen sad på hug ved siden af hinanden med udsigt over den grønne, men tomme græssteppe. Det, han fik at høre, overraskede ham ikke ligefrem. Blot var det lidt uhyggeligt at forestille sig al det land uden liv.

- Vil det sige, at ørkenen er omringet af ... af - ... Rense ledte efter ordene.

- Borgen er omgivet af den tomme, hvide ørken, og på alle sider er ørkenen omgivet af store uddøde områder. Der er ingen mennesker, eller andre væsener, ingen dyr, ingen fugle. Intet. Min far kan ikke lide, at - ...

Ved kæmpens sidste ord, blegnede Rense og faldt sidelæns fra sin hugsiddende stilling, stirrede skrækslagent på den store mand, og begyndte stammende at kravle væk.

- Di-di-di- ...

- Rølig, min unge ven, rølig. Før Rense kunne flygte, havde hans besynderlige sidekammerat taget bestemt, men ikke brutalt fat i hans skulder. Rense sad som naglet til jorden. - Hvis du vil høre mig til ende, tror jeg ikke, du behøver blive så bange ved tanken, om at troldmanden er min far.

Er det underligt, at Rense blev bange ved at høre dette utrolige? Nej, vel? På hele rejsen havde han været forberedt på at skulle møde en ukendt magt, der brugte ethvert middel til at nå sine mål, en magt, hvis ondskab først var gået rigtigt op for ham, da hans følgesvende, med deres tomme øjne og dødningsagtige vandring mod den uhyggelige borg, havde efterladt ham alene og fortabt. Da den fremmede, der tidligere havde reddet ham fra "skyggerytterne", som Rense havde døbt dem, var dukket op, havde han ikke været bange, havde ikke sanset nogen fare.

Havde han taget gruelig fejl. Sagde kæmpen ikke, at han - ... at han var troldmandens søn!

- Jo, troldmanden er min far, nikkede den fremmede. - Men man kan ikke gøre for, hvem der en ens forældre, vel? Du, som ikke engang kender dine forældre, kan måske have svært ved at forstå det, men ...

- Jeg kender mine forældre! råbte Rense. - De hedder Meld og Lina, og - ...

- Det er ikke dine forældre, Rense. Kæmpen afbrød ham blidt. - Det er ikke dine forældre.

Et eller andet i den store mands stemme fik Rense til at stoppe sine protester. Grebet i hans skulder havde ikke løsnet sig, var på den anden side heller ikke blevet strammere.

- Meld og Lina er dine plejeforældre. Har det aldrig undret dig, at de begge er lyshårede, og du er mørk? Du blev sat i pleje hos dem, da du var en lille dreng. De gav dig navnet Rense, men det er der mange slaver, der hedder på kongeborgen, ikke sandt? Alle pudsedrengene hedder - ...?

- ... de hedder ... Rense. Betuttet så Rense ind i kæmpens rolige ansigt. Mange ting, han havde spekuleret over i det sidste stykke tid, begyndte pludselig at betyde noget helt andet, end han før havde troet. Han elskede sine forældre, Meld og Lina. Det havde han altid gjort. Plejeforældre - ..! Han var ganske rigtig mørkere i huden, end de var, men han havde aldrig tvivlet på, at de var hans forældre.

- Nå, lad os hellere snakke om mig. Det er åbenbart min far, der foruroliger dig. Ikke at jeg kan bebrejde dig noget, og før jeg nu fortæller dig mere, så vid, Rense, at jeg vil bede dig hjælpe mig med at stoppe - nej, ikke stoppe - ... jeg vil bede dig hjælpe mig med at udrydde min far!

Med disse ord løsnede han sit tag i Renses skulder, faldt tilbage på hælene og så ret frem for sig. Rense vidste ikke, hvad han skulle tro, vidste slet ikke, hvad han skulle sige eller tænke. Alt, hvad kæmpen sagde, var på én gang mærkeligt og farligt, lavede om på Renses verden, ændrede alt, hvad Rense hidtil havde troet på - og samtidig virkede det rigtigt. Uden at forstå sammenhængen - hvis der var en sammenhæng - følte Rense, at han var nødt til at tro på det, han hørte. Hvis kæmpen var søn af troldmanden, hvordan kunne han så ønske at udrydde ham? Hvis det var troldmanden, der havde sendt skyggerytterne, hvorfor havde den ukendte forsvaret ham? Meget langsomt og forsigtigt begyndte Rense at sætte sig tilbage på hug, ikke helt så tæt som før, men - åh, hvad! Kæmpen var utroligt stærk og hurtig, det ville alligevel ikke var muligt for Rense at flygte.

- Hvis du vil fortsætte alene, skal du blot sige til, kom det venligt fra den store mand. (Hvordan kan han - ...?)

- Ja, du burde efterhånden have vænnet dig til tanken, Rense. - Når du tænker så højt, må jeg hellere fortælle dig, at selv jeg kan høre dine tanker. Når du lærer at beherske dine evner, er det ikke sikkert, jeg længere kan.

- Kan du høre mine tanker? Hvordan kan du det?

Kæmpen smilede sit rolige smil og så Rense direkte ind i øjnene. Rense hørte ham sige: (- Ingen af os har nogensinde spekuleret over den slags. Alle har vi gjort det gennem alle tider, ligesom du kan komme til at gøre det. Du er ikke selv klar over dine evner, Rense. Det er åbenbart mig, der skal lære dig om dem. Meld og Lina kan ikke bebrejdes noget, de har aldrig vidst - ja, de ville sikkert ikke engang have troet på det, hvis man fortalte dem det - hvordan skulle de vide, at den lille, fremmede dreng, de fik i pleje, besad den slags evner, vel!)

Rense kiggede på ham, mens han talte, og tabte underkæben. Kæmpen brugte ikke læberne - han talte igen til ham på dén måde!

(- Ja, og hvis du ellers kan tage dig sammen og lade være med at blive så forfjamsket hver gang, jeg gør det, vil du selv kunne gøre det.)

(- Hvordan?)

(- Sådan, Rense. Du har lige gjort det!)

Havde han? Havde han talt til kæmpen, uden at åbne munden. Rense opdagede, at hans mund stod åben, men ikke fordi, han havde brugt den til at tale med! Han havde ikke brugt stemmen! Hurtigt lukkede han munden igen.

- Prøv igen. Kæmpen talte denne gang med sin stemme. - Nu ved du, hvordan du skal gøre. Prøv at stille mig det næste spørgsmål, mens jeg vender ryggen til dig. Uden at åbne munden, ikke?

Rense så tvivlende på kæmpen, der blot drejede rundt på græsset. Den enorme ryg faldt til ro. Kæmpen ventede.

Han så ud i luften, forsøgte at tænke - kunne ikke tænke - der kom slet ingen tanker. Pludselig var Renses hoved helt tomt for tanker. Hvad skulle han spørge om?

(- Du hedder Rense, ikke?)

(- Jo men, jeg - ... selvfølgelig! ... hvad hedder du?)

(- Jeg hedder Fjell. Er det vel svært? Vil du prøve mere?)

- Ja! Men hvordan kan du vide - ... Uden at tænke over det, snakkede Rense igen højt.

(- Hvis du hellere vil tale, lærer du aldrig at beherske dine evner, Rense.) Fjell vendte sig, og Rense kunne se, at han ikke mente det helt så alvorligt. (- Jeg er kun ked af, at vi ikke har tid til, at du kan finde ud af alle dine talenter. Hvis vi skal nå at stoppe troldmanden, inden han gifter sig med prinsessen. Der er kun to dage, og vi har meget at nå i den tid).

Fjell smilede beroligende, da han så Rense rynke panden ved omtalen af troldmanden. - Jeg skal nok fortælle dig alt. Ellers kan du ikke hjælpe mig. Fjell satte sig mere mageligt til rette og kiggede spørgende på Rense. Rense var ikke nær så bange mere, - nej, han var slet ikke bange mere. Fjell var hans ven.

Det var en lang historie, Fjell fortalte Rense den dag. Solen vandrede over himlen, der var behagelig skygge under de lave træer, og Rense blev først sulten igen langt op ad dagen. Det var nemlig også en spændende historie.

- Troldmanden er meget gammel, var Fjell startet. - Hvor gammel, er der ingen der ved, men mange tror, at han altid har levet, og det er sikkert, at han er flere hundrede år gammel. Han har altid drømt om at få magten over alle lande i verden, og det har han arbejdet på i hele sit liv, rettere sagt, han har arbejdet på det, siden han fik sine magiske kræfter. Dem har han ikke besiddet altid. Fjell havde lagt sig i græsset og talte op mod den blå himmel. Rense sad spændt ved siden af ham og lyttede.

- Jeg må hellere fortælle dig, at alt, hvad jeg ved om troldmanden, har jeg fået fortalt af min mor, som - ...

- Har hun været troldmandens kone?

- Både ja og nej. Du har selv hørt, hvordan troldmanden undertiden udvælger sig en brud. Nej, min mor blev bortført på samme måde, som Jeres konges datter er blevet det.

Troldmanden har mange gange brugt den slags metoder til at underlægge sig et nyt rige, han kastede sine øjne på. Og hvis det ikke hjalp at bortføre en prinsesse og gifte sig

med hende, var der altid soldater og krig tilbage. Men altså, min mor var prinsesse i et land langt mod syd. Jeg kommer også fra syden, ligesom du selv, og det er nok at fortælle, at han til sidst fik landet i sin magt, samt at min mor tilbragte resten af sine dage i et tårn på den borg, du slap for at komme ind i.

- Er din mor død? Er det derfor, troldmanden har bortført prinsessen. For at få sig en ny kone?

- Nej, han regner ikke den slags for noget. Der er mange høje fangetårne i borgen, og i mange af dem sidder prinsesser, nogle unge, andre gamle. Nogle har siddet der i et par år, andre i mange, mange år, men fælles for dem alle er, at ingen af dem forlader borgen i live. Han gifter sig ikke med alle de prinsesser, han bortfører, selv om han ikke generer sig for at leve sammen med dem som mand og kone. I et stykke tid, i det mindste.

- Flere prinsesser?! Rense forstod ikke et muk. - Flere koner? Man kan da ikke have flere koner.

- Nej, men som sagt, han gifter sig ikke altid med dem. Han lever sammen med dem et stykke tid, ikke. Altså, han - ... han - ... Fjell gik i stå.

- Som mand og kone? forsøgte Rense sig. - Ligesom Brate og Anli?

- Ja. Fjell løftede hovedet, lagde sig til rette på den ene albue og så tvivlrådigt på ham. Han var ikke sikker på, at Rense helt forstod, hvad det indebar. - Ja, og når man lever sammen som mand og kone, får man undertiden børn. Troldmanden ved ikke, at nogle af prinsesserne har fået børn, men i enkelte tilfælde er han blevet træt af en ung prinsesse, eller han har fået en ny så hurtigt, at han glemte den forrige. Kort sagt, uden at troldmanden ved det, har nogle af prinsesserne født hans børn. Fjell lagde sig igen helt ned og foldede hænderne bag nakken. Da Rense ikke sagde noget, fortsatte han.

- Jeg er sådan et barn.

Der gik et stykke tid, før kæmpen fortsatte.

- Jeg voksede op i et af tårnene på borgen, uden at troldmanden nogensinde fik det at vide. Jeg har senere fundet ud af, jeg ikke er det eneste barn, men de andre er alle døde i fangenskab på borgen.

- Hvordan slap du ud? Hvordan er det muligt, at undgå troldmandens magt?

- Det er nok fordi, at min mor ikke var helt som de andre prinsesser. Selv den mægtige troldmand ved ikke alt. Især var han ikke klar over, at der findes andre med magiske evner, eller måske har han glemt det i sin grådighed. Min mor stammede fra en lang slægt af seere, ja, nogle vil kalde dem for troldmænd, men til forskel fra den onde troldmand, brugte de kun deres evner i det godes tjeneste: forudså, hvornår kornet skulle sås, hvor lang vinteren ville blive, brugte evnerne til ting, som kunne komme mange mennesker til gode.

- Kunne de så ikke have forudset, at troldmanden ville bortføre din mor?

- Når et folk lever i rigdom og fred, glemmer det undertiden, at der findes ondskab i verden, Rense. Min mors folk var slet ikke forberedt på det, der skete. Og troldmandens ondskab er uhyre stor.

Rense kunne ikke forestille sig sådan ondskab. Rense kom til at tænke på dværgekongens beretning. Der var sikkert mange lande, som havde været uforberedte på troldmandens onde planer. Og troldmanden var flere hundrede år gammel - ...!

- Han har underlagt sig mange lande, og lagt dem øde, eller slavebundet folkene.

Rense var ved at vænne sig til, at Fjell fulgte med i hans tanker. - Hvorfor? Hvad kan han få ud af at lægge landene øde? Er det fordi, han er ond?

- Jeg ved det ikke, svarede Fjell. - Jeg har selv spekuleret på, hvad han opnår ved det. Det er svært at forstå, at det kan glæde nogen, blot at beherske andre, at ødelægge deres land, deres tilværelse. Hvilket, kort fortalt, er det, troldmanden har gjort næsten hele sit liv.

- Jamen, det må da stoppes, råbte Rense. - Der må findes en måde, at stoppe ham på ... og redde de andre!

- Og det er netop det, jeg har tænkt mig, at du skal gøre, Rense.

Rense gloede på Fjell. Nu han hørte det igen, kunne han godt huske, hvad Fjell var startet med at sige om morgenen. Fjell havde sagt, at han ville bede Rense hjælpe sig med at stoppe

- nej udrydde troldmanden. Men det havde han glemt igen. Han var blot blevet bange, da Fjell sagde, at troldmanden var hans far.

Men nu sagde han, at Rense skulle - ...? At HAN skulle stoppe troldmanden. UDRYDDE ham!?

(- Netop, min ven, udrydde min far, troldmanden).

Kapitel 16 - At vokse med opgaven

Dagen var på samme tid meget lang og alt for kort. Rense syntes, at hvert svar, Fjell gav ham, afledte flere spørgsmål, og selv om kæmpen forsøgte at svare på alt så godt, han kunne, havde Rense stadig flere spørgsmål.

Det var en meget træt og forvirret Rense, der lagde sig til at sove om aftenen. Fjell havde mad nok til et par dage, og vandet sprang frisk i kilden i den lille lund. Var det ikke fordi, Renses tanker hele tiden vendte tilbage til Brate og Anli i troldmandens magt, ville det have været en af de lykkeligste dage i hans liv. Og mærkeligste.

Fjell havde fortalt og fortalt, havde svaret på spørgsmål og flere gange forvirret Rense ved at tale om hans "evner". Evner, som han absolut ikke kunne forestille sig, at han havde. Men, når nu Fjell var så sikker - ...(gab!). Rense var meget søvnig. Natten var død stille, der var ingen levende væsener i nærheden, de fjerne stjerner lyste kraftigere end de døende flammer i bålet, og han vidste, at hans nye ven, Fjell, sad og vogtede over ham. Fjell, der havde reddet ham fra skyggerytterne, Fjell, der var så sikker på, at han kunne stoppe troldmanden, at han ... (gaaab!) ... at hans evner - hvad det så var for nogle - kunne ... redde ... måske også ... kunne redde Anli ... og ...

Rense sov.

Fjell sad længe og stirrede ind i bålets gløder. Han var glad for, at han havde fundet drengen tidsnok. Bare han ikke havde taget fejl ...!

Det var godt, at Rense var faldet hurtigt i søvn, for hvis han havde benyttet sig af en af de evner, han ikke rigtig troede på og havde lyttet med på kæmpens tanker, inden også han lagde sig ned for at hvile, var det ikke sikkert, han havde sovet så trygt.

Kæmpen sov let, skyggerytterne kunne dukke op, før man vidste. De gange han havde mødt dem, var det gået godt. Rense var ligeledes sluppet med livet i behold. Hvor længe kunne de slippe godt fra det?

Hvornår ville hans far, troldmanden, miste tålmodigheden og sætte al sin magt ind mod dem? Ville han overse truslen fra den unge slavedreng? Trods det han nu måtte vide om drengens evner? Det varede længe, før Fjell faldt hen, men et par timers søvn fik han reddet sig ud på morgenen. De første solstråler var nok til at vække ham. Han begyndte at tilberede maden, det kunne ikke nytte, at de lå alt for længe. Der var meget han skulle nå at fortælle og lære drengen. Og de havde kun én dag tilbage, før troldmanden ville "gifte sig" med endnu en prinsesse.

Fjell tænkte på de mange lande, troldmanden havde undertvunget, de mange prinsesser, han havde bortført og gennemført sine modbydelige "giftermål" med. Én prinsesse fra eller til, ét land mere eller mindre, kunne egentlig være ligegyldigt, men han vidste ganske vel, at Rense ville betragte det som meget vigtigt, at netop denne prinsesse ikke kom i ulykke. Han vækkede Rense, og de spiste. Dagens første spørgsmål og svar kunne ikke vente, til den første bid var sunket. (Eftersom de talte sammen i tankerne, kan man ikke sige, at de talte med mad i munden, vel!). Rense havde travlt, der var så utroligt meget, han ville vide. Fjell sukkede ved tanken om alt det, han ikke ville kunne nå at fortælle, men han måtte gøre sit bedste. Alt afhang af denne dreng.

Her til morgen var Rense mere villig til at udforske sine evner, prøve andet end blot at tale uden at bruge stemmen, og Fjell vidste, at han ville spare sig selv for mange ord, hvis Rense kunne åbne op for et af sine andre skjulte talenter.

- Har du slet ikke undret dig over, at jeg ved så meget om dig? spurgte han Rense.

(- Jeg vidste, at du ville spørge mig, før du sagde det! Nu er det ikke kun farer, jeg kan forudse. Eller tænkte du det forinden?).

Rense så på ham med store, glade øjne.

(- Nej, du har ret. Det er ikke sikkert, at du altid vil kunne vide, hvad folk vil sige eller gøre, men der er ikke tvivl om, at du vil kunne forudse mange flere ting, end du hidtil har kunnet).

- Nå ja, så må jeg hellere stille dig dét spørgsmål: Hvorfra ved du så meget om mig, Fjell. Selv om du kan høre mine tanker - ...

- Det bliver sværere og sværere for hver gang, du tænker, Rense. Du er ved at lære at beherske dine tanker. Til sidst vil jeg kun kunne høre dem, hvis du vælger at lade mig høre dem. Desværre kan jeg ikke prale af at kunne det samme. Det er meget farligt, hvis jeg nu skulle finde på at tænke noget, du ikke bryder dig om at høre.

Fjell så muntert på ham. Rense havde lidt svært ved at se det farlige i, at Fjell ikke kunne det samme, som han ... eller? Hvis Rense kunne kontrollere sine egne tanker - ...? Hvis HAN altid kunne høre, hvad andre tænkte, mens de IKKE kunne høre hans tanker, når han ikke ønskede det?! Jo, Rense forstod lidt af, hvad Fjell mente.

- Men jeg kan vise dig, hvordan jeg har fundet ud, hvem og hvad du er. I stedet for at sidde hele dagen og fortælle, så find selv ud af det!

Med disse ord smed Fjell sin lange dolk over til Rense. Rense stirrede på det slanke, glatte våben. Skæftet var smukt forarbejdet i et indviklet slangemønster.

- Hvad mener du? Jeg kan da ikke bruge din dolk til at finde ud af - ...

- Stol på mig, Rense. Du er begyndt at opdage nogle af dine evner. Måske har du ikke alle dem, jeg tror, men selv jeg har lært den kunst.

- Ind i mellem får du det til at lyde, som om vi er i familie! Men hvis du er barn af troldmanden og en prinsesse fra en fjernt land, så kan - ...

- Ja, et land, langt herfra. Men hvor stammer du selv fra, Rense? Jeg tror ikke, at vi ligefrem er i familie, men hvem ved, hvorfra vore forfædre stammer? Fjell smilede ikke, mens han sagde dette. Rense forstod pludselig, at det var muligt, at han og kæmpen kom, måske ikke fra samme familie, men fra - ... samme folk?!

- Det, jeg vil have dig til at gøre, er jeg sikker på, du kan.

- Men hvad er det, Fjell? Og hvordan skulle det kunne fortælle mig, hvorfra du ved så meget om mig?

- Nu skal du for en gangs skyld tie. Vær stille, tag min dolk og sæt dig mageligt tilrette. Rense forstod, at Fjell var meget alvorlig, men hvordan - ...? Han gjorde, som Fjell sagde. Kæmpen forlod ham. Rense regnede med, at han ikke ville være langt væk, han ville have fortalt det, hvis han gik fra ham.

Rense følte sig en lille smule dum, siddende med kæmpens dolk i hænderne. Han studerede det smukke våben. Han vidste, hvad krigere brugte den slags dolke til, men at den skulle kunne give ham svaret på - ... ! Hvad var nu det?

Dolken voksede i hans hænder. Rense stirrede vantro på stålet. Nej, nu blev den mindre. Skæftet lyste kraftigt op, stålet fik en glans, han aldrig før havde set, selv ikke på den fineste klinge, han havde pudset. Det var, som om dolken levede ... nej, det var noget andet, der levede. Inde i dolken.

Forskrækket kastede Rense dolken fra sig. Det var FOR uhyggeligt. Hvorfor ville Fjell have, at han skulle sidde med sådan en forhekset dolk!

Dolken lå i græsset og så igen helt almindelig ud. Forhekset, ha! Han var da ikke bange for sådan en lille dolk. (Var han vel?) Rense kiggede sig beskæmmet omkring. Havde Fjell set ham smide dolken. Kæmpen var ingensteder at se.

Han kunne ikke lade Fjell tro, at han var bange. Hvis han, i stedet for at opføre sig som et pattebarn, prøvede at koncentrere sig lidt! Der måtte være en mening med, at han skulle holde dolken. Efter at have sundet sig lidt, tog han den forsigtigt op igen.

Han sad med lukkede øjne og prøvede at slappe af. Skulle dolken betyde noget særligt? Det var Fjells dolk, så meget vidste han. Han tænkte på dolken, som blev levende - ... nej, han tænkte på Fjell, der fortalte så mange underlige ting, han tænkte på hvordan han skulle ... han tænkte på Fjell, og - ...

Uden at Rense åbnede øjnene, kunne han pludselig se Fjell gå hen over ørkensandet. Han gik hurtigt, utroligt hurtigt - var han gået fra borgen til græssteppen på én nat? Det havde han gjort - han gik hurtigt, selv om han bar på et eller andet tungt. Hvad var det, han havde på ryggen? Ubevidst kneb Rense de lukkede øjne lidt mere sammen. Det var ham selv! Det var Rense, der hang på ryggen af kæmpen. Han sov, mens Fjells kæmpeskridt fjernede dem fra troldmandens borg.

Hvordan kunne det lade sig gøre? Hvordan kunne han - ... billedet af den vandrende Fjell blev utydeligt. Rense koncentrerede sig igen. Prøvede at tømme sit hoved for uvedkommende tanker. Det hjalp. Igen tonede den store skikkelse frem for hans indre blik. Rense kunne mærke dolken blive varmere i hans hænder. Måske kunne han se mere - ...? Fjell havde fortalt, at han blev født i fangenskab på borgen - straks fik Rense

en fornemmelse af et stort, bart rum. Han hørte sang bag sig. Uden at behøve vende sig, så han en høj, slank kvinde sidde ved et vindue og stirre ud.

Rense var ved at få tag på det! Han smilede for sig selv. Åbnede øjnene. Synet tonede bort, men han vidste, at det ikke ville være svært at gøre det igen. At tænke sig, at han for et øjeblik siden havde været bange for dolken, bare fordi den glødede en smule! (Nå, måske man ikke skulle blive alt for overmodig? Det havde faktisk været uhyggeligt, men når han nu ikke kendte sine egne evner, ikke?)

Rense syntes selv, at han havde været dygtig til at finde ud af at se Fjell for sig, bare ved at holde hans dolk i hånden. Åh - .. det var selvfølgelig sådan, Fjell havde - ... Den store mand havde båret Rense i flere timer, og mens han bar på ham, behøvede han blot at åbne for sit "indre øje", eller hvad man kunne kalde det, og se Renses liv for sig. Hvis Rense kunne se det rum, Fjell var vokset op i ved at tænke på Fjells mor, kunne kæmpen gøre det samme med Rense.

Han så smilende ned på dolken. Så længe han ikke tænkte direkte på Fjell, var det blot en almindelig dolk, men når han lukkede øjnene og tænkte på ham - ... hvilket var, hvad Rense igen gjorde. Hvad havde kæmpen oplevet?

Rense troede, det tog lang tid, men han så hele Fjells liv for sit indre blik på mindre tid, end det tog ham at pudse en af de små lanser, en ting, Rense var meget hurtig til. Han så hans kærlige mor, der elskede ham, trods hun var vred og ulykkelig over troldmandens bortførelse af hende, var skamfuld over, at han så brutalt havde tvunget sig ind på hende og gjort hende gravid. Hun var glad for, at troldmanden ikke vidste noget om Fjell, og hun opdrog dregebarnet med al den visdom, hendes magiske baggrund tillod. Hun havde aldrig lagt skjul på, at hun hadede Fjells far, og hun lod ham forstå, at det ville kræve tålmodighed og stort mod at bekæmpe ham.

Hun opdagede, at Fjell besad flere evner, end hun selv, muligvis fordi han var barn af troldmanden. Disse evner udforskede de tålmodigt, og da Fjell var en ung mand, tog de i fællesskab en tung beslutning: Fjell skulle forsøge at flygte fra tårnet og borgen, skulle drage ud i verden og søge efter andre mennesker med de hemmelige evner, som måske - hvis de blev samlet - kunne stoppe troldmandens onde regime. Rense så den allerede dengang store Fjell snige sig omkring i borgens utallige gange, finde et højt tårn, som af en eller anden grund var uden vagtposter, kaste det alt for korte reb ud og klatre ned, indtil han var nødt til at lade sig falde.

Troldmandens største våben var kontrol af menneskers tanker. Han kunne få folk til at følge og tjene sig viljeløst (Rense gyste ved tanken om det, han havde set ske med Ridder Attan og hans følge), de mennesker, som var i hans nærhed, kunne ikke gøre eller tænke noget, uden at troldmanden vidste det. Rense forstod, at Fjell og hans mor besad én meget vigtig evne: det var ikke muligt for hans far at kontrollere deres tanker. Troldmanden vidste ikke, at Fjell eksisterede, vidste ikke, at han var sluppet bort fra borgen og var draget ud i verden. Draget ud for senere at vende tilbage og bekæmpe ham selv.

Rense fulgte Fjells lange vandring rundt i verden, genså mange af de lande, han selv havde været i, men oplevede lige så mange lande, han ikke vidste fandtes, mærkelige lande, kolde og varme lande, alt for mange af dem besejret af troldmandens hære og forvandlet til ødeland af hans magi! Han så også, at Fjell ikke fandt andre som ham selv, ingen mennesker med de rette magiske evner, som kunne hjælpe ham.

Rense mærkede det smertensskrig, Fjell havde følt, da hans mor, den tapre prinsesse, valgte at gå frivilligt i døden. Fjell vidste, at hans mor tilbragte de lange, uvirksomme dage med at sidde ved vinduet og sende sine tanker ud for måske at nå hendes søn, han havde tit følt en varm kærlighed gennemstrømme sig, andre gange en kold, desperat fortvivlelse. Moderen tog sit eget liv, og gav i virkeligheden troldmanden den første gnist af mistanke om, at han måske ikke havde fuld kontrol med alle mennesker. At en prinsesse kunne vælge at tage sit eget liv ved at springe ud fra sit tårn, fortalte ham, at i hvert fald denne ene prinsesse ikke havde været totalt i hans magt.

Fjell græd længe over tanken om moderens beslutning, men han fortsatte sin søgen. En søgen, der gav ham det første spæde håb, da han hørte de mange historier om Ridder Attans utrolige held i alt, hvad han gjorde. Fjell troede ikke på held, han troede på magi, og han opsøgte alle tegn på magi. Han havde fulgt Ridder Attan på to rejser.

Rense rynkede panden, var nogen fulgt efter dem? Det kunne han ikke huske noget om. Eller? - var det svaret på den mystiske rytter langt ude i horisonten?.

Fjell havde set flere kampe, hvor det trods alt var ridderens styrke og kamperfaring, der afgjorde tingene, men i et par tilfælde, havde han ikke været i tvivl om, at der var en form for magi med i spillet.

Han troede ikke sine egne ører, da han hørte en række tanker komme fra Ridder Attans følge. Tanker, der betød, at hans interesse for ridderen og hans følge ikke var spildt ulejlighed. Et øjeblik ærgrede Fjell sig over, at det ikke var Ridder Attan selv, der tænkte tanker og dermed afslørede disse sjældne, overnaturlige evner, men han koncentrerede sig atter om blot at lytte til tankerne. For sit indre øje prøvede han at følge med i det, tankerne fortalte ham. Tankerne var forvirrede og drejede sig om - ... en pige? Han så en rødhåret slavepige, han tænkte på hendes bluse, og hvor stram den var blevet siden sidste år. Forstod ikke hendes fnisen, bare hun ville holde op med at fnise, når han gik over borggården ... (Behøver vi fortælle, at Rense rødmede dybt, da han forstod, hvad det var, Fjell læste i hans tanker!).

Endelig var Fjell sikker. Den lille, mørkhårede slavedreng, en af de mange pudsedrenge ved kongens hof, måtte være den, han ledte efter. Drengen var ikke selv klar over sine evner, det var tydeligt, og det var lige så tydeligt, at evnerne var begyndt at dukke op, fordi drengen var ved at forvandle sig til mand.

På dette sted i Fjells liv, åbner Rense øjnene igen. Hans tomme blik fortæller os, at han nu tænker på sig selv, tænker tilbage på de mange mærkelige tanker, som var strømmet gennem hans eget hoved i de sidste måneder. Fjell havde holdt øje med ham, ikke med Ridder Attan, eller ... hvordan var det nu? Det var rigtigt, at de mærkeligste ting bortset fra evnen til at se farer - var begyndt at ske, samtidig med ændringerne i hans krop.

Rense lukkede øjnene, tænkte på den sidste rejse, den rejse, der var startet helt almindeligt, og som indtil videre var endt så forskrækkeligt. Hvad havde Fjell set?

Han så spioner. (Rense gøs) Mørke skygger gled gennem natten på hurtige heste - der rørte jorden - høje bjerge tårnede sig op, ridderen og hans følge forsvandt ind i en mineskakt, de mørke skygger længere oppe ad bjerget, et stenskred, minegangen spærret. (Slyngler! tænkte Rense) Det er troldmandens spioner. Troldmanden vil erobre landet, Rense kommer fra, han ved, at kongen ikke vil undlade at søge efter ham. Derfor er spionerne sendt ud. De skal holde ham informeret om alt, hvad kongen finder på for at få sin datter tilbage. Spionerne ved alt om Ridder Attan, de ved, at ridderen er lidt for

heldig, de fortæller troldmanden om Ridder Attans unaturlige held - og troldmanden undersøger sagen nærmere.

En enkelt ting plager Rense: han ser mange heste, han ser Herold, spionernes små, uskoede heste, skyggekrigernes uhyggelige, flyvende heste, men han ser ikke Fjells egen hest. På de lange rejser kan man da ikke færdes uden en hest. Fjell har ingen hest nu! - og han krydser ørkenen på kortere tid, end det tager at ride! Åh, selvfølgelig! Fjell har ikke brug for en hest. Et forståelsens suk gennemstrømmer Rense: Fjell løber hurtigere end en hest. Hvor var det, vi kom til? - ...

FJELL LØBER HURTIGERE END EN HEST!!

Tanken er så chokerende, at Rense går helt i stå. Han glemmer næsten at finde ud af, hvordan Fjell fandt dem igen efter at de var forsvundet ind i bjergene. Han ser sne, dybe bjergkløfter, store spring over kløfterne, spring, som intet menneske kan præstere, ikke desto mindre ser han Fjell springe ubesværet over det ene dyb efter det andet, klatre ned af stejle bjergsider. Han ser mosen - flere dage senere (!) - hvor ridderen er nået en dagsrejse ud i det ensformige landskab. De havde altså mistet mange dage inde i bjergene, ikke kun en enkelt dag, som de havde troet. De tre skyggeryttere får det til at løbe koldt ned ad ryggen på ham, og han deler lettelsen, da Fjell om morgenen ser, at Rense har overlevet. Fjell har fundet den rette!

Han ved, at de tre ryttere, der angriber Rense i ørkenen, én gang for alle kan slukke hans håb om at kæmpe mod troldmanden, men hvis han besejrer dem og redder Rense, vil det samtidig fortælle hans far, at der ude i verden findes mennesker, som er i stand til at trodse hans magt. Det er en svær beslutning, han skal tage. Han håber, at ridderen og hans væbnere kan overvinde rytterne, men da det ikke sker, er han nødt til at gribe ind. Med et stort smil om læberne genser Rense kampen, hvor Fjell viste selv Ridder Attan et par nye kneb, og han ser borgen i det fjerne, tydeligere end han bryder sig om. Han mærker Fjells følelser ved at stå så tæt på borgen, mærker længslen efter hans mor, død for mange år siden. Han mærker hadet og frygten. Han mærker kraften bølge omkring sig, ganske som han selv oplevede det, mens ridderen, væbnerne og de to slaver viljeløst blev suget ind i ondskabens borg.

(kan ... ikke ... hjælpe ... nu)

Rense udstødte et gisp. Det var de ord, Herold havde sagt i hans hoved den nat! Havde Fjell også hørt dem? Eller havde han hørt dem inde i Renses hoved? Rense ser sig selv sidde modløst i sandet, med klare striber af tårer ned over de snavsede kinder, hører sine egne fortvivlede nødråb, hører Herolds tapre forsøg på at indgyde den lille, snart voksne slavedreng mod, siger: At du må vente. Smiler til drengen, som smiler igen.

Atter følger han Fjells vanvittige tempo over sandet med den sovende Rense på ryggen, laver morgenmad, fortæller. Han ser kæmpen - ...

(- ... stå bag ryggen på den dumme slavedreng for at fortælle ham, at frokosten er klar! Ikke sandt, Fjell?) Rense slog øjnene op og lo. Han behøvede ikke vende sig for at se Fjells smil. Han følte det, og det varmede på en måde dejligere. Hvis han åbnede sine tanker, kunne han så let som ingenting høre, hvad kæmpen tænkte lige nu. Hvis han gjorde det, kunne han måske - ... nej, lad os hellere få noget at spise! Man bliver forfærdelig sulten af alle de nye, mærkelige evner!

Kapitel 17 - Op ad muren

I løbet af de to mærkelige og spændende dage sammen med Fjell på grænsen mellem steppen og ørkenen, skete der mange ting inde i Renses hoved. En helt ny verden åbnede sig for ham. Han vænnede sig til at tale i tankerne med kæmpen, også over store afstande, han forstod, at det var få mennesker beskåret at have denne evne, men hvis man beherskede den, kunne man høre dyrene tale, høre græsset gro og høre fortiden og fremtiden hviske til sig. Rense opdagede svage tegn på andre lige så spændende evner, men der var ikke tid til at udforske dem nærmere.

Han forstod egentlig ikke, hvorfor Fjell brugte så megen tid på hans hoved og hans tanker i stedet for at øve ham i våbenbrug og kampteknik. Hvis Rense skulle uskadeliggøre troldmanden, kunne han ikke forestille sig andet end, at han kunne blive nødt til at kæmpe mod ham, hvilket den imponerende kæmpe var langt bedre egnet til.

Det meste af den dag sad han stille og lyttede til Fjells forklaringer eller øvede sig i sine nye færdigheder, der ikke kunne undgå at forbavse og glæde ham. Men hele tiden rykkede det i ham for at øve andre ting, som han mente, han i højere grad ville få brug for.

- Jeg kan se på dig, hvad du tænker, Rense. Du vil lære at slå. Alt, hvad du kender til kamp, foregår med sværd og lanse, ikke sandt.

Rense nikkede. Skulle der endelig til at ske noget?

- Forstår du. Du er ved at vokse dig stor og stærk. Med ordentlig mad hver dag, er jeg sikker på, at du vil skyde godt i vejret, og muskler har du allerede alt for mange af. Men det er meget usandsynligt, at du vil komme til at kæmpe mod troldmanden med våben eller de bare næver. De hårdeste slag udkæmpes IKKE med lanser og store hære, de foregår inde i mennesket. Dit vigtigste og farligste våben vil være dig selv og din evne til at kontrollere dine tanker, Rense.

- Hvis det var muligt at besejre troldmanden med sværd i hånd, ville jeg ikke have tøvet med selv at gøre forsøget for længe siden. Problemet er, at troldmanden har rigelige mængder af soldater og skyggeriddere i sin tjeneste. Han behøver ikke kæmpe selv. Foran borgporten ligger til hver en tid en gigantisk hær parat til at rykke ud på hans ordre. De mange lys og telte dukkede op i Renses erindring. Han huskede, at der havde været mange lys, mange telte. En kæmpehær.

- Det ville ikke være muligt for noget menneske i verden at bekæmpe ham på den måde, og derfor var jeg nødt til at finde én som dig. Et menneske med særlige evner, et menneske, som - jeg er nødt til at sige: forhåbentlig - kan blive en værdig modstander for troldmanden, som kan yde ham modstand på det eneste felt, hvorpå han kan besejres: hans magt over andre mennesker. Jeg føler, at du er et sådant menneske, og jeg håber inderligt, at du vil tænke meget over alt, jeg har fortalt dig. Kun ved at finde svaret inde i dig selv, kan du finde et middel, som kan uskadeliggøre min far.

(Altså ingen våbenøvelser! Tja, det er Fjells far. Han må vel vide bedst). Rense vidste godt - inderst inde - at han ikke kunne lære ret megen kampteknik på én eftermiddag, så måske alligevel - ...?

- I morgen begynder vi på en ny måned, og da vil troldmanden lade sig gifte med Jeres prinsesse. Når natten falder på, må vi se at komme ind til borgmuren, uden at vagterne opdager os. Og selvfølgelig ind på borgen. Kan vi det, har vi én dag til at finde frem til prinsessen. Én dag er ikke lang tid i den gigantiske borg, men vi må gøre forsøget.

Selv om vi finder dine venner, vil det være klogest, at vente med at befri dem, til vi har besejret troldmanden. Det vil kun bringe os i større fare at være flere end os to. Hvis vi ikke kan finde prinsessen inden aften, må vi slå til ved selve brylluppet. Det skal foregå i den kæmpestore sal midt på borgen, hvor troldmandens trone står. Her vil det blive meget farligere, for da er troldmanden selv til stede - for ikke at tale om de mange krigere, der beskytter ham - og det kan ikke undgås, at vi må overvinde dem alle og uskadeliggøre troldmanden for evigt for at redde prinsessen.

Al munterhed var forsvundet fra Fjells stemme.

Rense kunne mærke alvoren. Det var et krigsråd, han og kæmpen var i færd med at holde. Han havde flere gange i løbet af dagen glemt, hvorfor kæmpen brugte så megen tid på at undervise ham og fortælle ham alt, hvad der var at vide om troldmanden. De mange forunderlige og sjove ting, Rense opdagede, fik nu en anden betydning for ham. Der var en dødsens alvorlig grund til alt, hvad Fjell havde fortalt og vist ham. Fjell gjorde det, fordi han håbede, at Rense kunne bruge disse evner mod troldmanden. Kunne udrydde ham med dem.

Fjell fortsatte. - Jeg håber, at jeg vil kunne holde de fleste af hans vagter i skak, eller i det mindste holde dem rigeligt beskæftiget, mens du til gengæld alene må udfordre troldmanden. Hvilke kræfter, hvilke magiske evner han vil bruge for at bekæmpe dig, ved vi ikke. Jeg kan blot råde dig til at bruge alt, hvad du har set og hørt om ham og hans ondskab til at finde et middel - ... et middel til at - ... Fjell tøvede, gik i stå. Var han mere bange for mødet med troldmanden, end Rense troede? Frygtede han, at Rense ikke besad eller beherskede de evner, der kunne knuse ondskaben?

De to sad tavse i lang tid. De prøvede begge at forestille sig, hvordan mødet med troldmanden ville foregå. Ingen af dem var i tvivl om, at var heldet ikke med dem, ville mødet blive meget farligt og skæbnesvangert for dem begge.

Fjell var bange, meget bange. Han havde i så mange år ventet på denne dag, søgt over hele verden og fundet denne dreng med ukendte evner; han havde drømt om at kæmpe mod sin far, men vidste, at alt afhang af Rense. Var de klar? Kunne de gøre det? Havde han glemt noget? Ikke underligt, at kæmpen var bange.

Den unge slavedreng var ikke mindre bange. På den ene side virkede det utroligt spændende at sidde ved siden af den store mand og tale om troldmanden, næsten en slags leg, på den anden side, vidste Rense, at det snart ville blive dødsens alvor. Når de snakkede om at bekæmpe troldmanden, handlede det om en kamp med den største og ondeste magt i verden, ikke en dum, barnlig leg.

Det var meget svært for ham at forestille sig, hvad der skulle ske næste dag, han havde ingen erfaringer at støtte sig til, alt var nyt og farligt!

Med ét så Rense de andre i ridderens følge for sig. Brate og Anli, som han syntes at have kendt hele sit liv, Torgerd og Jemmy, de to barske væbnere, der så ofte havde været efter ham. Han savnede dem

alle! Også ridderen. Ridder Attan havde besejret mange overlegne fjender, skulle han nu lide nederlag til denne troldmand.

HEROLD! Hans elskede Herold var ligeledes i den ondes magt. Rense bed sig beslutsomt i underlæben. Nej! Han skulle ikke slippe godt fra al sin ondskab. En ukendt og foruroligende følelse af kampvilje vældede op i Rense. (Jeg skal vise den troldmand!)

Fjell mere så end hørte Renses beslutning. Det var ikke længere muligt for ham at høre drengens tanker, kun når han tænkte direkte til ham. Noget af hans undervisning var lykkedes, trods alt. Hvis nu blot - ...?

- Hvordan vil du komme ind på borgen, Fjell? Er der vagtposter udenfor? - og i alle tårnene? Jeg kan ikke se, at det kan lade sig gøre, med alle de krigere på udkig.

- Der er mange vagtposter overalt, på og udenfor borgen. De er hele tiden på udkig, på udkig efter os. Fjell vidste, at Rense måtte vide sandheden. Det ville ikke være rart, hvis han senere fandt ud af, at Fjell havde skjult noget for ham. - Kommer vi hen til borgmuren, skal jeg nok finde en måde, hvorpå vi kan komme ind.

- Jeg er sikker på, at min far ved, at der er menneskelige væsener, som vil ham til livs. Min kamp med skyggerytterne, ja, blot din tilstedeværelse i ridderens følge, har fortalt ham, at du, trods din ubetydelighed i hans øjne, kan være en fare for ham. At du ikke blev forhekset og fulgte med de andre ind på borgen vil sige ham alt. Hvis han har fået de efterretninger, jeg tror, ved han, at vi to vil søge at redde dine venner og hindre hans bryllup med Jeres prinsesse. Det vil kun gøre ham endnu mere opsat på at gennemføre det, og tro mig, han vil ikke sky noget middel for at stoppe os, hvis vi prøver at komme ham for nær.

- Det vil sige, at troldmanden holder øje med os! Rense kiggede uvilkårligt ud over ørkensandet. (Ingen i syne! Men - ...?)

- Ja, jeg går ud fra, at hans spioner holder øje med os. Hvis vi havde bedre tid, ville det sikkert være muligt for dig at føle deres nærhed, men vi har desværre ikke den tid.

- Lad mig forsøge noget. Rense fik en idé.

- Hvad tænker du på, Rense?

- Jeg vil prøve, om jeg ved at røre dig kan mærke nogen fare for dig. Jeg tror ikke, jeg allerede nu vil kunne mærke nogen fare for mig selv, men hvis jeg prøvede at røre ved dig og måske mærkede ... et eller andet. Du sagde selv, at man undertiden kunne høre fortiden og fremtiden hviske til én. Det er et forsøg værd ... synes du ikke?

Kæmpen betragtede ham længe uden at sige noget. Fjell tænkte, at det afgjort var et forsøg værd, om ikke andet ville Rense lære mere om sine utrolige evner, men hvis Rense forudså noget i hans fremtid, ingen af dem ønskede at vide? Hvis han så Fjells død? Ville Rense turde fortsætte med den viden? Ville han selv turde fortsætte?

(- Du kan læse mine tanker, Rense. Jeg vil lade det være op til dig at bestemme, om du ønsker at vide, hvad der kan ske. Hvem ved, måske er vore skæbner knyttet sammen, det, der sker med mig, kan få større betydning for dig selv, end du måske forudser).

Kæmpen turde ikke tænke alle sine tanker til ende.

Rense blegnede. Han kunne alt for vel indse, hvad Fjell mente. At forudse en overhængende fare, havde altid været en fordel, men at vide alt, hvad fremtiden vil bringe, var noget ganske andet - noget forfærdeligt skræmmende.

I lang tid sad den alt for unge dreng og den gigantiske mand og så ind i hinandens øjne. Rense prøvede at tømme sit hoved for tanker. Hvis han lod den ukendte kraft, som måtte bo i hans krop, få frit løb, kunne den da give ham et svar?

Der kom intet svar. Renses hoved var stadig lige tomt. Hvordan skulle han finde svaret? Turde han virkelig se, om fremtiden indeholdt Fjells død i troldmandens borg?

(- Du må selv træffe beslutningen, Rense). Fjells tanke lød sagte, beroligende. Han ville ikke tvinge Rense til nogen bestemt afgørelse.

Et tungt, et ubehageligt tungt ansvar tyngede Rense. Det var svært. (Men vi kan ikke sidde her hele dagen og spekulere. Det var mig selv, der fik tanken, og - ... jo, jeg gør det!) Langsomt rejste han sig og stillede sig ved siden af kæmpen. Selv om Fjell sad i græsset, måtte Rense se opad for at møde hans blik.

Forsigtigt lagde han hånden på Fjells skulder.

...

Der skete intet. Han kunne føle det ru stof på Fjells kappe, det var som om hvert fiber - ... det var som om hvert fiber i stoffet pludselig blev glødende, brændte svagt men mærkbart op i hans hånd.

Rense åndede langsomt og dybt. Han stivnede. En voldsom anspændthed fór gennem hans arm. Et gys gennemrystede ham, først frøs han, så begyndte han at svede. Rense kunne ikke se de begivenheder, der gav ham disse følelser, men han kunne FØLE dem - ... og der var mere! En rædsel så dyb, han ikke kunne fatte den, et sort mørke, en desperat følelse af fortabthed ... Rense rystede over hele kroppen.

Fjell stirrede tryllebundet på Renses ansigt, hvor han tydeligt kunne aflæse de forskellige følelser, drengen oplevede. Selv mærkede han intet. Han VILLE ikke se på ... men han kunne ikke løsrive sig.

Rense skreg. Et højt, gennemtrængende skrig, der stoppede lige så pludseligt, som det sprang ud af hans hals, sveden perlede ned af hans kinder - men så ... faldt en besynderlig stilhed over hans ansigtstræk. Et øjeblik virkede Rense som stivnet, forstenet.

Kæmpen så rædselsslagen ind i drengens ansigt. Han lignede en død!

Da dukkede et lille, men tydeligt smil op på Renses læber. Forblev på læberne. Fjell turde ikke trække vejret. Hvad havde drengen set? Hvilke følelser havde han gennemlevet i Fjells fremtid? Hvad betød det smil?

(- At du ikke skal sidde der og flæbe som en anden pudsedreng! Hvornår tager vi afsted?) Rense åbnede øjnene, mens smilet blev større.

Fjell trak vejret dybt, tog en gigantisk indånding og pustede ud, rystede på hovedet og tørrede den klamme sved af panden. Usikkert kiggede han på Rense.

Drengen så alvorligt ind i hans øjne. - Jeg ved ikke bestemt, hvad du vil komme ud for. Noget vil være farligt, andet virker mindre skræmmende, men jeg tror ikke, at - ...

- Sig ikke mere, Rense. Lad fremtiden selv vise, hvad den vil bringe. Jeg er glad for, at du føler dig beroliget, selv om jeg ikke tør påstå, at jeg glæder mig til at gennemleve det, du lige vist mig!

Kæmpen var stadig rystet over oplevelsen. Han rejste sig og sikrede sig, at hans våben var i orden. Sværdet hang i sin skede ved hans venstre side, dolken dingledede i en kort lænke ved hans højre, han stak den store kampøkse på skrå ned bag bæltet, skjoldets håndrem kastede han over øksens øverste spids, så skjoldet hang løst ned og dækkede hans overkrop.

Dagen var ved at gå på hæld, den gule solskive nærmede sig sandet i ørkenen. Borgen kunne de ikke se, og det var en lang rejse mod nord for at komme til den.

Det var tid. Hvad de ville møde, hvad de ville komme ud for af uventede farer, kunne selv Rense ikke vide. Tanken om, at de i løbet af få timer ville stå overfor den uhyre ondskab på troldmandens borg, fik Renses knæ til at sitre svagt. Der var noget i luften. En forventning om det forestående opgør? En frygt for at hans evner ikke kunne bekæmpe troldmanden, eller måske en nytteløs længsel efter blot at blive her sammen med Fjell, lære flere nye evner, glemme alt om troldmænd og ondskab? Rense vidste, at der ville gå lang tid, før han atter kunne sætte sig leende ned i græsset. Hvor lang tid?

(- Med mindre der er andre interessante, nylærte evner, du vil skræmme mig med, før vi tager afsted - ...hm?) Bred og mægtig tårnede Fjell sig over drengen, der måtte lægge nakken helt bagover for at se ham i øjnene. Kæmpens øjenbryn trak sig sammen i en bister rynke. Med de enorme næver i siden bøjede han sig ind over Rense og stirrede indtrængende på ham. Kun en lille krusning i den ene mundvig, afslørede hans sande humør.

(- Du skulle bare vide, hvad jeg så, Fjell!) Kæmpen lagde hovedet på skrå, så mistroisk på ham. Var drengen alvorlig, eller - ...?

(- Er du slet ikke nysgerrig efter at vide hårfarven på den søde pige, jeg så i din fremtid?) Fjells forfjamskede ansigtsudtryk fik Rense til at le højt og befriende.

Fjell brummede mange uforståelige ord, mens han liggende på knæ, kommanderede den grinende Rense op på ryggen af sig. Rense havde heldigvis for travlt med at more sig til at lytte til hans tanker.

Denne pludselige, uvante lyd af kåd, overstrømmende drengelatter var måske en bedre indledning på denne, den mest skæbnesvangre vandring, Fjell nogensinde var draget ud på, end han ellers kunne forestille sig. Måtte latteren blot lyde i troldmandens riger!

Ørkensandet virkede spøgelsesagtigt levende under Fjells hurtige løb. Rense havde sovet den nat, han havde mødt kæmpen og var blevet båret til den lille lund på steppen, og han så nu for første gang, at kæmpen virkelig løb hurtigere, end en hest kan rende. Ørkenen var helt flad, men i det høje tempo, anede Rense små forskydninger i sandet, og det var disse hastigt forbipasserende brud, der gav ham følelsen af, at ørkensandet snarere gled væk under dem af sig selv, fremfor at Fjell lagde det bag sig med sine enorme skridt.

En svagt skinnende måne gav ikke meget mere lys end stjernerne, men hurtigere end Rense troede det muligt, skinnede de utallige lys fra borgen dem i møde. De kom fra syd. Porten, Ridder Attan og de andre var draget imod, lå på østsiden, hvorfor kæmpehærens lejr ligeledes lå øst for borgen. Mod syd var der mange vagttårne øverst på borgen, knap så mange vinduer i selve muren, men bevogtningen var ikke mindre streng end ved porten. Fra små vagtstuer, anbragt langs murens fod, passerede fakkeld bærende og stærkt bevæbnede vagter alle afsnit af muren med faste mellemrum.

Fjell standsede og satte Rense ned på sandet. De manglede at vandre et pænt stykke endnu, og i nattemørket var der ingen fare for, at de kunne ses på den afstand. Der, hvor de stod, havde de udsyn til et stort afsnit af sydmuren, de fem-seks nærmeste vagtstuer og en forfærdelig masse vagttårne, højt oppe på borgen.

Begge mærkede de ubehagelige bølger af ond magi, som strømmede fra borgen. Tanken om, hvad den magi havde gjort ved hans rejsefæller, gav Rense gåsehud. Kunne

de trodse så megen ondskab? Rense kunne ikke med sin bedste vilje se, hvordan de skulle kunne nå hen til muren, endsige ind på borgen, uden at blive opdaget. Tavs stod han ved siden af kæmpen og stirrede mod den uindtagelige borg.

(- Husk, at herfra taler vi kun sammen i tankerne, Rense. Når jeg siger til, holder vi helt op med at tale. Hvis ikke du passer på dine tanker, vil troldmanden kunne mærke dem! Men vigtigst af alt: hvis vi bliver opdaget, kan vi ikke dræbe nogle af troldmandens soldater. Hvis blot én af dem mangler, vil han mærke det med det samme, og vores tilstedeværelse vil være åbenbar for ham!)

Fjells øjne gled fra vagtstue til vagtstue. Han vidste, hvor længe vagterne ville være om at gå mellem dem. Når en patrulje nåede til en vagtstue, blev de afløst af det hold, der ventede på dem dér, og som derpå patruljerede den anden vej. Det var meget kort tid, hvert murafsnit var uden bevogtning.

Den korte tid var alt, de havde.

(- Hvad gør vi, hvis vi bliver opdaget? Hvis vi ikke kan - ...)

(- Vi bliver ikke opdaget. Længere er dén ikke. Vi må ikke blive opdaget!)

(- Men vagttårnene?) Rense rykkede i Fjells kappe.

(- Tja. For det første er tårnene så højt oppe, at vagterne har svært ved at se mennesker tydeligt på jorden. Kan du se vagterne herfra, måske? For det andet, må jeg vel hellere stramme mig lidt an og løbe hurtigt. Hvis jeg tager ekstra lange skridt, kan de forhåbentlig ikke se, hvad der har lavet hullerne i sandet. Når dét vagthold er blevet afløst, og afløserne går tilbage, gælder det). Fjell pegede mod vagtstuen, der lå lige fremme. Der var ingen grund til at vælge en bestemt vagtstue, men på dette sted i muren kunne de se enkelte vinduer, som ikke var umulige at nå. (- Hvis man er en flue), tænkte Fjell.

Rense bevægede sig uroligt, da han hørte kæmpens tanke.

(- Flue er jeg ikke, men vi må prøve alligevel! Klar?)

Rense klatrede tilbage på Fjells ryg, og den store kriger begyndte at nærme sig borgen. Begge stirrede de på den lille gruppe soldater, der marcherede midt mellem de to vagtstuer. Rense turde ikke trække vejret, uanset de var for langt væk til, at vagterne kunne høre dem.

Uendeligt langsomt nærmede soldaterne sig vagtstuen, men til sidst forsvandt de ind ad døren. Så hurtigt, som man blinker med øjnene, kom afløserne frem og begyndte at marchere den anden vej. Hvis ikke Rense vidste fra Fjell, at de afløste hinanden, ville han havde troet, at det var de samme vagter, der blot vendte omkring i døren. Da patruljen var et stykke fra vagtstuen, skete alting hurtigt, forrygende hurtigt. Troede Rense, at han havde set, hvor hurtigt Fjell kunne løbe, blev han sandelig klogere. Uden at tro sine egne øjne, så Rense muren komme farende imod dem. Han kunne ikke mærke de enkelte skridt, Fjell tog, og han måtte hele tiden sige til sig selv, at det var kæmpen, der bar ham og ikke en overnaturlig ånd.

Fjell standsede ikke ved foden af muren. I det mindste virkede det ikke sådan. Borgen var gammel, og selv om dens hersker var en troldmand, var den trods alt bygget af almindelige, store sten. Mellem stenene var der sprækker, og vind og vejr havde gennem århundreder gjort sprækkerne større, mange af den store nok til at man kunne få en hånd ind, endda en kæmpehånd. Fjell fandt disse sprækker med hænder og fødder og begyndte at klatre op ad den lodrette mur.

Rense kiggede fra side til side. Kunne de virkelig komme så langt uden at vagterne hørte eller så dem? Havde vagt-posterne i tårnene set deres lynhurtige løb over sandet? Han klamrede sig til Fjells ryg og mærkede suset fra opstigningen. De nederste vinduer i borgmuren var højt oppe. På afstand kunne man tro, at det ikke ville være helt umuligt at nå derop (hvis man ellers var en flue!), men hængende på ryggen af kæmpen, syntes Rense, at klatreturen tog en evighed.

Rense så ned. Det skulle han ikke have gjort. Fjell klatrede hurtigere, end han troede. Ørkensandet var blot en stor gråhvid flade; hvor langt væk den var, kunne han ikke afgøre. Men de bittesmå vagtposter, der i samme øjeblik passerede under dem, fik det til at svimle for hans øjne. Han kunne knap se dem! De var små som myrer. Han klamrede sig endnu fastere til Fjells ryg.

Kæmpen stoppede klatringen, og Rense kiggede op igen.

(- Nu er det din tur, Rense. Det er på tide, du viser, hvad DU kan!)

Fjell hang ned fra en vindueskant. Vinduet var ikke ret stort, og Rense kunne se, at der kun var en ganske smal kant rundt langs vinduesrammen. Det kom intet lys ud af vinduet. Hvis de var heldige, var rummet tomt.

(- Hvad vil du have, jeg skal gøre?), tænkte Rense.

(- Tænk på vinduet, og se ind af det. Se om der er nogen i rummet. Se hvordan vinduet er lukket).

Rense kunne ikke se kæmpens ansigt, som han hang i armene op ad muren. Hvad mente han? Tænke på vinduet! Ja, tiden var ikke til undren. Rense lukkede øjnene, tænkte på muren - han gøs, det var en gammel, tyk mur, og den ... vibrerede af ondskab - hurtigt tænkte han på vinduet, kunne pludselig se rammen, glasset, TREMMERNE indenfor vinduet! - (ikke give op!) stoffet i gardinet bag tremmerne - et tomt værelse, en seng, en stol, en dør på klem. I tankerne åbnede han døren en anelse. Værelset på den anden side var ligeledes tomt og mørkt.

(- Er der hasper?), spurgte Fjell. Ja, han skulle jo også bare hænge der, mens Rense gjorde alt de svære! Rense fnisede svagt. Fjell brummede. Nå, til arbejdet!

Vinduet åbnede udad og havde ganske rigtigt en slags haspe, to store ringe, den ene fastgjort i vinduet og den anden i rammen, gennem ringene var stukket en kile-formet træstav. Så længe staven sad i de to ringe, kunne vinduet ikke åbnes. Hvis man kunne trække staven op, ... der var stadig tremmer bag vinduet! De to dages træning sammen med Fjell havde lært Rense, at han ikke skulle give op overfor det uventede eller det besværlige. Først haspen. Mens han tænkte det, så han for sit indre blik, hvordan staven rykkede en smule. Kunne han ... ?

Jo, han kunne. Haspen gled let og ubesværet opad, ganske som Rense ville have den til. Den svævede roligt gennem luften, skubbede sig blidt forbi gardinet og lagde sig til hvile på gulvet uden en lyd. Var det ikke andet?! Fjell havde godt nok talt om, at døde ting kunne flyttes ved tankens kraft, men

Rense havde ikke haft tid til at prøve. Men han kunne!

(- Vinduet er åbent, der er to tykke tremmer, men værelset er tomt). Renses tanker boblede af stolthed. Han havde ikke vidst, at han kunne flytte ting med sine tanker, og han havde SELV fundet ud af det!

Fjell trak sig op i armene og kiggede over vindueskarmen. Han slap med den ene hånd og lirkede forsigtigt vinduet op. (- Vi skal lige en anelse højere op), tænkte han, trak sig opad og greb fat i den ene tremme. Rense fulgte målløs med i kæmpens tanker,

strakte hals og kiggede over skulderen på ham. Det her ville han se med sine egne øjne. De to tykke jerntremmer sad godt og solidt i murværket. Men Fjell havde medbragt det rette værktøj til at ordne den sag. Hans ene kæmpenæve tog med et overhåndsgreb fat midt på den højre tremme, og så glippede Rense med øjnene. Langsomt drejede Fjell hånden, og murværket begyndte at knirke. Store revner voksede frem rundt om tremmens fæste, tremmen bøjede sig som en slange i Fjells stærke hånd, og med næsten et suk gav stenene slip på jernet.

(- Nu er der plads til, at du kan kravle ind, Rense). Forsigtigt trak Rense sig op over Fjells skulder, kiggede ind i rummet, som han allerede havde set for sit indre blik. Det var fuldstændig, som han havde tænkt. Der var ikke megen plads i vinduet, men det lykkedes ham at vride sig forbi den anden tremme.

Forpustet stod han på gulvet i rummet og så Fjell fjerne den anden tremme lige så ubesværet som den første.

Rense listede på tæerne hen til døren - stod den ikke lidt mere åben, end han havde forestillet sig? - åh, han havde jo åbnet den lidt mere i sine tanker! - værelset bag døren var tomt, men det vidste han. Fjell klatrede ind ad vinduet, ikke uden en knagende protest fra vinduesrammen. De brede skuldre var lige ved at forhindre ham i at følge Rense, men endelig stod de to eneste mennesker i verden, troldmanden ikke kunne få fuld kontrol over, og så triumferende på hinanden. Det umulige var sket. Trods den stærke bevogtning, trods det kolossale murværk og troldmandens magi, var Rense, den unge, ubetydelige pudsedreng og kæmpen Fjell, troldmandens ukendte søn, inde i borgen. Inde i

ondskabens borg. Var det ikke fordi, alle deres bevægelser på borgen måtte foregå i den dybeste hemmelighed, ville Rense have jublet højt af glæde. Vagterne havde ikke fået øje på dem, han havde opdaget en ny evne, Fjell var verdens stærkeste mand, mange gange stærkere end Ridder Attan! Sammen skulle de nok få bugt med den onde troldmand!

Fjell vendte sig, lukkede vinduet, satte haspen i og trak gardinet for igen. Han betydede Rense, at han skulle skubbe de bøjede jerntremmer langt ind under sengen. Med lidt held ville det vare et stykke tid, før værelsets beboer lagde mærke til, at tremmerne manglede. Og hvis de var endnu mere heldige, ville opdagelsen få nogen til at tro, at en eller anden havde forsøgt at flygte fra borgen, ikke at to dumdristige fjolser var trængt ind i troldmandens hjem. Hvem kunne forestille sig, at almindelige mennesker kunne klatre ind ad et vindue så langt over jorden.

Men de skulle videre. Hurtigt. De behøvede blot et par ganske korte øjeblikke for at forlade værelserne og begynde den lange, farefulde vandring frem til troldmandens tronsal eller tårnet, hvor prinsessen blev holdt fangen.

I det øjeblik hørte de døren blive åbnet i det andet værelse.

Kapitel 18 - En håbløs opgave

Rense og Fjell stirrede på hinanden. Hvem var kommet ind i det andet værelse? Uden at røre en muskel, koncentrerede Rense sig - nu gjaldt det om at være meget forsigtig. Han vidste, at hvis ikke han kontrollerede sine tanker men blot lod dem vandre frit, var der fare for, at troldmanden ville mærke dem.

Det rumsterede i det andet værelse, et lys blev tændt, og det lød, som om et skab eller en kiste blev åbnet. Den ukendte ledte efter noget. Skabsdøren eller kistelåget smækkede hårdt i, de hørte ord på et sprog, Rense aldrig havde hørt før, og den næste lyd - lyden af skridt - fortalte dem, at om et lille øjeblik ville personen komme ind i det rum, de stod i.

Han måtte gøre forsøget. Ganske kort lod Rense sine tanker se forbi døren. En lille mand, klædt i en lang sort kappe kom nærmest glidende hen mod døren, mens han mumlede for sig selv. Med ét rungede det i Renses hoved: (- Hvor pokker er de støvler? Har jeg lagt dem herind?) Manden løftede hånden for at åbne døren helt.

Hvad kunne han gøre? Hvis nu - ...!

Rense sendte lynende hurtigt en tanke: (- Nej, det er forresten sandt. Jeg havde dem på nede i stalden, men de var så beskidte, at jeg lod tjeneren vaske dem dernede!) Ville manden høre hans tanke og tro, at det var hans egen! Rense havde ikke tid til at undre sig over, at han uden videre forstod mandens tanker, når han ikke forstod hans sprog. (Bagefter spekulerede han på, om tanker ligefrem havde deres eget sprog, som ikke krævede ord. Men det var bagefter). Den tanke, han skød mod manden bag døren, var ligeledes en tanke, ikke ord udtalt på noget sprog.

Og det virkede!

Han følte manden standse og se spekulativt ud i luften.

(- Jeg må hellere se efter, at tjeneren har gjort det ordentligt), skød han mod manden. Man kunne lige så godt prøve en gang til! Rense anede ikke, om manden havde været ude at ride, ejheller om hans støvler var blevet snavsede, blot han kunne lokke manden til at forlade værelserne igen.

Fjell kunne ikke høre Renses tanker, men han forstod, at drengen forsøgte et eller andet med den ukendte mand. Det sammenbidte og indelukkede ansigtsudtryk fortalte ham, at drengens tanker strømmede afsted. Der kunne ikke være den store fare for, at troldmanden ville opdage de fremmede tankebølger i dette lille, fjerne rum på borgen, alligevel håbede Fjell inderligt, at drengen forstod at beherske sig.

Den ukendte mand drejede rundt og så ubeslutsomt på den dør, han netop var kommet ind ad. Hvis Renses nummer virkede, ville manden gå ned til stalden for at få fat i sine støvler. Hvis han på vejen derved kom på andre tanker, betød det ikke så meget. Måske ville han undre sig over at have fået den mærkelige idé, men det gjaldt blot om at få ham til at gå ud af rummet. De behøvede kun få sekunder til at forlade hans værelser.

(- Kom nu, hent dine støvler!) Rense sørgede omhyggeligt for at disse tanker IKKE blev sendt til den fremmede. (- Nu ved du, hvor de er!)

Det virkede! Det virkede! Manden satte sig i bevægelse, væk fra dem, hen mod døren til gangen eller, hvad der lå udenfor værelserne. Han åbnede døren og gik ud.

Rense og Fjell trak vejret dybt på samme tid, og med et meget sigende øjekast til hinanden, åndede de sagte ud igen. (- Den var tæt på!) Fjell så spørgende på Rense.

(- Han lignede en af de spioner, du så følge efter os, og jeg regnede med, at han havde været - ...)

(- Udmærket, min dreng. Blot du kan styre dine tanker. Det var dygtigt gjort! Og skal vi SÅ finde et ordentligt gemmested!)

Med disse ord førte Fjell an gennem det andet værelse, åbnede yderdøren og kiggede forsigtigt til begge sider i gangen, som ganske rigtigt lå udenfor. Rense betragtede kæmpens krop. Hvor i alverden skulle de kunne gemme sig, når Fjell var så kæmpestor?

Fjell anede ikke, hvilken vej de skulle gå. Mange år tidligere, da han blot var en stor knægt, var han flygtet gennem de snørklede gange i troldmandens borg, op til vagttårnet, hvorfra han dødsforagtende

havde klatret og sprunget ned til friheden, men hele hans barndom havde fundet sted i det tårn, hans mor var blevet anbragt i. Han kendte ikke borgens indre, vidste ikke, hvordan gangene stod i forbindelse med hinanden, hvor trapperne førte hen, kendte kun udseendet af de mange tårne, han havde kunnet se fra moderens vinduer. De måtte ud i fri luft, før Fjell kunne orientere sig. Den gang, han kiggede henad, stoppede til den ene side ved en tværgang et stykke borte, til den anden side strakte den sig langt, delvis oplyst af fakler i vægstativer.

(- Til højre, hen til tværgangen). Rense var sikker. Han følte faren lure omkring sig - ... nej: han følte troldmandens magt, der gennemsyrede selve luften, og som varslede om farer overalt, men overhængende trusler var der ikke i øjeblikket. Det var lidt svært at udskille de to følelser fra hinanden, men han blev dygtigere til det hele tiden.

Rense kunne nemt have betragtet al denne gemmeleg som ren fornøjelse, især da han så let havde narret den ukendte rytter eller spion til at tro noget bestemt, men han vidste udmærket, at et enkelt fejltrin kunne blive døden for dem begge. Hans vigtigste opgave var nu at finde en sikker vej til et gemmested, hvor de kunne få tid til at planlægge deres næste træk. Den lange gang ville blot føre dem længere væk fra midten af borgen og dermed troldmandens tronsal. Ville troldmanden anbringe prinsessen i et fjernt tårn, hvis han skulle giftes med hende næste dag? Det var ikke sandsynligt. Det måtte derfor dreje sig om at komme hen til de tårne, der var nærmest midten af borgen.

Tværgangen var ikke en tværgang. Det var en trappe, rettere sagt to trapper: én, som førte op, en anden, som gik nedad. Valget var let, de begyndte at liste ned ad trappen, Rense to trin foran kæmpen.

Det var nat, og selv en troldmands tjenere, soldater og slaver må have deres nattesøvn. Rense fandt vej gennem et ubeskriveligt virvar af gange og trapper, små og store sale, over gårdspladser, forbi våbensmedjer, stalde, redskabsskure og lagerrum af mange slags. Et par gange måtte de åndeløst gemme sig for forbipasserende vagter, men derudover så de ingen levende væsener. Den første stald, de kastede et kort blik ind i, fik Rense til at tænke på Herold - (ikke på muldyrene) - et eller andet sted i borgen måtte hans gode ven være staldet op. (At troldmanden af ren og skær ondskab skulle have gjort Herold fortræd, er en så uhyrlig og umulig tanke, at hverken Rense eller vi tør tænke den, vel!)

Rense forestillede sig, at skulle Herold blive udsat for overlast, ville den for det første sparke bravt fra sig, for det andet følte han sig sikker på, at hesten ville udsende

nødråb, som Rense ville kunne føle på lang afstand. Sådanne nødråb havde han ikke hørt eller følt på noget tidspunkt, Herold måtte være uskadt.

Borgen, eller rettere byen, de vandrede igennem, var fantastisk stor, men det ved vi. De gik og gik. Der syntes ingen ende på rækken af gårdspladser, bygninger og tårne, midten af borgen var langt væk, men frem skulle de. Inden dag gry MÅTTE de finde et skjulested. Fjell genkendte flere og flere tårne, måske var de ved at nærme sig? Bygningen, der indeholdt tronsalen, var borgens største, den kunne de ikke tage fejl af, men hvor langt væk var den? Natten er alt for kort, tænkte Rense, vi kan umuligt nå frem inden morgen.

Endelig. I det første svage morgenlys fik de et stykke borte øje på et højt tag med mange spir og tårne. Fjell gøs ved gensynet. De havde fundet tronsalen. Selv om de stadig var langt fra bygningen, vidste de nu, hvor den lå, og da natten næsten var omme, gjaldt det om at forsvinde ud af syne, før borgen vågnede. Hurtigt løb de fra bygning til bygning. Hvor kunne de gemme sig?

Til sidst fandt de noget, der lignede et godt skjulested, selv for Fjell. I en stor bygning stod porten en anelse åben. Der var mørkt indenfor, men Rense kunne føle en mængde kornsække stablet i gigantiske bunker op til loftsbjælkerne. Et kornmagasin. Et mennesketomt kornmagasin. Her ville Fjell kunne gemme sig, indtil det var tid at møde troldmanden.

Rense selv havde andre planer. Han havde på et tidspunkt under den lange søgen gennem borgen truffet en beslutning, som Fjell muligvis ikke ville bryde sig om. Den store kriger ville være alt for bemærkelsesværdig, skulle nogen få øje på ham. Rense, derimod, lignede det, han altid havde været: en slavedreng. De havde besluttet at tilbringe dagen på et sikkert sted, helst i nærheden af tronsalen, men Rense vidste, at på den måde, ville de ikke få ret meget at vide om troldmandens bryllup med prinsessen. Han var spændt på at se, hvordan slaverne og tjenerne på borgen så ud. Hans lille, hemmelige plan krævede, at troldmandens slaver lignede slaver på andre borge. Nå, men nu måtte han vente og se, hvad morgenen bragte.

Fjell var tilfreds med gemmestedet. Med et nik betydede han Rense, at de skulle gå ind i bygningen. Rense tog kæmpens hånd, åbnede sine sanser og fandt ubesværet frem til det fjerneste hjørne af det store rum. De klatrede op over en høj stak kornsække, Fjell flyttede rundt på de enorme, tunge sække og skabte et hulrum med en ganske lille indgang. Med mindre en eller anden trådte direkte ned i indgangshullet eller flyttede de øverste sække, ville skjulestedet ikke blive opdaget.

Det var i sidste øjeblik, de havde gemt sig. Knap havde Fjell skubbet den sidste sæk op på tværs over deres hule, før den første hane galede.

De ventede. Borgen kom langsomt til live udenfor kornmagasinet. Rense kunne ikke lade være med at tænke på livet på kongeborgen. Lydene, som kom til dem udefra, mindede alt for meget om det liv, han kendte hjemmefra. De samme råb, den samme rumlen af trækvogne, kvindernes kalden på børn, mændenes snakken med hinanden, når de gik til deres pligter. Men der var alligevel en forskel.

På troldmandens borg virkede de forskellige lyde anderledes. Det var de samme lyde, men tonen, stemmerne og - luften? - var forkert. Der var noget, der fik det til at virke unaturligt. Rense sad længe og grundede; hvad var det, der gjorde denne forskel? Kunne det være fordi, det var en anden slags mennesker, kom tjenerne og slaverne fra helt andre folkeslag? Det ville ødelægge hans plan. Nej, det var ikke det.

Der var ingen, der lo!

Hjemme på kongeborgen kunne der godt være larm og ballade, skænderier og slagsmål, men for det meste var tjenerne og slaverne tilfredse, ja ligefrem glade for deres liv i kongens tjeneste. Nu kunne Rense høre forskellen. Her manglede glæden og latteren. Der var råb og snak, kuske hujede ad trækdyrene, slaver blev skældt ud, det meste kunne Rense sagtens forstå, men indimellem hørte han ord fra mærkelige sprog - troldmandens tjenere og slaver kom fra mange forskellige riger - men intet sted lød der latter. Ikke fordi det overraskede Rense. Troldmandens borg kunne umuligt være hjemsted for lykkelige mennesker.

Men tilbage til hans hemmelige plan.

Han havde én gang prøvet at begrænse sin tanke til en ganske tynd bølge. Rense prøvede, om han kunne gøre det igen. Med de mange mennesker udenfor, var det ikke sandsynligt, at troldmanden ville lægge mærke til en enkelt lille, fremmed tanke. Rense vovede forsøget uden at varsko Fjell. Han lukkede øjnene og skød en spinkel tankebølge frem, skød den op gennem hullet mellem kornsækkene og lod den finde vej ned til magasinets gulv. Han så, at der endnu ikke var folk på arbejde i magasinet; det måtte være sikkert nok at kigge ud af porten.

Det var en stor gårdsplads. Fuld af mennesker. Renses tanke steg lidt til vejrs, det var nemmere at overskue pladsen fra toppen af porten. Hans plan var ikke spoleret! De mange mennesker, han så, var ikke spor anderledes af udseende, end dem derhjemme. Der var langt flere soldater og vagter, men tjenerne og slaverne var, som han havde håbet: almindelige mennesker i almindeligt, slidt arbejdstøj, som han havde set det mange steder i verden. Han så flere slavedrenge i tøj, der lignede det, han selv havde på. Et par af dem havde ovenikøbet mørkt hår!

Hvis blot Fjell ville gå med til hans plan. Rense havde besluttet sig for at forlade gemmestedet og blande sig med folkene på borgen. Tanken var ikke rar, og han havde længe været i tvivl, om han turde. Hvad kæmpen ville sige til planen, var han meget spændt på, men det måtte vente. Det, han så på gårdspladsen, forstærkede hans beslutning. Det måtte være muligt at færdes mellem så mange mennesker uden at blive opdaget. De kunne umuligt kende hinanden allesammen, og når blot han huskede at holde sine tanker i ave, ikke give troldmanden grund til at mærke, at der var en uvedkommende blandt hans mange slaver, regnede han med, at chancen for at opdage vigtigt nyt om prinsessen var meget stor.

Rense så på kæmpen i det svage lys i sækkehulen. Ganske lavt hviskede han i tankerne: (- Jeg forlader vort skjul, Fjell. Jeg må ud på borgen og se, om jeg kan finde prinsessen). Ingen grund til at komme med lange forklaringer. Enten ville Fjell forstå det og give ham ret, eller - ...!

Den store mand rettede sig op, da han hørte Renses tanker. Et øjeblik rynkede han panden og stirrede meget direkte ind i drengens øjne. Var det klogt? Alt, hvad de havde snakket om, alle deres planer, gætterier og håb løb hurtigt gennem hans hoved. Jo, måske var der fornuft i det. Kunne Rense være forsigtig nok?

Uden at føle jubel fulgte Rense kæmpens tanker. Han mærkede, at Fjell ville give ham ret, men jublen måtte vente. Det var alvor, det her!

Fjell nikkede. Andet ville være overflødigt. Rense sank en tør klump i halsen. Hvad havde han indladt sig på?

Der var ingen grund til at vente. Han kunne lige så godt kaste sig ud i det med det samme. Han rejste sig og kiggede ud gennem hullet. Fra nu af måtte han stole på sine øjne og ører, hans tanker og de nye, fantastiske evner ville kun bringe ham i ulykke. Rense drejede hovedet og så en sidste gang på Fjell. Krigerens blik hvilede roligt på ham, han stolede på Rense! Med et smil til hilsen, kravlede Rense op gennem hullet.

Turen ned til gulvet var let, hans bare fødder lavede ingen støj, mens han listede hen mod portåbningen. Han kiggede langs kanten af porten. Alt på gårdspladsen var som i hans tankesyn. Der var et liv og et leben. Ingen tvivl om at troldmanden holdt sine folk beskæftiget.

Rense gispede. Netop som han stod og smugkiggede ud på de mange slaver, som trak afsted med tunge vogne, stablede brænde og madvarer, eller vaklede under byrden af store pakker og sække, kom tre høje mænd gående hen mod porten. Der var ingen tid til at gemme sig igen. De tre mænd styrede direkte hen mod kornmagasinet. (De kunne umuligt vide, at Rense stod dér!)

De lignede væbnere, ikke tjenere. Troldmandens riddere havde vel også væbnere. Men hvad skulle de i et kornmagasin? Rense behøvede ikke at tænke for at føle en dyb rædsel stige op i sig. Han var allerede fortabt. De ville åbne porten, se ham og alt ville være slut. Uden at turde tænke, trådte han et skridt bagud, men stoppede ubeslutsomt, stod som forstenet. Det var ude med ham.

Porten begyndte at gå op. Det var en høj tung træport, ophængt i store ruller, så den kunne glide til siden. Selv for en bomstærk væbner, var den tung, og det gik langsomt. Hvad skulle han gøre? Han kunne ikke sende snydetanker til tre på én gang! Han kunne - ...

I sidste øjeblik gav hans krop ham redningen.

Da porten var rullet helt til siden, trådte de tre væbnere ind i kornmagasinet og så sig omkring. I magasinets mørke var de et øjeblik halvblinde efter det stærkere lys på gårdspladsen, men de fik snart øje på den forhutlede slavedreng, der stod med ryggen til hende ved væggen.

- Hej, du der! Kan du se at komme ud og hjælpe de andre med trække vognene hen. Sig mig, hvad er det, du laver?

Rense så forvirret og bange på manden, der råbte til ham. (Hvordan en slave ser på en vred væbner, var han ikke helt uvidende om, kan I tænke!)

- Du kan pokkeme ikke stå og tisse dér, din lille gris. Ud med sig!

Hurtigt ordnede Rense sit tøj, vendte sig og løb med dukket hoved forbi de tre mænd. Væbnere var og blev væbnere. I deres øjne var slaver det laveste rak, rak uden hjerne, ikke meget bedre end dyr. Stod den beskidte knægt ikke og tissede op ad væggen! Dyr, er de, intet andet end dyr!

Rense vidste, dasket ville komme, og det gjorde det. Den ene væbner langede ud efter den frække slavedreng, der troede at kornmagasinet skulle bruges til den slags griseri. Det gjorde ondt, men for en gangs skyld, var Rense glad for det slag.

- Sådan et lille svin! Lød det efter ham, mens han løb ud på gårdspladsen. Han så tilbage over skulderen, og ganske som han havde forestillet sig, havde de tre væbnere vendt sig og var begyndt at snakke om det, de var kommet for at ordne i kornmagasinet. Rense var sikker på, at de allerede havde glemt ham.

Konger eller troldmænd, gode eller onde herskere, deres folk er de samme overalt. Ridderne koster rundt med væbnerne, væbnerne koster rundt med slaverne, slaverne koster ikke rundt med nogensomhelst, og sådan havde det altid været.

Rense gik langsomt over gårdspladsen. Bortset fra, at ingen på troldmandens borg kendte ham eller vidste, hvor han hørte til, skulle han blot gøre, som han altid havde gjort hjemme på kongeborgen. Hvad havde væbneren sagt? Trække vognene hen? Rense så nogle slaver bakse med to store vogne. Det var ikke klogt ligefrem at arbejde sammen med andre slaver, med mindre det ikke kunne undgås. Hellere se ud, som om han var på vej et eller andet bestemt sted hen, helst med noget i hænderne. Der var ingen fare for, at de tre væbnere ville lægge mærke til, at en enkelt slave, de ikke engang kendte, manglede ved arbejdet i kornmagasinet.

Forsigtigt så han sig omkring. Hvad var naturligt for en slave at bære rundt på? Hm ... Dér! Selvfølgelig! Midt på gårdspladsen var der en brønd, ved siden af brønden stod en spand. Som den naturligste ting af verden, gik Rense forbi brønden, bøjede sig i forbifarten og tog fat i spandens håndtag. Det ene øjeblik var han Rense, drengen med de utrolige evner, det næste en ganske almindelig slavedreng på vej til et køkken eller en stald med den tunge spand hængende i den ene hånd. Det første slag var vundet. Hvornår skulle det næste stå?

Og hvor var prinsessen?

Kapitel 19 - Troldmandens brud

Det så ud til, at Renses idé var god nok. Ingen undrede sig over slavedrengen med vandspanden; uden at blive råbt an slæbte han spanden afsted, stoppede for at tømme den på en mødding, gik straks hen til en anden brønd på en anden gårdsplads og fyldte spanden igen. På denne måde kom han langsomt nærmere den kæmpemæssige bygning, der rummede tronsalen.

Undervejs lyttede han ivrigt til alt, der blev sagt omkring ham. De mange brudstykker af samtaler, de højt råbte ordrer og vrede beklagelser fra krigere, væbnere og tjenere, fortalte ham ikke det, han gerne ville høre. Ingen talte om bryllup, ingen så ud, som om de var ved at forberede noget særligt. Alle havde travlt, men kun med deres almindelige arbejde. Jo nærmere han kom tronsalen, desto mere forbavset blev Rense. Fjell havde fortalt, at troldmanden altid holdt et pragtfuldt bryllup, når han indgik et giftermål med en bortført og forhekset prinsesse.

Men skulle der virkelig være bryllup på troldmandens borg?

Rense havde aldrig set et kongebryllup, men han havde hørt mange historier om, hvordan man plejede at fejre et sådant. Han vidste, at der ikke blev sparet på noget, hverken mad eller drikke. Nogle steder i verden festede man i ugevis, når en hersker blev gift. Hvis troldmanden ville afholde et rigtigt, kongeligt bryllup, krævede det forberedelser, mange og store forberedelser. Hvor foregik de? Hvordan kunne han holde stort bryllup

uden, at i det mindste en del af borgen stod på den anden ende for at nå det hele til højtideligheden? I et af tårnene måtte prinsessen sidde og vente på at blive ført ned til tronsalen, de slaver og tjenestepiger, som skulle opvarte og forberede bruden, ville gå i en stadig strøm til og fra tårnet, medbringende kjoler, smykker, parfumer, måske lækkerier til at forsøde ventetiden.

Men hvor var det?

Ingensteder så han noget usædvanligt. Der var noget galt!

Rense kom til et stort hus. Over taget på huset kunne han se tronbygningen rage i vejret. Her slæbte en strøm af slaver madvarer ind gennem høje og brede døre. Okser og svin, hele

små fåreflokke, bure med høns og kalkuner, frugt og grønsager, sække med mel og andre krydderier blev ført, båret, kørt eller skubbet ind i huset. Det kunne kun være troldmandens private køkken. Andre køkkener, Rense havde set rundt om på borgen, var ikke nær så store som dette. Ud fra køkkenet kom en forfærdelig larm fra dyrene, som skulle slagtes, og fra kokkene, der under råben og skrigen hersede med slaverne.

Det lignede noget af det rigtige. Al den mad måtte være en del af bryllupsforberedelserne. Rense turde ikke stå stille for at se mere. Han fortsatte forbi køkkenet, rundt om et hjørne, og dér lå den: bygningen, der rummede troldmandens tronsal. Det var den største bygning, Rense havde set i alle de lande, han havde været i. En trappe så bred, at hele kongens hær kunne ride ved siden af hinanden på den, gik op til enorme porte, søjler, der så ud til at røre himlen, bar det høje tag, ja, havde Rense ikke set taget med de mange tårn og spir på afstand, ville han have troet, at søjlerne virkelig rakte op til himlen. Mellem søjlerne og ned langs begge sider af trappen stod stenstatuer forestillende drabelige soldater og fantasivæsener i blodig kamp.

Foran bygningen, nedenfor trappen, lå - ikke en gårdsplads, men en paradeplads så enorm, at han knap kunne skelne de menneskelignende myrer på den anden side. Selve pladsen var tom, bortset fra en lang række slaver, der med koste i hænderne fejede brostenene omtrent midt på pladsen. Rense blev lidt skuffet. Ikke fordi han glædede sig til at se bryllupsfestlighederne på borgen, men han havde bestemt regnet med, at der ville være pyntet op. Ikke blot en tom paradeplads og en kedelig trappe.

Det var meget forvirrende. Den megen mad ved køkkenet, slaverne, som fejede pladsen, men derudover ingen tegn på, at der den dag skulle foregå noget særligt.

Som Rense stod og stirrede tvivlende ud over pladsen og trappen, kom en karet kørende i den fjerneste ende af pladsen. Den kørte ikke hurtigt, eller måske var pladsen større, end Rense troede; det varede længe, før han kunne se de otte heste, den guldbelagte vogn og kusken på bukken. Rense så sig stjålent omkring, var der nogen, der lagde mærke til, at han stod stille og så på at vognen kørte over pladsen? (En slavedreng står ikke stille). Larmen fra køkkenet havde ikke ændret sig, og der var ingen i nærheden, som havde tid til at bemærke ham dér ved hjørnet af bygningen.

Mens kareten nærmede sig den gigantiske trappe, så Rense noget, han først troede, var et mærkeligt dyr, et eventyrvæsen, komme frem mellem søjlerne øverst på trappen. En stor rød krop og en masse ben, der lignede menneskeben - ? Det var menneskeben, slaveben, og den røde krop var en besynderlig kasse, som slaverne slæbte mellem sig. Kassen var forsynet med lange stænger for og bag, og slaverne bar kassen i stængerne. Rense havde aldrig set en bærestol, men nu så han, at der var døre i siden på kassen, så man kunne sætte sig ind i den, samt at den var guldbelagt ganske som kareten.

Slaverne løb hurtigt ned ad de hundredvis af trin, og Rense forstod, at den eller de personer, der kom kørende i kareten skulle bruge den røde bærekasse. Det var sikkert fine folk i troldmandens tjeneste eller måske troldmanden selv! - siden de skulle bæres op ad trappen i stedet for at bruge deres egne ben.

Der gik endnu et par minutter, før kareten og bærekassen ankom samtidigt til foden af trappen. Der var langt hen til stedet, hvor kareten holdt stille. Rense kneb øjnene sammen for bedre at kunne se.

Hvis han turde - ...! Uden videre betænkning begyndte han at småløbe over pladsen, et stykke væk fra trappens nederste trin, men tæt nok til at han ville passere den fine vogn, som langsomt gjorde holdt ved trappens fod. En tjener sprang ned fra bagsmækken af kareten, løb frem og åbnede døren; nu måtte de fine folk komme ud.

Rense nærmede sig kareten. Det var svært at løbe med spanden i den ene hånd, men han ville frem og se de fornemme personer stige ud. Han småløb på den specielle, halvskaeve facon, man er nødt til, når man ikke vil spille det, der er i spanden, han måtte hele tiden passe på, at vandet ikke skvulpede for meget. Han så tjeneren trække noget, der lignede trappetrin, ud af vognen, træde et skridt bagud og række hånden i vejret. Nu var Rense tæt nok til at se personen, der støttet til tjenerens oprakte hånd, begyndte at træde ned ad vogntrappen.

Det var en dame, en ung dame. (Prinsessen?!) Rense var ikke spor sikker på, at han kunne genkende prinsessen, når han så hende. Ridder Attans ophold hjemme på kongeborgen var korte og med så lange mellemrum, at det ikke var nemt - hverken for ridderen eller hans tjenere - at følge med i det daglige liv. Desuden var kongen og prinsessen ikke de mennesker, Rense så mest til, kan I nok forstå! At det var en fornem ung dame, kunne Rense ikke være i tvivl om. Hun var høj og lyshåret. Hendes kjole skinnede i solen, noget, som måtte være smykker, kastede solstrålerne tilbage, og gav hende et forunderligt, overjordisk skær. Varsomt balancerede hun ned ad den lille vogntrappe, trådte et par skridt hen mod bærestolen, men stoppede pludseligt.

Rense tabte øjne, næse og mund, da han så den unge dame snurre rundt og snerre vildt og ubehersket ind i kareten.

- Vil du se, at du ikke vader rundt på mit slæb, din lille fede, uregerlige mokke!

Rense forstod hvert ord. Den fornemme dame talte samme sprog som kongens hof derhjemme, men dét hun sagde! Det lød ikke som en hofdames måde at tale på!

- Se, nu er det svinet til! Du vil komme til at fortryde det. Min mand skal nok vide, at
- ...

- Jamen, nådigste prinsesse! Jeg er frygtelig ked af det. Jeg forsikrer Eder om, at mine sko ikke er snavsede. Og jeg ramte kun slæbet ganske yderst på kanten - ...

Den ulykkelige tjenestepige trådte ud af vognen og stod hændervridende og betragtede den plet på slæbet, som kun den "nådige prinsesse" kunne se.

- Det er fuldkommen ligegyldigt. Du rørte mit slæb med dine ækle sko, og jeg er sikker på, at det er lige til at smide ud. Hvordan vil min søde herre og mester ikke tænke om mig, når jeg ankommer til middagen i sådan en beskidt las! Nu bliver jeg nødt til at vende om, jeg kan umuligt vise mig for min mand i denne tilstand! En nygift kone kommer ikke til sin mand i snavsede klæder!

Tjenestepigen var grædefærdig, men turde ikke tale den hysteriske dame imod.

- Vær lykkelig for, din småtskårne tumpe, at det ikke var min bryllupskjole, du svinede til på den måde. Så havde jeg fået dig halshugget på stedet!

Tjenestepigen blev ligbleg i ansigtet, hun så sig fortvivlet omkring, men der var ingen redning. Selv om der ikke var nogen plet på slæbet, var prinsessen overbevist om det, og nu var tjenestepigens skæbne beseglet. Prinsessen ville fortælle troldmanden, hvor kluntet, hun havde opført sig, han ville give hende en streng straf, og - ... da fik hun øje på Rense.

Rense følte, at man måtte kunne se hans ører stritte, så meget anstrengte han sig for at høre, hvad den vrede dame sagde. Og der var ikke gået mange øjeblikke, før det, han hørte, fik ham til at tvivle på sine ører. "Nådigste prinsesse"! "Nygift"! "Min søde herre og mester"! Havde han turdet bruge sine evner til at lytte til prinsessens tanker, ville han blive helt sikker, men det hun sagde kunne kun betyde, at hun var en prinsesse, der nylig var blevet gift med troldmanden. Skulle han så allerede giftes igen? Eller var der en anden forklaring? Alt dette kunne Rense tænke som en ganske almindelig dreng, samtidig med at han sørgede for at se på spanen, mens han passerede kareten. Han fik det næste chok, da tjenestepigen pludselig råbte: - Hej, du dér. Med spanen! Kom her!

Rense standsede, kiggede forvirret og bange på prinsessen og tjenestepigen, på kusken, der fra sit høje sæde på kareten stirrede olmt ned på ham, på tjeneren, der med næsen i sky ikke ofrede ham et blik, samt på de tavse, urørlige bærestolsslaver.

Tjenestepigen gjorde hidsigt tegn til ham, hun var ivrig i forsøget på at redde sit skind.

- Ja, det er dig, jeg mener. Hvad har du i spanen? Er det vand?

Forsigtigt trådte Rense nærmere. - Ja, det er vand - ...

- Godt, vrissede tjenestepigen. Hun vendte sig mod prinsessen, og straks var hendes stemme langt mindre overlegen.

- Hvis den Nådige prinsesse tillader, at jeg kommer med et forslag? Der er langt til tårnet, og den Nådige Prinsesse ved, at vor Herre ikke bryder sig om, at nogen kommer for sent - ...

- Kom til sagen. Jeg hader at spille tiden. Min søde herre og mester venter mig.

- Det, jeg vil foreslå, Nådige Prinsesse, er, hvis De tillader, at jeg forsøger at vaske pletten væk med lidt af vandet. Jeg er sikker på, at intet vil kunne ses, når den Nådige Prinsesse står overfor vor Herre. Det var tydeligt, at tjenestepigen sloges for sit liv.

- Lad det gå lidt kvikt! hvædede prinsessen og drejede rundt, så hun kunne se op ad den store trappe. Tjenestepigen vinkede Rense nærmere, betydede ham, at han skulle stille spanen og begyndte at pjaske i vandet med et lille hvidt lommelørklæde.

Prinsessen var langt hævet over at se på den slags arbejde, og hun var derfor den eneste, der ikke overværede, at pletten, som ikke eksisterede, forsvandt ved hjælp af lyden af vand og et par forsigtige gnub på tjenestepigens egen kjole med et hvidt lommelørklæde.

- Se, Nådigste Prinsesse. Pletten er væk! Glæde og nervøsitet kæmpede om pladsen i tjenestepigens ansigt. Et hånligt fnys var det eneste svar. Prinsessen gjorde et kast med hovedet, og den høvent udseende tjener vinkede bærestolen frem. Slaverne hankede op i stængerne, traskede i gåsegang hen foran kareten, og tjeneren støttede endnu en gang den fornemme dame, da hun kantede sig ind i den lille bærestol. Der var ikke plads til andre, så tjenestepigen og tjeneren måtte gå ved siden af. Bærestolen blev båret op ad trappen, kareten begyndte at køre væk, alle i prinsessens følge vendte ryggen til Rense, som måbende stod og fulgte dem med øjnene.

Der *var* noget galt! De mange forvirrende indtryk, han havde fået i troldmandens borg, begyndte at samle sig til en mistanke. Hvordan skulle han få opklaret, om hans

mistanke var rigtig? Langsomt og eftertænksomt hankede han op i spanden og fortsatte mod den anden ende af trappen. Gid han kunne bruge nogle af sine evner til at føle, hvad der var foregået på borgen. Kunne han tale med nogle af slaverne og høre, om troldmanden skulle giftes igen den dag?

Der var mange spørgsmål, han gerne ville høre svarene på, men hvem kunne han spørge?

Han nåede efterhånden forbi trappen, og med ét begyndte hans hjerte at banke voldsomt i hans bryst. Den følelse! Hvad var det? Han kunne mærke noget komme imod sig, selv uden at han brugte sine evner. Det kom fra en lang, lav bygning på den anden side af troldmandens tronsal.

Det føltes som en kalden, et råb. Var der nogen, der kaldte på ham? Med alle sine almindelige drengesanser vidt åbne gik Rense hen mod den lave bygning. Det var en hestestald, og som alt andet på borgen, en kæmpestor hestestald. En lang, lang række døre, delt i to, strakte sig ud i det fjerne, de fleste døre var lukkede, men enkelte af dem havde den øverste halvdel stående åben. Et par heste tittede frem over halvdørene, og Renses hjerte stoppede sit voldsomme banker, da han forstod, hvor den sære kalden kom fra.

Kunne det virkelig være ... Herold? Selv om han ikke kunne høre ord i sit hoved, vidste

han, at den underlige følelse af et råb kom fra Ridder Attans hest. Troldmanden havde alle de tusindvis af mennesker i borgen i sin magt, han kunne sikkert også kontrollere dyrene, hvis det var nødvendigt, men Rense regnede ikke med, at han ville spille tid med den slags. Dyr er

ikke farlige, hverken heste, køer eller får. At en enkelt af hestene kunne kalde med sine tanker, ville han måske blot betragte som et morsomt tilfælde. Troldmanden ville ikke - håbede Rense - forestille sig, at hesten kunne tilkalde hjælp. Alt andet lige var den i hans magt, ganske som Ridder Attan var det.

Slaver gik ind og ud af stalddørene, bar på spande eller halmballer, nogle skubbede snavset halm ud i store bunker foran staldene. Det var åbenbart tiden, hvor de rensede ud hos hestene. Men Rense bar jo selv på en spand! Endnu en gang viste det sig at være en klog beslutning af slæbe rundt på den. Med en smule større sikkerhed begyndte Rense at gå ned langs den lange staldbygning. Han kunne mærke råbet blive kraftigere, efterhånden som han vandrede afsted. Om et øjeblik ville han gense sin elskede ven, den store, stolte - ...

- Slave, kom her! Min herres hest skal have vand!

Rense vågnede forskrækket op af sine drømme. Det var ham, der blev råbt på. I en åben stalddør foran ham stod en kæmpestor, grov væbner. Hans hjelm sad ned i øjnene, hvilket forstærkede hans vrede blik. Han vinkede Rense nærmere.

- Det var på tide. Min herre har redet langt, og hesten er tørstig. Giv den straks noget vand. Sig mig, er du ny? Hvordan pokker skal vores heste blive passet ordentligt, når de hele tiden sender nye fjolser til at tage sig af dem! Væbneren talte mest til sig selv.

Denne væbner så ikke mere på ham, end de tre ved kornmagasinet havde gjort. For ham var en slavedreng blot en slavedreng.

Uden at stoppe sin raske gang drejede Rense ind ad stalddøren, hvor den fremmede væbner stod. Det ville være uklogt, ikke at gøre nøjagtigt som der blev sagt, og han vidste, at så længe han gjorde, hvad væbneren ønskede, ville han ikke blive bemærket.

Hesten var tørstig, og spanden var snart tom. Væbneren havde ikke tålmodighed til at vente og se efter om Rense gjorde, hvad han havde beordret ham til, så da Rense vendte sig fra hesten, var han atter alene.

Han listede hen til stalddøren, kiggede rundt om dørstolpen, først til den ene side - så til den anden. Slaverne, som rensede ud i staldene, var langt væk, og nu kunne han mærke den sære kalden tydeligt.

Herold måtte være lige i nærheden.

Hans hjerte genoptog sit kraftige bankerier, hans ben rystede under ham og endelig! Den øverste halvdel af døren til den næste stald stod åben. Rense stillede spanden på jorden, tog fat langs kanten af den nederste halvdør og kiggede ind i en stald, der så meget mindre ud end den, han netop havde været i. Det var ikke stalden, der var mindre, det var hesten, der var større.

Herold, hans egen Herold, stod roligt midt i stalden, dens hoved ludede forover, som om den var bedrøvet, men da Rense tog fat i dørkanten og forsigtigt åbnede skudriglen i døren, drejede den hovedet bagud, og de smukke, kloge øjne kiggede direkte på ham. Rense kunne næsten gribe fat i den varme velkomst, hestens tanker gav ham. Han så sig hurtigt om - der var ingen i nærheden - åbnede døren på klem og skyndte sig ind i stalden.

Rense var bange for, at hestens tanker ville forråde ham. Han nærmest løb op til Herolds hoved. Han vovede en svag tanke. (- Stille, Herold, jeg kan ikke sige noget nu. Men jeg skal vide én ting: er prinsessen blevet gift med troldmanden?) Bare Herold ville forstå alvoren. Rense så mod stalddøren, lyttede efter skridt. Der kom ingen. Han så ind i hestens øjne.

Herold rystede manken. Betød det nej? Rense ventede. Måske ville Herold ikke sige noget til ham, men i stedet svare med denne rysten på hovedet?

(- Ja, for flere dage siden), lød det svagt. Havde han hørt rigtigt? Herold rystede manken igen, denne gang mindre kraftigt. Jo, han tog ikke fejl. Herold havde talt til ham. At den rystede på hovedet betød ikke noget. Med et bedrøvet smil, rakte Rense armene op, og det forstod Herold uden brug af ord. Den store hest sænkede sit hoved, og Rense stod længe og omfavnede sin bedste ven. Han længtes efter at prøve at tale rigtigt med Herold, fortælle den, at han elskede den, og at han var kommet for at befri den - ... det måtte alt sammen vente.

Hans mistanke var rigtig. Herold havde bekræftet, at prinsessen var blevet gift. Troldmanden havde ikke ventet, til måneden var gået. Truslen mod kongens rige var blevet meget større, for troldmanden var nu gift med arvingen til tronen. Efter at have set, hvad troldmanden gjorde med lande, han herskede over, gøs Rense ved tanken om, at noget tilsvarende skulle ske med det rige, han var vokset op i, som han betragtede som sit eget land. Hvad værre var: Ridder Attans opgave kunne ikke løses. Det var aldrig sket før, så vidt Rense vidste. Under alle omstændigheder var de kommet for sent til at redde prinsessen fra det skændige bryllup, og Ridder Attan var blevet forhekset ude i ørkenen og var ikke i stand til at dræbe troldmanden. Hvad kunne endnu reddes?

Der var stadig noget at udrette. Troldmanden måtte dræbes for en hver pris. Der måtte sættes en stopper for hans terrorregime, de riger, han havde erobret, skulle befries, andre riger måtte sikres for ham og hans tropper. Rense havde set prinsessen, set hendes ubehagelige opførsel overfor tjenestepigen og hørt hende omtale

troldmanden som sin søde herre og mester. Hun var uden tvivl blevet forhekset, ellers ville hun ikke kunne tale sådan om en ond, gammel troldmand. Hvis det lykkedes for Fjell og ham at dræbe troldmanden, var Rense sikker på, at alle forheksede mennesker i hans magt ville blive frie, og han ville atter se sine fæller i ridderens følge.

Nu vidste han, at Herold var i god behold. Han turde ikke spørge hesten om flere ting, selv om der var tusind spørgsmål, som brændte ham på tungen. Der var ikke tid, og det ville ikke være sikkert.

Med vemod slap han sit greb om Herolds hals, trådte modstræbende baglæns hen mod stalddøren, mens han forgæves prøvede at smile beroligende til den. Han kunne ikke vide, om han nogensinde skulle se Herold igen. Hvis han skulle kæmpe med troldmanden, kæmpe med midler, han ikke kendte, var det ikke svært at forestille sig, at han ikke overlevede. Herold rystede på manken igen, prustede svagt og så en sidste gang på ham. Derpå vendte den roligt hovedet væk fra ham og lod det atter synke ned i den triste stilling, Rense havde set, da han åbnede stalddøren.

Rense forstod, at Herold var klar over mere, end man skulle tro, forstod, at hesten på denne måde viste ham, at den stolede på ham, at den ville vente på hans tilbagekomst; Herold var ikke bange for, at de aldrig mere skulle ses. På dette tidspunkt var Rense holdt op med at tørre tårene væk fra kinderne. Han var ligeglad med, om nogen så dem.

Det var ligegyldigt, om der stod nogen udenfor døren, når han kom ud. Han elskede Herold og han kunne ikke bære tanken om, at han aldrig mere - måske aldrig mere skulle - ... (snøft!)

Med et sidste, længselsfuldt blik på hesten lukkede han den nederste halvdel af stalddøren, trådte baglæns væk fra Herolds stald og faldt, lige så lang han var, over spanen, som han ganske havde glemt. Den tomme træspand buldrede hen over gårdspladsen foran staldene. Hans albuer og ende ramte stenbroen. Nu var det en anden slags tårer, der strømmede ned over Renses ansigt, ikke mindre forståelige, men måske knap så heltmodige. Når man er en dreng på femten.

I det fjerne hørte han latter, og da han fortunlet kom på benene, kunne han se staldslaverne stå og pege på ham og grine højt. Beskæmmet over sit uheld samlede han spanen op og løb væk fra Herold stald, væk fra slaverne og latteren.

Hvis han kunne komme tilbage til Fjells gemmested i kornmagasinet, måtte de have en lang snak om, hvad de skulle gøre. Der blev ikke holdt bryllup den aften, det var allerede blevet holdt, prinsessen var forhekset og troede, at troldmanden var hendes søde herre og mester, Herold stolede og ventede på ham, og hans venners skæbne var stadig uvis. Tingene var slet ikke, som de havde forestillet sig, men deres vigtigste opgave var den samme.

I løb drejede han rundt langs trappen foran tronsalsbygningen. Der var ingen grund til at finde en anden vej tilbage. Spanen måtte stadig være hans dække, skulle nogen lægge mærke til ham. Men han måtte skynde sig.

Rense var så fordybet i sine tanker, at han nåede et godt stykke frem nedenfor den brede trappe, før han så op. Da stoppede han som ramt af lynet. Han havde ventet at se den store paradeplads ligge tom og øde hen ligesom før. I stedet gloede han uforstående ud over det værst tænkelige syn.

Pladsen var ikke tom. Den var langt fra tom.

En kæmpemæssig hær stod opstillet i lange rækker ned over pladsen. I brede kolonner stod soldater med buer eller spyd, i lange rækker sad riddere højt til hest med

en skov af lanser pegende mod himlen, op ad trappen stod geled efter geled af vagter med langskaftede økser, og allerøverst på trappen, mellem de to midterste søjler, stod en høj, slank skikkelse i en sort dragt.

Der var død stille på pladsen, ikke den mindste lyd kom fra de tusinder af krigere og riddere. Rense troede ikke sine egne øjne. Hvor var alle disse soldater kommet fra? Hvordan havde han kunnet undgå at høre dem marchere frem? Hvor mange slag hans hjerte sprang over, vidste han ikke. Hans eneste tanke var: Forbi!

Rense vidste, at alt var tabt. Et øjeblik blev der helt sort indeni hans hoved. En dyb fortvivelse greb ham om hjertet ved tanken om, at al hans snedighed havde været forgæves. Der ville ikke blive nogen kamp mod troldmanden. Den onde troldmand vidste, Rense var i hans borg, havde måske vidst det hele tiden. Han havde forberedt sig på at nogen ville ham til livs og havde tilkaldt sin enorme hær. Ingen kunne vinde over en sådan hær. Hverken Fjell eller nogen anden. Ingen!

I et uendeligt øjeblik stod Rense sønderknust, lod hovedet synke i anerkendelse af sit nederlag, gav op. Troldmanden havde vundet uden slag. Nu ventede Rense blot på afgang. Ventede på ordren til at fælde ham.

I den dybe stilhed på paradepladsen lød det - tydeligt trods den lang afstand - fra toppen af trappen: - Velkommen, min dreng. Du kommer lige til spisetid.

Kapitel 20 - En over næsen

Troldmanden blev stående på toppen af den enorme trappe, omgivet af en masse mennesker. Rense løftede forbavset hovedet. Stemmen kom klart og tydeligt til ham - og den kom til hans ører, ikke til hans tanker! Han var ikke i tvivl om, at troldmanden kunne tale til tankerne på samme måde som dværgekongen og Fjell, men han gjorde det ikke. Hvorfor ikke?

- Jeg har ventet Jer, Rense, jeg har længe set frem til at møde dig og din ven, kæmpen. (Han kendte ikke Fjells navn!) Jeg har fået så meget godt at høre om Jer fra dine venner. Troldmandens stemme lød forbavsende venlig. Rense vejrede en fare lure under venligheden.

- Ja, jeg kan desværre ikke invitere dig med til bryllup, for min blomst og jeg er forlængst blevet gift, men jeg er sikker på, at vi nok skal forstå at byde dig passende velkommen. Træd nærmere, min ven.

Rense var meget forbavset. Det lød ikke som den gamle, ondskabsfulde troldmand, han hele tiden havde forestillet sig. Han kunne ikke se troldmanden tydeligt, som han stod helt oppe på toppen af trappen, og nu blev han pludselig meget nysgerrig efter at vide, hvordan en ond troldmand med en venlig stemme kunne se ud. Forsigtigt satte han foden på det nederste trin og begyndte at gå op ad trappen. Vagterne tårnede sig op over ham, de så lige ud i luften, virkede mærkeligt døde i ansigterne. På den lange tur op af de mange trin kiggede Rense flere gange op i ansigterne på vagterne, men ingen af dem reagerede.

Han nærmede sig troldmanden, og kunne til sin stadig stigende forundring se, at han aldeles ikke var gammel. Han var klædt i sort fra top til tå, over den fodlange kjortel bar han et kort slag besat med sorte ædelsten, på hovedet havde han en lille firkantet hat. Ved hans side stod prinsessen med ansigtet vendt hengivent mod ham, hendes blik var fuldt af kærlighed. Et øjeblik var Rense optaget af dette uventede syn - selv om hun havde kaldt ham sin søde herre og mester var hun virkelig så fortryllet af hans magi? Bag dem stod de mange mennesker, som måtte være troldmandens hof. Riddere i sorte rustninger, damer i lange sorte kjoler. Den eneste person, som ikke var i sort, var prinsessen. Hun var stadig iklædt den sært skinnende, hvide kjole, Rense tidligere havde set.

Troldmanden selv var den største overraskelse. Han var ung, måske på alder med Brate, hans ansigt var glat, en smule spidst i formen, og på hans overlæbe stak et lille spidst overskæg ud til siderne. Rense bemærkede, at alle de mange fint klædte riddere og damer, som stod på begge sider af troldmanden og prinsessen, var lyse i huden og håret, de lignede hoffolkene hjemme på kongeborgen. Måske så alle fornemme mennesker i verden sådan ud, tænkte Rense. Men troldmanden var anderledes på ét punkt. Hans hud var lys, næsten hvid, han havde hvide hænder og et uhyggeligt blegt ansigt, men det var håret, der adskilte ham fra alle andre. Troldmandens lange hår under den lille hat var sort, hans overskæg var sort, sort som hans tøj - sort som skyggeridderne og deres heste!

- og HANS ØJNE!!

Rense stirrede tryllebundet, jo nærmere han kom toppen af trappen øjnene var sorte - som to stykker kul. Rense troede først, at troldmandens øjne var meget store, men da han til sidst stod tre trin fra toppen og kunne se ansigtet tydeligt, forstod han, at troldmandens øjne var helt uden det hvide, som øjne normalt har rundt om pupillerne. De var to glatte og totalt sorte pletter i det blege ansigt. Det var ikke til at vide, i hvilken retning øjnene var rettet, for når det hvide manglede, kunne man ikke se det sorte flytte sig. En lang, iskold og meget ubehagelig gysen bugtede sig ned ad Renses ryggrad, da han så ind i disse mørke, uhyggelige huller.

Troldmanden så (må vi gå ud fra) ind i Renses øjne med et besynderligt smil om læberne. (Var det venligt, eller ...?)

- Ja, er det ikke bemærkelsesværdigt. De eneste to med sort hår er os to, Rense. Med et gisp forstod Rense, at troldmanden havde ret. (Men jeg har da heldigvis ikke sådan nogle væmmelige øjne, tænkte Rense).

- Det er kun én af mange gode grunde, jeg har til at tro, at vi nok skal komme godt ud af det med hinanden, fortsatte han. - Hvis du vil følge med denne vej - ...

Rense var lamslået. Stod troldmanden ikke dér og snakkede til ham, som var han en gammel ven, en ven, troldmanden havde ventet på? Var han da helt forrykt? Vidste han ikke, at de kun tænkte på at - ...? Rense havde det største besvær med at beherske sine tanker. For alt i verden måtte han sikre sig, at troldmanden ikke kunne læse dem. Han lød flink, men Rense vidste, havde selv set, hvad hans onde magt havde betydet i mange lande, havde set den ødelægge byer, dræbe mennesker og dyr, og sidst men ikke mindst tage Renses bedste venner i sin magt. En mand, som bedrev alt den ondskab kunne umuligt blive Renses ven!

Lå der noget bag? Noget, som Rense ikke kunne se eller mærke, selv med sine nye, fantastiske evner.

Troldmanden trådte til side og gjorde tegn til Rense, at han skulle træde nærmere. Det var altså hans mening at byde ham indenfor! Til middag?! Det var svært for Rense at beherske sin nervøsitet, men med en kraftanstrengelse lykkedes det ham at holde sit ansigt i ro og langsomt træde op ad de sidste trin på trappen.

- Hvor er din ven, Rense. Stemmen var rolig, stadig venlig, men - DE ØJNE! Rense kunne sandelig ikke lide, at han ikke kunne afgøre, om troldmandens øjne så på ham eller på noget helt andet. Han så ind i det hvide ansigt og tvang sig til at kigge direkte ind i hullerne.

- Jeg er kommet alene, Troldma- ... Rense standsede. Hvordan tiltaler man sin fjende? En troldmand?

En lille kluklatter lød fra troldmanden. - Mit navn er Merkon. Her på borgen i det mindste. Ude i verden har jeg fået mange navne, gode og dårlige navne, men meget få mennesker kender det rigtige. Troldmanden betydede Rense, at han skulle følge med. Hoffolkene gjorde plads, og de to begyndte at gå hen mod den midterste port i bygningen. Prinsessen og resten af hoffet fulgte efter. Da de nåede porten, åbnede den sig, men Rense kunne ikke få øje på tjenere eller vagter i nærheden. Denne detalje glemte han hurtigt. Der var alt for mange ting at tænke på og være på vagt overfor på én gang, til at man kunne bide mærke i en port, der går op af sig selv.

Troldmanden fortsatte med at tale, mens de gik ind i bygningen.

- Kommet alene, siger du? Åh, nej, min ven. Det kan ikke overraske dig, at jeg hele tiden har vidst, at du og din store, stærke ven har sneget Jer ind i mit ubetydelige hjem. Jeg har længe glædet mig til at hilse på Jer, for jeg er sikker på, at vi nok skal komme godt ud af det med hinanden. Mine udsendinge har fortalt så meget godt om dig og dine - ... øh, fæller. Troldmanden drejede hovedet, og Rense følte de sorte huller glide hen over sit ansigt. Han havde svært ved at vænne sig til synet.

- Er det ikke forunderligt, som verden er indrettet, min gode Rense. Hvem skulle dog tro, at en lille, ubetydelig pudsedreng i tjeneste hos en af verdens berømteste og tapreste riddere, besad flere og større evner, end andre mennesker. Jo, jeg er ikke uvidende om dine evner, min dreng. Mine spejdere har fortalt mange spændende historier om, hvordan du har reddet dine venner fra alskens farer.

(- For ikke at tale om dine egne skyggeryttere!), skød det vredt gennem Renses hoved.

- Ganske rigtigt, Rense. Rense bed sig i underlæben og så mod gulvet. Han havde ikke kontrolleret sine tanker, og troldmanden havde straks opfanget dem.

- Det må du forsøge at tilgive mig. Jeg kunne umuligt vide, om du og din gode Ridder Attan var mig venligt stemt eller ville mig ondt. (Selv Rense troede ikke på dette!) Enhver hersker søger at forsvare sig mod indtrængende i sit rige, ikke sandt?

Under denne samtale førte troldmanden dem ind i den kæmpemæssige tronsal. Rense kiggede forbavset op. Han havde fået mange overraskelser på borgen, og tronsalen var ingen undtagelse.

Han havde aldrig selv set tronsalen hjemme på kongeborgen, men han havde hørt den beskrevet mange gange, og Rense troede, at alle tronsale måtte se ens ud. I den ene ende ville tronstolene til herskeren og hans gemalinde være - hævet over gulvet på en trappe eller platform - langs væggene stod borde og magelige stole til hoffet, høje gulvstager med mange lys ville oplyse det store rum, en søjlegang rundt om salen ville myldre med tjenere og vagter, og det blanke gulv midt i salen ville både kunne bruges

til imponerende indmarcher og muntre danse, når der blev holdt fest. Rense mente nok at vide, hvordan en rigtig tronsal var indrettet. Men ikke troldmandens tronsal. Rummet var stort, som alt andet på borgen. Der var godt nok et langt og bredt gulv i midten af rummet, men Rense havde svært ved at forestille sig hoffolkene danse hen over dette gulv.

Langs siderne af hallen var forskellige afsnit, indrettet på alle mulige måder, adskilt med lave mure eller sænket ned under gulvhøjde. Flere lange borde og bænke kunne tydeligvis bruges til hoffets måltider, enkelte steder var stole stillet op i lange rækker (som i et moderne teater), forsænkningerne i gulvet var omgivet af lave rækværk - Rense kunne ikke se ned i nogen af dem og vidste ikke, hvad de kunne bruges til - men uanset, hvilke møbler, der var opstillet, var én ting den samme ved alle opstillingerne: en eller to udsmykkede tronstole var anbragt forrest eller på de bedste pladser.

Troldmanden var sikker på altid at kunne se eller styre det, som måtte foregå hvert sted.

Merkon førte an op gennem salen. Rense stirrede på de mange forunderlige opstillinger og huller i gulvet. Det slog ham, at der ikke var nogle lysestager eller fakler i salen. Lyset kom åbenbart kun fra åbninger højt oppe under loftet, men ingen steder havde man svært ved at se.

Hvad gør de, når det bliver aften, tænkte Rense. Nå, det var egentlig ikke hans største bekymring.

De nåede op i den fjerneste ende af salen. Her stod den største og mest imponerende tronstol, man kunne tænke sig, Merkons, naturligvis. Ved siden af den, en mindre, men til gengæld meget kunstfærdigt udformet tronstol til prinsessen. I en halvcirkel foran disse to stole var anbragt flere behagelige stole med brede armlæn, og det var en af disse, Merkon førte Rense hen til og bad ham sætte sig i.

Selv trådte Merkon og prinsessen op på den lille forhøjning, deres tronstole stod på, og satte sig. De stærkt bevæbnede vagter, som havde fulgt dem hele tiden, stillede sig med mellemrum hele vejen rundt om stolegruppen. Nok var Merkon venlig mod ham, men han ville åbenbart ikke tage nogle chancer. (Var Merkon alligevel bange for den lille, ubetydelige pudsedreng?) Rense kastede et hurtigt blik rundt på de barske krigere. De lignede skyggerytterne en smule - Rense fik kuldegysning ved tanken - men til hans beroligelse, kunne han se, at ingen af dem var så høje som Fjell.

(- Hvor mon Fjell er nu?), tænkte Rense i et kort sekund, men fortrød det straks. Han havde tænkt kæmpens navn, som Merkon ikke kendte, hvis eller Rense skulle tro det, han havde hørt. Nu måtte troldmanden have opfanget navnet.

Rense vidste ikke, om det ville betyde den store forskel, men at Merkon ikke kendte Fjells navn, sagde ham, at der var ting i verden, som den store, mægtige troldmand ikke havde kontrol over, og den tanke, var vel den eneste trøst, Rense havde lige nu.

Alle tanker om at udslutte herskeren over så mange soldater var fuldstændig forduftet. Selv ikke i sin vildeste fantasi kunne Rense se, hvordan det skulle lykkes for ham - med eller uden hjælp fra Fjell - at uskadeliggøre Merkon.

- Nå, min ven. Jeg er sikker på, at du er sulten. Om et øjeblik skal du smage, hvad mit køkken kan byde af herlige retter. Bagefter må du fortælle mig alt, hvad du og din

ven har oplevet. Jeg er meget imponeret over din vens kræfter. Der er ikke mange mennesker i verden, som kan bøje jernstænger med de bare næver.

- Tja, måske skulle man tænke i lidt mindre baner, fortsatte Merkon. - Hvad nytter det at beskytte sig mod hære, når to mennesker kan trænge så ubesværet igennem mine forsvarsværker. Hans stemme var stadig lige venlig, og hvis man ellers havde kunnet tyde udtrykket i de blanke øjne, ville de fortælle, at Merkon prøvede at vise sig fra sin bedste side.

En ting undrede Rense. Merkon vidste, hvordan Fjell og Rense var kommet ind i borgen - men: han omtalte stadig kæmpen som "din ven". Og Rense havde tænkt Fjells navn! Et ganske lille gisp undslap ham. Kunne det betyde, at det ikke var alle hans tanker, Merkon kunne høre?

Mens troldmanden sludrede videre, begyndte Rense forsigtigt at åbne op for sine evner. Hvis Merkon ikke havde hørt ham tænke Fjells navn, var der måske andre tanker, han heller ikke kunne høre? Hvis man nu gjorde et ganske lille forsøg - ...? Rense så sig stjålent omkring. Rense, troldmanden og prinsessen sad alene, kun med en deling vagter rundt om stolene. Hoffolkene havde spredt sig ud i salens mange afsnit, de fleste ved bordene, som tjenere var i fuld gang med at forsyne med fade og skåle, vinkarafler og alskens andet.

Prinsessens forelskede blik havde ikke forladt Merkons ansigt, ingen tvivl om at hun var godt og grundigt forhekset. Rense spekulerede som en gal. Han var nødt til at tage en chance for at få vished for, at troldmanden ikke kunne høre eller læse alle hans tanker. Hvad skulle han finde på? Ubevidst arbejdede hans hjerne på en måde, så Merkon ikke kunne opdage, hvad tankerne drejede sig om.

Han så på vagterne bag Merkons tronstol. Der var seks ialt, to bag hver tronstol og to ude til siden. Alle vagterne støttede lange spyd på gulvet og de korte sværd, de havde ved siden, ville det kun kræve kort tid at trække. Men det var ikke deres kampfærdigheder, Rense tænkte på at prøve. Han tog en beslutning. Nu eller aldrig. Vagten yderst til højre måtte blive hans prøveklud.

Efter et kort blik på vagten, vendte Rense atter sin opmærksomhed mod Merkon, som åbenbart ventede på, at Rense skulle sige noget.

- Høje - ...ørh, ørh ... Høje Merkon, begyndte Rense, mens han ydmygt så ned i gulvet, som det passer sig for en tjener at tale til en herre. - Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg ganske rigtigt er sulten - (- Min næse kløer, jeg bliver nødt til at klø igen). Han skød tanken mod vagten fra det bageste af sit hoved. Han mærkede til sin overraskelse, at det ikke var svært at tænke med en del af hovedet, mens han talte til troldmanden og samtidig tænkte almindelige tanker. Han følte det pludselig, som om hans hoved var inddelt i flere afdelinger, der let og ubesværet kunne tænke selvstændigt, uden at han behøvede at anstrenge sig.

Ud af øjenkrogen prøvede han at se, om hans eksperiment lykkedes. Den lille, uskyldige tanke kunne sagtens være hans egen, så hvis Merkon kunne høre den, ville det ikke undre ham, hvis Rense selv begyndte at klø på sin næse. Men ville vagten gøre det?

- Jeg kan forstå, at min herre, Ridder Attan og resten af hans følge ... (- Klø så den næse!) Rense fortsatte med at tale til Merkon, men al hans opmærksomhed var samlet om at opdage bare en lille bevægelse hos vagten. Han måtte reagere. Der findes ikke noget værre end en næse, der kløer - især når man ikke *må* klø igen.

(- Årrhh, hvor den kløer!!), lød det pludselig i Renses hoved. Ikke hans egen tanke. Det var vagtens tanker, han hørte.

Og vagtens næse kløede!

Med en kraftanstrengelse forhindrede Rense det lille, ubevidste smil, som skulle til at springe ud på hans læber, i at opstå. Han prøvede igen: (- Jeg MÅ klø igen! Jeg SKAL!)

- Ridder Attan, hans væbnere og dine venner er alle i god behold. De var meget trætte efter den lange - ... Troldmandens hoved rykkede til siden. Der var intet at høre, men Rense vidste, hvad der var galt.

Den stakkels vagt, som Rense havde bildt ind, hans næse kløede, modstod presset så længe han kunne, men til sidst fløj hans ene hånd uvilkårligt op og gned hårdt på næsen. I og for sig en uskyldig - og mange vil mene helt naturlig og forståelig reaktion - men ikke for en vagt i Merkons garde!

Troldmandens stemme ændrede sig. Den venlige tone, han indtil da havde brugt, forsvandt

og i stedet skar en isnende, dødbringende stemme gennem luften i tronsalen.

- VAGT!, hvislede Merkon - han talte ikke særligt højt, alligevel fyldte ordet hele rummet op. Verden stivnede, alt stod stille. - *Vagt, straffen er hård!*

Rense turde ikke trække vejret. Med opspilede øjne blev han nu vidne til det mest forfærdelige, han nogensinde havde set, og selv om alting foregik i løbet af den tid, det tager at blinke med øjnene, opsugede hans hjerne alle detaljerne på én gang.

Det var ikke de stive, ubevægelige skikkelser overalt i tronsalen, der forskrækkede ham, ikke prinsessen, hvis øjne mistede al glans og hvis ansigt "døde", mens troldmandens opmærksomhed var rettet mod den formastelige vagt, ejheller de andre vagter omkring stolegruppen - de var i forvejen tavse statuer.

Det var troldmandens ansigt - og vagten. Det lange sorte hår flagrede omkring Merkons blege ansigt, da han vendte sig mod vagten, der troede, at han ubemærket kunne skaffe sig af med den ubehagelige kløe. Merkons ansigt blev nærmest gennemsigtigt, som var det lavet af is, de sorte øjne skød - ikke lyn ... noget andet. Noget meget værre end lyn. Rense kunne ikke se noget strømme ud fra troldmandens øjne i stedet mærkede han en kort, brændende smerte over hele kroppen, som om de udsendte en glohed varmestråle. Varmen forsvandt lige så hurtigt, den var kommet, og Rense følte sig ikke i fare. Men hvordan ville det virke på vagten?

Det troldmanden udsendte, var farligt nok. Vagten nåede kun at sende et kort, desperat blik mod det uhyggelige, hvide ansigt. Rense mere fornemmede end så, hvordan vagtens eget ansigt begyndte at fordreje sig i et vanvittigt udtryk, et udtryk, som kun kunne betyde, at vagten vidste, hvad straffen ville blive.

Så var vagten der ikke mere!

Han brændte ikke, han smeltede ikke, han blev ikke gennemsigtig for til sidst at svinde bort. Han forsvandt blot. Ophørte med at eksistere.

Vagten nåede heller ikke at SIGE noget, hans krop var væk - ... men hans sidste tanke hylede skingert i Renses hoved. Rense hørte et langtrukket:

(- AAIIIIIEEEEEHHHHHHHHHH -)

Det fortvivlede skrig skar sig gennem hans egne tanker. Aldrig havde Rense hørt en så dyb og forfærdet rædsel - og Rense havde hørt mange umenneskelige smertenskrig på slagmarker verden over.

Uden at tro sine egne øjne - uden at forstå, hvordan en sådan magt, en sådan ondskab kunne eksistere - måtte Rense skamfuldt bevidne, hvordan hans lille ubetydelige forsøg på at bruge sine evner, fik et aldeles uventet og uhyrligt resultat. Aldrig havde han forestillet sig, at en uskyldig ting som at klø sig på næsen kunne fortjene en sådan straf!

Hvor han skammede sig!

Mens troldmanden Merkon vendte sig mod Rense igen, trådte en ny vagt ind på den tidligere plads. (Hvis vi henter den uvildige tilskuer frem, som vi efterlod for mange dage siden ude på steppen ved de slagtede røveres lig, ville han knap kunne nå at opdage, at vagten blev udskiftet - men jeg tror ikke, at den uvildige tilskuer har spor lyst til at være tilstede i Merkons tronsal - hvem skulle bebrejde ham det - så vi undværer ham i denne omgang).

Prinsessen vågnede til live og stirrede igen kærligt på Merkon, hoffet rørte på sig, lydene bag Rense fortalte ham, at troldmandens borg atter fungerede normalt. Det var kun i det ganske korte øjeblik, hvor Merkons koncentration var samlet om den uregerlige vagt, at alle i hans magt havde været uden liv. Livet - hvis vi kan bruge dette ord

- fortsatte.

Med en lille forskel fra før.

Forskellen blev hurtigt tydelig for Rense. Merkons øjne var stadig to tomme huller, hvori han intet kunne læse, men munden havde fuldstændig mistet det tilsyneladende behagelige drag. Stemmen var heller ikke rar længere. Lavmælt, i et tydeligt ondskabsfuldt tonefald, snerrede Merkon:

- Mine vagter kløer sig *aldrig* på næsen, Rense! *Aldrig!*

Kapitel 21 - Uafgjort

- Vagter, grib den usle knægt! råbte troldmanden. Han rejste sig og pegede på Rense med en lang, dirrende finger. Det hvide ansigt kunne ikke blive mere blegt, selv ikke af raseri, men de sorte, blanke øjne udvidede sig og nærmest strålede af ondskab. Prinsessen rejste sig ligeledes, men hendes ansigt var til forskel fra troldmandens fuldstændig tomt og intetsigende. Uden at se på Rense, drejede hun omkring og forsvandt om bag tronstolene.

Rense sprang op og så sig fortvivlet om. Hans lille "spøg" havde kostet vagten hans liv, men én vagt fra eller til gjorde ingen forskel; der var uendelige rækker af soldater og vagter til at udføre troldmandens ordre. De to nærmeste bag hans ryg var allerede ved at gribe ud efter hans skuldre for at holde ham fast.

(- *Stand!*), skreg Renses tanker ud til alle sider.

Vagterne standsede.

- Hvad bilder I Jer ind?! Merkon hævede stemmen endnu mere. - Grib den usling. Læg ham i lænker. Han skal lide en langsom og pinefuld død. INGEN skal sætte sig op mod Merkon! Grib ham, nu!

Rense havde ikke haft mange timers træning i sine evner. At sende snydetanker, at give andre ordre med tankerne var nyt for ham, men han vidste, at hvis ikke det lykkedes ham at holde vagterne fra livet, ville samme liv snart ikke være meget værd. Med opbydelsen af så megen koncentration, han kunne mønstre, udstødte han igen sin kontra-ordre til vagterne: (- *Stands!* Lad drengen slippe!).

I et kort øjeblik forstod Merkon ikke, hvorfor soldaterne nægtede at adlyde ham. Hans vagter skulle adlyde blindt, som de altid havde gjort - men det var før, han mødte Rense.

Endelig forstod troldmanden, at drengens evner var formidable, langt mere fantastiske end han havde forestillet sig. Ikke alene kunne Merkon ikke læse Renses tanker, endsiges kontrollere dem, men den simple og snavsede slavedreng kunne sende tankeordrer til Merkons *egne* soldater - som adlød!

Troldmanden vidste, at den evne, Rense havde brugt for at få vagten til at klø sig på næsen, nu blev brugt til at modstå hans ordrer. For første gang i mange, mange år, var der et menneske, som satte sig op mod den mægtige Merkon, ligefrem forsøgte at bekæmpe ham. En ny og temmelig rædselsvækkende fornemmelse for troldmanden. Men han skulle nok vise den forvorpne tølper!

(- Nå, du vil lege, slave?), lød det i Renses hoved. Merkon sendte sin hånende tanke mod ham. (- Godt, så lad os se, hvem der er den stærkeste. Vagter! Lad drengen komme ud på gulvet).

Forbavset så Rense, at der blev givet plads bag ham. Troldmanden havde sikkert en bestemt mening med dette, men Rense kunne ikke føle nogen umiddelbar fare ved at gå ud på det store gulv. Uden at flytte blikket fra troldmandens ulækre øjne, trådte han forsigtigt forbi stolene og stod kort efter midt i en cirkel af vagter med dragne sværd.

- Ja, min lille ven. Nu kan du more dig lidt med mine vagter, mens - ...

(- Stik sværdet i skeden, vagt!), skød Rense ud til vagterne omkring ham. Troldmanden gloede uforstående på soldaterne, da de som på tælling trådte tilbage fra deres angrebsstilling og stak sværdene i skederne. Ikke så meget fordi drengen havde givet vagterne en kommando, men *fordi han ikke havde hørt den!!* Drengen var ved at styre sine tanker fuldstændigt.

Merkon kunne ikke længere vide, hvad han tænkte. (- Aha, måske skal jeg passe på med at undervurdere dig, hvad?). Merkon rettede sig op i sin fulde højde, udstedte stadig ordre til vagterne om at gribe drengen, men de rørte sig ikke. Soldaterne var fastholdt mellem troldmandens og slavedrengens ordrer. Hvordan skulle de komme videre. Rense kunne fornemme, at Merkon pønsede på noget særligt. Det var nok bedst, at tilkalde hjælp.

Rense sendte et nødråb ud: (- Fjell! Kom, Fjell. Jeg er i troldmandens tronsal. Du må komme!). Han regnede med, at tanken ville nå hans ven, men kunne han være sikker på, at Fjell var uskadt og virkelig kunne komme ham til undsætning? Hvis nu han prøvede at sende en tanke ud for at møde Fjell? Kunne han det? Rense gjorde forsøget. Endnu engang mærkede han, hvordan hans hoved ligesom delte sig, og det var ikke nær så svært som første gang.

Uden at tænke nærmere over det, sendte han en tankestråle afsted for at møde Fjell, samtidig med at han hele tiden koncentrerede en anden del sine tanker om vagterne. Rense håbede, at kæmpens hurtighed ville bringe ham op til tronsalen, før troldmanden fandt på nye "lege".

Vi moderne mennesker har glemt evnen til at sende vore tanker ud sådan som Rense havde lært. Og dog alligevel ikke helt - en enkelt rest har vi beholdt. Om natten når vi drømmer, kan vor hjerne forsigtigt vriste sig løs fra alle de frygteligt vigtige ting, vi har så travlt med om dagen, og gå på opdagelse, se sig omkring i verden og foretage sig de mærkværdigste ting. I drømme ser og hører vi ofte noget, der ligger langt uden for det, vi normalt oplever, men uanset, hvor naturlige eller unaturlige ting og hændelser der kan forekomme, virker de altid indlysende og logiske - så længe vi drømmer. Drømme kan være foruroligende virkelighedstro, de kan give os følelsen af, at vi oplever noget fra fortiden eller ser ind i fremtiden, andre gange er de blot en fantastisk rejse med eventyrlige oplevelser, nogle gode andre mere skræmmende. Men det er og bliver kun en svag afglans af denne vidunderlige evne, vi er forundt at opleve. Nogle gange kan vi end ikke huske, hvad vi har drømt, og som regel kan vi højst fornemme, om det var en god eller en dårlig - måske ligefrem en uhyggelig drøm, og vi vågner med følelsen fra drømmen siddende i kroppen.

Skal vi forestille os, hvad Renses tanke gjorde, må vi tænke på det som en slags drøm. Ganske som da Rense kiggede ud på gårdspladsen fra kornmagasinet, snoede hans ene, spinkle tanke sig ud fra tronsalen, søgte ned over paradepladsen, forbi køkkenet og videre ad den indviklede vej, Rense havde fulgt for at nå frem til tronsalsbygningen. For hans indre blik virkede det, som om han selv gjorde turen, betragtede menneskene på borgen, men ingen af dem kunne se ham.

Og dér kom Fjell!

Uden for tronsalen var der ingen, som vidste noget om det, der skete mellem troldmanden og Rense. De fleste gloede uforstående på den enorme kriger, men ingen forsøgte at standse ham. (Hvis en eller anden havde prøvet, kan I jo selv gætte, hvad resultatet ville blive).

Kæmpen løb så hurtigt han kunne ind og ud mellem de arbejdende slaver og tjenere, og nu mødte Renses tanke ham.

(- Jeg må hjælpe Rense), hørte Rense kæmpen tænke. Han havde modtaget nødråbet. Der var ingen grund til at tale til Fjell. Om et øjeblik ville han komme ind i tronsalen. For en sikkerheds skyld lod Rense sin tanke søge på paradepladsen, trappen og den store forhal for at føle, om der skulle være nogen fare for kæmpens liv. Overalt så han troldmandens riddere og vagter, men ingen af dem ville kunne standse den store kriger. Intet sted følte han dødelig fare for sin ven.

- Jeg hører din ven komme. Glimrende, det sparer mig for besværet med selv at finde ham. Merkon forsøgte stadig at få sine vagter til at trække deres sværd, men Renses tanker fastholdt dem i stram retstilling. Troldmanden satte sig ubeslutsomt på tronen. Hans tanker fór afsted. Det var ikke godt at vise, at han ikke vidste, hvad drengens næste træk ville blive. Drengens tanker var i øjeblikket stærkere end hans. Måske kunne han ødelægge hans koncentration?

- Rense. Når din ven ankommer, lad os da tale stille og roligt om tingene. Der er ingen grund til at kæmpe en formålsløs kamp mod hinanden. Du og jeg besidder de samme evner, så - ...

- Jeg kunne aldrig drømme om at bruge mine evner, som du har gjort, Merkon. Jeg ville aldrig lægge lande øde, blot for at vide, at jeg havde erobret dem. Jeg ville aldrig - jeg ville ikke - ... jeg - ... Rense gik i stå.

- Hvad vil du så bruge dem til, slave. Evner som dine må ikke gå til spille. Du kan bestemme over alle mennesker, du kan få alt, hvad du begærer. Ingen kan nægte dig noget. Kunne du ikke tænke dig at få alt her i livet. (Merkon tænkte, det nok var klogest ikke at fortælle drengen, at det evige liv også var indenfor rækkevidde. Den hemmelighed kendte kun Merkon - efter troldkvinden Remors død vel at mærke. Hvis drengens evner var så meget stærkere end hans egne, hvor let ville han da ikke have ved at opdage og udnytte evnen til at forlænge livet?)

Rense vidste ikke, hvad han skulle svare på troldmandens spørgsmål. Jo, det kunne være rart at få alt i livet, men hvad var alt? Alt guld? Alle ædelstene? Magt over alle mennesker, herske over alle riger? Det var for stor en mundfuld for en ung slavedreng. Lige nu vidste han blot, at troldmanden Merkon i hvert fald ikke skulle have lov til at fortsætte sit onde værk. Hvad han selv ville bruge sine evner til, hverken kunne eller ville han tage stilling til.

- Rense, du og jeg kunne dele verden. Merkon skulle til at fortsætte sine overtalelser, da der lød et brag i den anden ende af salen.

Rense behøvede ikke vende sig for at vide, at Fjell var kommet. Et kort ryk i troldmandens ansigt fortalte ham, at Merkon så ned mod kæmpen, der uden at skele til de tavse og stillestående hoffolk var på vej op gennem den kæmpestore sal. Fjells vandrestøvler havde bløde såler. Næsten lydløst gik han op gennem tronsalen, holdt øje med vagterne i rundkreds om Rense, men koncentrerede sig mere og mere om tronstolen, hvor Merkon sad.

- Det var ikke nødvendigt at ødelægge porten, min gode mand, lød det lidt fornærmet fra troldmanden.

- Navnet er Fjell. Kæmpen nåede op bag vagterne, der dannede kreds om Rense.

(- Til side, vagter), beordrede Rense de to soldater, som stod i vejen for Fjell. Endelig stod hans gode ven og hjælper ved hans side.

- Må jeg præsentere dig for Merkon, hersker over utallige tomme riger, talrige soldater og riddere, gift med min konges eneste datter og prinsesse. Rense følte sig ikke særlig muntert til mode, men han mærkede, at han ikke måtte vise troldmanden, han var nervøs.

Merkon blev siddende på tronen - herskere rejser sig ikke op for gæster, slet ikke voldsomme gæster, som bryder porte op med de bare næver.

- Ja, jeg vil ikke strække mig så langt, som til at sige, at jeg er glad for at se dig, Fjell, men siden du også er kommet, må vi hellere finde ud af, hvordan vi løser vort lille problem. Merkon gjorde sig store anstrengelser for at lade stemmen være så hånlig og overlegen som muligt.

- Den gode pudsedreng her synes at være opsat på at rive min trone væk under mig, og hvis jeg ikke tager meget fejl, er du kommet i nogenlunde samme ærinde?

Fjell stod tavs. Stirrede på Merkons blege ansigt og de sorte øjne, lyttede til den spottende tone i troldmandens stemme. Hans eget ansigt var helt tomt - Rense prøvede at lytte til hans tanker, men selv de var tomme - Fjell stod blot og Så på Merkon.

- Jeg er bange for, at vi kan spille en forfærdelig masse tid med, at drengen og jeg prøver kræfter med mine vagter som kastebolde, så jeg vil i stedet give Jer et forslag.

Hvis du vil være rar at se ned i hullet derovre, Rense. Jeg tror, du bliver glad for at gense dine venner.

Troldmandens ord fik Renses hjerte til at banke heftigt i brystet på ham. Mente han Anli og Brate? Væbnerne? Ridder Attan? Rense så længselsfuldt over mod det hul i gulvet, troldmanden pegede på, og heldigvis opdagede han samtidig, at vagterne begyndte at trække deres sværd. Hurtigt samlede han sine tanker, beordrede dem til at standse. Det kostede ham ikke stort besvær at holde vagterne i skak, men han måtte ikke glemme dem.

Med et kort blik på Fjell, der ikke havde skiftet stilling og som stadig stirrede stift og udtryksløst på troldmanden, trådte Rense ud gennem cirklen af vagter og kantede sig hen mod hullet. Da han nåede hen til det lave rækværk, som løb rundt om hullet, gispede han forskrækket.

Vantro stirrede han på de to skikkelser på bunden af hullet. Selv om de sad foroverbøjet, var han ikke i tvivl om, hvem det var. Anli og hendes mand, Brate, hans to medslaver fra Ridder Attans følge. De så ikke op, virkede sløve, sikkert forheksede, men de levede.

Smilet, som uvilkårligt dukkede op på Renses læber ved synet, døde lynsnart væk, da det gik op for ham, hvad der var galt med hans venner.

Det var et dybt hul. Væggene var dækket af glatte sten, samlet uden revner imellem, det ville være umuligt at klatre op af hullet. Bunden havde samme farve som væggene, - men Rense havde ikke rigtig øje for, hvordan hullet var udsmykket.

Han opdagede, at Brate og Anli var lænkede til en solid jernring i midten af hullet, de korte fodlænker, ville kun tillade dem at stå op. Bag de to siddende skikkelser fik han dernæst øje på en lav åbning i muren, spærret af tykke tremmer. Ud gennem åbningen strømmede vand. Vandet løb ikke hurtigt, men det dækkede allerede bunden af hullet og nåede de to slaver til anklerne.

- Ja, jeg tillod mig at hente dine venner frem, så du kunne hilse på dem, lød troldmandens stemme. - Jeg er sikker på, at du ikke gerne ser dem forsøge at svømme op, efterhånden som mit badebassin bliver fyldt. Jeg er bange for, at det vil tage et stykke tid, før vandet når helt op til kanten, men som sagerne står, har vi masser af tid, ikke sandt, Rense?

Rasende vendte Rense sig mod troldmanden. - Vil du lade Brate og Anli drukne i det hul? Det er - det er - ...

- Tortur - er ordet, min dreng. Tja, det kan man vist roligt kalde det, men der er ingen grund til at udsætte dine venner for den tortur. Vandet kan jeg desværre ikke standse, da smeden "kom til" at fjerne skodderne til åbningen, men hvis vi kan finde en løsning på vor lille uoverensstemmelse, kan jeg sikkert nå at give smeden ordre til at befri dem, før det er for sent. Nå ja, det kan ikke nytte, at DU forsøger at give smeden ordre til at trodse mig, for han "kom også til" at smække sig selv inde i et af mine dybeste fangehuller. Sammen med nøglen til dine venners lænker.

Rense anede ikke, hvad han skulle sige. I alle de mange kampe og slag, han havde set riddere kæmpe, var han ikke blevet skånet for at se beskidte kneb anvendt for at nedlægge en fjende, men dette - ...!

At lade mennesker dø på dén måde, mennesker, som ikke havde nogen mulighed for at kæmpe imod eller at slippe væk. Det var så uhyrligt, at det gik over hans fatteevne.

Et ganske kort øjeblik blev Rense så vred, at han mistede fatningen, og dermed kontrollen over vagterne. I det øjeblik var alting ganske ligegyldigt for ham, kun tanken om at redde hans venner herskede i hans hoved. Og det samme korte øjeblik var nok for Merkon.

Før Rense kunne samle sine tanker, fór vagterne, der stod i en kreds om Fjell, frem med hævede sværd. Selv om Rense ville forsøge at stoppe dem, ville det være for sent, de havde sat sig i bevægelse, deres sværd var rettet mod kæmpen. Der var ikke et sekund at spille.

Rense så soldaterne storme ind mod hans ven fra alle sider. Det mindede ham om - ... (- Fjell!! Snur rundt!), beordrede han kæmpen.

Den store kriger, som under al dette havde stået ubevægeligt med blikket rettet mod den mand, som kun to mennesker i verden viste var hans egen far, reagerede straks. (Først længe efter kom Rense til at tænke på, hvilken farlig evne, han besad: at få denne fantastiske kriger til at kæmpe blot ved at sende en kort ordre til ham!)

Fjell var ankommet til Merkons tronsal med draget sværd og skjold i hånd, og det var disse to redskaber, som i forbindelse med Renses kommando reddede ham fra vagternes angreb.

Rense havde set Ridder Attans sværd-karrusel mange gange, og han håbede, at den også her ville vise sig nyttig.

Den hurtige, præcise kommando til kæmpens tanker, fik ham til at dreje rundt på stedet, og ganske som når han løb, foregik det hurtigt, ufatteligt hurtigt. Uden at Fjell behøvede at gøre andet end at dreje omkring, løftede hans store arme sig automatisk, og sværdet og skjoldet kom dermed til deres ret. Vagterne tænkte ikke selv, de reagerede blot på troldmandens ordre, og de havde ingen chance for at trække sig væk fra den besynderlige skikkelse, som det ene øjeblik stod stille, og som det næste forvandlede til en dødbringende snurretop.

Fjells brede sværd fejede først en stribe vagter omkuld, men langsomt drejede hans hånd sig, og i stedet skar den hvasse klinge gennem luften og kløvede brystkassen på de næste tre i rækken. Skjoldet fik på den anden side væltet resten af soldaterne, og resultatet var en modbydelig blanding af en hoben bevidstløse - og tre døde - soldater. Fjell snurrede langsommere, da angriberne var fældet, og til sidst stod han atter stille. Uden en skramme.

Troldmanden valgte klogeligt at holde resten af sine folk tilbage (nu var Rense kommet sig så meget, at han igen kunne holde soldaterne i skak, så Merkons beslutning var egentlig overflødig), og stillingen stod derfor stadig uafgjort, blot med et minus på en masse vagter til troldmanden. Han havde målløs betragtet Fjells nedslagtning af hans folk. Han var ikke i tvivl om, at der måtte helt specielle midler til for at stoppe disse to. Pusedrengens evner og kæmpens enorme styrke var tilsammen en gigantisk udfordring. Som krævede et gigantisk svar.

- Rense og Fjell, jeg vil give Jer et tilbud: Lad den stærkeste af Jer kæmpe mod min stærkeste kriger. Hvis I vinder, vil jeg lade Jer og Jeres venner gå i fred. Vinder jeg, må I overgive Jer til mig.

Fjell og Rense så på hinanden. Ingen af dem var i tvivl om, at troldmanden under alle omstændigheder ville prøve at narre dem, men der syntes ikke at være nogen anden udvej. Rense havde et par gange været lige ved at høre Merkons tanker, men den erfarne

troldmand var dygtig til at skjule dem for andre. Hvis blot der havde været bedre tid eller bedre mulighed for at Rense kunne øve sig, ville han måske blive i stand til at høre, hvilke lumske planer Merkon lagde. Lige nu og her var der ikke andet at gøre end at spille med på hans spil.

Med et svagt nik viste Fjell Rense, at han var rede til at kæmpe.

Rense vendte sig og så direkte ind i Merkons sorte øjne.

- Vi går ind på dit forslag, på én betingelse: At du under alle omstændigheder lader mine venner, Brate og Anli gå.

Troldmanden så på drengen, morede sig lidt over den åbenlyse godtroenhed, han fornemmede, for ikke at tale om drengens tåbelige selvopofrelse. Det var da en sølle betingelse.

- Lad gå. Hvis kampen er ovre, inden vandet når toppen af bassinet. Merkon følte sig ovenpå. Der var ingen grund til at trække pinen i langdrag. En god kamp til at forsøge eftermiddagen og den tåbelige knægt og hans tumpede kammerat ville være i hans magt. Ingen af dem behøvede at vide, hvad han havde i baghånden, vel?

- Vis mig din bedste kriger, Merkon. Fjell trådte et skridt frem. Rense følte en strøm af blandede følelser komme fra sin ven. Han vidste, at Fjell hellere end gerne ville kæmpe mod troldmanden selv, men når det ikke kunne være anderledes, måtte vejen gå gennem en anden. Imidlertid kunne Rense ikke lide det svage, selvsikre smil, troldmanden ikke kunne skjule for dem. Der måtte stikke noget under. (- Hvis jeg bare kunne læse hans tanker!), Rense ærgrede sig over sin manglende erfaring. Måske kunne han forsøge at dygtiggøre sig under kampen. Der ville ikke blive megen tid, men noget måtte han gøre.

- Lad min bedste kriger træde frem, beordrede Merkon ud i salen.

Der var ingen, der reagerede på troldmandens ordre, men de vidste, at de om et øjeblik skulle se, hvem han ville lade kæmpe for sig. Stilheden var utålelig, syntes Rense. For en sikkerheds skyld beordrede han alle de vagter, som stadig var i salen, helt ud til siderne. Det skete forbavsende let, men han regnede med, at troldmanden ikke bekymrede sig om den slags lige nu.

Det gjaldt kampen mellem Fjell og troldmandens bedste kriger.

Fra indgangsporten til salen kom en række lyde. Metalstøvler dunkede i stenfliserne i forhallen, den velkendte raslen og klirren fra en ridder i fuld udrustning lød tydeligt i den stille sal og gennem larmen hørtes en sær brummen. Der var noget ved den brummen, som gjorde Rense urolig. Den havde han hørt før.

Endelig dukkede en skikkelse frem midt i porten. Selv på lang afstand kunne de se, at ridderen var stor, næsten lige så stor som Fjell. Forskellen på de to krigere, var, at Fjell ikke bar rustning. Med lange, selvsikre skridt begyndte troldmandens kriger at stavre op gennem salen. Rense gispede.

Høj og bred, med det kæmpemæssige tohåndssværd hængende fra den kraftfulde højre arm, med det skarptkantede skjold løst fattet i venstre hånd, med kampøksen på skrå over livet ligesom Fjell, kom verdens berømteste og tapreste ridder op gennem troldmandens tronsal.

- Nå, hvor er så den lusepuster, jeg skal tvære ud? brølede Ridder Attan, - Lad os se at få den kamp overstået, så man kan få noget middagsmad, ved alle djævl!

Kapitel 22 - Et kæmpeslag - eller to

Rense var forbavset og bange. Han forstod intet. Hvordan kunne Ridder Attan være kommet i troldmandens tjeneste? Han måtte være forhekset.

Der var ikke længere grund til at skjule, at han ligesom troldmanden kunne sende ordrer til andre mennesker, og hvis han kunne beordre ridderen tilbage - ...? Rense gjorde forsøget.

(- Stå stille, Høje Ridder!). Med al sin nylærte erfaring, kastede Rense tanken mod den stolt spankulerende Ridder Attan, men til sin forfærdelse mærkede han en uovervindelig kraft blokere hans ordre. Inde i hans hoved virkede det fuldstændig på samme måde, som hvis hans krop var stødt ind i en mur.

Troldmanden koncentrerede en utrolig masse kraft for at beskytte Ridder Attan mod Renses tanker. Merkon ville ikke risikere, at det bedste trumfkort i hans kamp mod drengen og kæmpen blev ødelagt. Rense kunne ikke trænge igennem dette skjold, han kunne ikke påvirke ridderen på nogen måde. Kampen mellem Fjell og Renses tidligere herre måtte foregå på normal vis, mand mod mand, uden indblanding fra andre.

Tronsalen var stor, der var rigelig plads til at mange krigere kunne kæmpe mod hinanden, og selv om modstanderne var enorme begge to, virkede deres kroppe små og ubetydelige i det eventyrligt store rum. Fjell skridtede roligt frem mod Ridder Attan, der på sin side holdt inde med sine pralende udbrud, da han forstod, at hans modstander trods alt ragede op over hans eget hoved. Ikke at det fik ridderen til at tabe modet - vi ved, at han tit havde fældet modstandere, der var større end ham selv - og de tanker, som løb gennem hans hoved, var ikke alle hans egne.

- Yderst passende. Du skylder mig en kamp, din tølper. Der var stadig meget tilbage af Ridder Attans egen personlighed, og han havde ikke glemt, hvordan Fjell havde franarret ham sejren over de tre ryttere i ørkenen.

- Et øjeblik, råbte Rense og vendte sig mod Merkon. - Fjell har ingen rustning. Kampen kan ikke blive lige, når de ikke har samme udrustning!

- Beklageligvis må jeg indrømme, at der intetsteds på borgen findes en rustning, som ville passe din ven. Iøvrigt er der ikke tid til den slags detaljer. Bassinet løber fuldt i mellemtiden. Den overlegne, drillende tone i troldmandens stemme foruroligede Rense, men han brugte ikke kræfter på at tænke på Brate og Anli på bunden af hullet.

I stedet rasede hans tanker afsted for at finde en måde at gennemskue troldmandens planer. Een ting var gået op for Rense: så længe Merkon betragtede ham som en uvidende slavedreng, der ikke forstod at bruge sine evner, endsige forstod omfanget af dem, ville han ikke være så bange for ham, som han burde. Dette kunne afgjort vise sig at være Renses største fordel under det kommende opgør.

Fjell og Ridder Attan stod stille midt i salen og betragtede hinanden. Kæmpen så roligt på den tapre ridder, der til gengæld kastede hånlige blikke på Fjells spinkle ringbrynje og almindelige skindbukser. Rense kunne ikke høre Ridder Attans tanker på grund af troldmandens blokering, men jeg kan fortælle, at hans største bekymring var, om han skulle afgøre kampen hurtigt med et par simple, drabelige hug, eller om Merkon

ville foretrække, at kæmpen blev pint med mange små og blodige sår. Ordren til kamp lød klart i hans hoved, og den slags ordre ville han hellere end gerne efterkomme.

Rense vidste, at troldmanden ikke kunne påvirke Fjells tanker, ej heller høre, hvad kæmpen planlagde. Rense selv kunne ikke påvirke Ridder Attan, men de to mænds kamp kunne måske alligevel give ham et par fordele: Merkon kunne ikke vide, hvad Rense ville koncentrere sig om; han måtte hele tiden sørge for, at Rense ikke trængte igennem til ridderens tanker - stadig prøve at beordre vagterne til at trække våben - hele tiden forsøge at læse Renses tanker i håbet om at høre, hvad han tænkte (forgæves, vel at mærke) - kort sagt, troldmanden havde rigeligt at se til. Med stigende sikkerhed mærkede Rense, at han ubesværet kunne holde vagterne i skak, holde sine egne tanker skjult for troldmanden, mens han samtidig forsøgte at finde en vej ind bag hans forsvarsværker. Hver gang han forsøgte at høre, hvad Merkon tænkte, stødte han ind i en mørk forhindring, men ligesom han og Fjell havde trodset muren rundt om borgen, måtte der findes en vej ind til troldmandens tanker.

(- Fjell, du må gøre, hvad du kan for ikke at dræbe Ridder Attan! Jeg ved, hvor hurtig du er, men prøv at trække kampen ud så længe som muligt. Jeg *må* finde en måde at bekæmpe Merkon imens. Det er vor eneste chance, Fjell).

Svaret kom i form af en dæmpet brummen fra kæmpen. Det var ikke nødvendigt at tale yderligere - hverken almindeligt eller i tankerne.

De to imponerende krigere cirklede langsomt om hinanden, mens de vurderede modstanderens måde at bevæge sig på. De var begge vant til kamp og vidste, hvilke metoder den anden ville benytte sig af, hvis lejligheden bød sig. Ridder Attans skjold var større og tykkere end Fjells, kanterne var skarpslebne, og ridderen var således i virkeligheden udstyret med endnu et farligt våben ud over sværdet og øksen. Fjell havde et lille skjold, sit sværd, sin økse og sin fabelagtige hurtighed.

Ridder Attan vuggede i knæene, mens han kredsede rundt om Fjell. Det virkede lidt pudsigt, som om han var ved at indlede en dans med sin modstander, men der skal ikke herske tvivl om, at der var alvor bag komikken. Netop som tilskuerne - og efter ridderens mening også gerne kæmpen - troede, at han ville fortsætte sin besynderlige, vuggende rundgang, brød han rytmen midt i et skridt, trådte i stedet frem og trak skjoldet opad i en stejl bue. Afstanden mellem de kæmpende var ikke større, end at den øverste kant på skjoldet ville ramme Fjell under hagen og - om ikke kappe hovedet af ham, så dog såre ham kraftigt i halsen.

Fjell parerede med sværdet, men skjoldet gled blot af og fortsatte den planlagte bue opad. Med et voldsomt kast med nakken lykkedes det kæmpen at undgå Ridder Attans angreb.

Ridderen - som godt vidste, hvor han skulle anbringe fødderne drejede bagud og svang sværdet højt over sit hoved, og Fjell måtte modtage det første rungende brag mod sit skjold. Braget gav et uhyggeligt ekko gennem det enorme rum, og Rense troede et kort sekund, at sværdet, skjoldet eller Fjells arm måtte være knust af det kolossale hug. Intet kunne modstå den kraft, Ridder Attan lagde i sine slag.

Til sin store lettelse så Rense, at Fjell og hans våben havde overlevet angrebet. De to mænd trådte et par skridt væk fra hinanden.

Efter braget virkede tronsalen sært stille. De eneste lyde i verden, var den sagte klirren af Ridder Attans rustning, da han genoptog dansetrinene fra før - og så en tung

buldrende dunken i brystkassen på en sølle pudsedreng, som for første gang i sit liv måtte betragte den berømte ridders kampteknik med den største forfærdelse. Det var heldigvis kun samme pudsedreng, som kunne høre den buldren.

Men der var andre lyde i salen, lyde, som ingen almindelige mennesker kunne høre. Stemmer og tanker, som kom fra Rense og Merkon.

Mens Fjell benyttede sig af ridderens næste dansetrin til at lave et udfald med skjoldet - en klodset efterligning af Ridder Attans første angreb - rasede en tavs, men ikke mindre forbitret kamp imellem pudsedrengen og troldmanden.

Ridder Attan fnyste hånligt, da kæmpen på værste amatørfacon efterabede hans geniale udfald. Ridderens vurdering af modstanderen nåede akkurat at falde et par grader, fordi Fjell lavede det samme udfald, som han selv med nød og næppe havde afværget. Han undgik behændigt Fjells bulede skjold og skulle netop til at hakke bagenden af sit sværd mod hans hoved, da ridderens hovmodige tanker i stedet modtog et katastrofalt slag, som næsten var værre for kampens udvikling end det brag, som fik det til at svimle for hans øjne. Ikke i sin vildeste fantasi havde Ridder Attan forestillet sig, at der fandtes kampkneb, som han ikke kendte (den med at kaste øksen var han allerede overbevist om, var hans egne ide!) Men nu viste Fjell ham endnu en gang, at der var noget at lære for den største af alle riddere.

Fjells lille nummer lykkedes over al måde. Det var netop hans tanke, at ridderen skulle reagere på skjoldet, så han ikke ville bemærke sværdet, som kom susende bagfra i en bue over Fjells hoved med retning mod hans hjelm. Et slag som ganske enkelt ville kløve modstanderens hoved, med mindre hjelmen var lavet af et nyt, ukendt metal. Ridder Attan måtte til sin umådelige overraskelse inkassere et modbydeligt, bedøvende slag mod sin hjelm, og var aldeles uinteressert i den kendsgerning, at han i denne omgang ikke fik sin hjerneskal hugget midt over. Fjell havde brugt den flade side af sværdet, og selv om vi ved, at det i højere grad skyldtes Renses bøn før kampen, var alle tilstedeværende sikre på, at det kun var held, der reddede Ridder Attan fra at miste sit hoved.

Ridder Attan vaklede fortunlet til siden, men genvandt balancen, rystede arrigt på hovedet og hvædede mellem sammenbidte tænder: Sådan en (...) snydetamp - bruger beskidte kneb, hvad? Jeg skal lære sådan et formindsket (...) bjerg! (Almindelig anstændighed byder os at overhøre visse dele af ridderens tale).

(- Åh, nej! Han bliver dræbt - åh ...!), jamrede Rense i tankerne, mens han vred hænderne og tydeligt lettet sank sammen, da Ridder Attan kom til hægterne igen. Ud af øjenkrogen så han med tilfredshed, at troldmanden med lige så stor tilfredshed hørte hans klageråb. Hvis Merkon havde regnet med, at Rense ville blive splittet mellem sin gamle hengivenhed overfor Ridder Attan og venskabet med den unge kæmpe, ville det være synd at skuffe ham. Jo mere Rense kunne udsende falske signaler og tanker, desto bedre.

Troldmanden hørte drengens tanker. Hans plan ville virke, det var han pludselig sikker på. Selv ikke de bedste følelser for en ny ven kunne udslette det årelange tilhørsforhold til Ridder Attan. Selv kunne han ikke trænge ind i kæmpens tanker, hvilket forvirrede ham en hel del, for Fjell var på alle andre måder mere almindelig end drengen, men så længe han ved hjælp af ridderen og hans uovertrufne kampevner kunne holde den enorme fjende beskæftiget, var der stadig en mulighed for at trænge ind i

Renses tanker, finde hans svagheder og udslutte ham. Så måtte kæmpen ordnes bagefter, med eller uden brug af våben.

Ingen kunne se på Merkon, hvad han tænkte. Den unaturligt blege troldmand med de uhyggelige øjne sad tilsyneladende roligt på sin tronstol og betragtede kampen med sit evige, overlegne smil på læberne. Kun Rense kunne fornemme den strøm af tanker, som flød fra troldmandens hoved. Tanker, der lige som Renses egne, var optaget af mange ting på én gang.

Ridder Attan var rasende. Havde han været opsat på kamp, var han nu forbandet opsat (Ved alle djævle!). Den store modstander fik ikke meget ud af sine udfald med sværdet, Ridder Attan parerede uden vaklen alle slag med sit skjold. Hans egne slag havnede tungt og sønderknusende på kæmpens skjold, som efterhånden antog en mere og mere ynkelig form. Begge modstandere fik tildelt det ene hug efter det andet, tronsalen genlød af slagene, så man skulle tro, et tordenvejr var brudt løs. Larmen var øredøvende, knap havde ekkoet lagt sig fra det ene brag, før det næste buldrede gennem rummet.

Kunne troldmanden se, at Rense var dybt optaget af kampen, var bange for at Ridder Attan skulle vinde samtidig med, at han naturligvis ikke ønskede sin mægtige ridder dræbt, gjorde Rense samtidig alt, hvad han kunne for at forøge dette indtryk. Han var forlængst holdt op med at tænke på at holde vagterne i skak, hans hoved gjorde det af sig selv. En anden del af hans tanker brugte han til at følge med i kampen og komme med passende udbrud og råb afhængig af, hvem der slog hvem. Disse tanker lod han frit troldmanden høre. Hvad troldmanden også fik lov at høre, var de tanker, små og kraftsløse, Rense hele tiden lod støde mod den mur af koncentreret kraft, som Merkon havde indhyllet Ridder Attan i.

Det var lige før Merkon udstødte et hånligt fnys magen til det, Ridder Attan var berømt for. Hvor var det latterligt! Troede den usle slavedreng, at han kunne trænge gennem hans tanker, kunne trodse hans erfaring, opsamlet gennem århundrederne? Troede denne ubetydelige gnom, at han havde evner, der kunne hamle op med den største og mægtigste magt på jorden? Det morede troldmanden at gennemskue drengens forsøg på at kæmpe sig op over hans tankemur. Det var ikke nødvendigt at sende direkte kampordrer til Ridder Attan. Indtil videre lod det til, at ridderens egne evner var rigelige til at holde kæmpen i skak, og han kunne i stedet fornøje sig med at mærke de virkningsløse forsøg Rense gjorde på at tvinge sig igennem til ridderens tanker.

Fjell smed sit skjold. Det fremkaldte ingen triumferende smil på Ridder Attans læber, for han vidste, at Fjell i stedet ville trække øksen, og den var på flere måder værre end skjoldet. Han kunne stadig afbøde ridderens slag med øksen, og til gengæld ville han få to muligheder for at skade ham. Ridder Attan overvejede at smide sit eget skjold, men han havde én gang set, hvad Fjell kunne bruge øksen til. Indtil videre var det bedst at beskytte sig mod flyvende økser.

Rense havde overværet mange ridderslag - ja, det ved vi! - og der skete ikke noget i denne kamp, han ikke havde oplevet før, ikke ude på gulvet i det mindste. Det nye var hans egen kamp.

For det var en kamp, en utroligt hård kamp, ublodig, men ikke mindre udmattende. Selv om han mærkede, hvordan de enkelte dele af hans tanker gjorde som han ønskede, blev det sværere og sværere at gøre det, han i hemmelighed havde forberedt sig på. Det

var anstrengende at gøre og tænke mange ting på én gang, og nu mærkede han, at han ikke havde ubegrænsede evner at trække på. Det kostede energi at gøre alt dette, og gennem hans tavse triumf over at det lykkedes ham at narre troldmanden, forstod han, at hans kræfter på et tidspunkt ville slippe op. Og hvis de slap op før Merkons ...! Tiden var ved at løbe fra ham!

Efter en række hidsige udfald mod Fjell, som tvang kæmpen til at værges for sig, alt hvad han havde lært, fik Ridder Attan tid til at kaste sit næsten sammenkrøllede skjold fra sig, trække sin økse, og vilkårene var igen en smule i ridderens favør. (Han har rustning på, ikke!).

De mange slag havde ikke skånet nogen af modstanderne. Fjell blødte kraftigt fra et dybt sår tværs over det ene lår, en lang række flænger og huller i hans ærmer fortalte om, hvor tæt Ridder Attans sværd kom, og en kæmpe stor bule voksede frem over hans ene øje, resultatet af et grimt næveslag ridderen havde set sit snit til at lange ud. Fjell mærkede, at øjet langsomt men sikkert lukkede sig.

Ridder Attan var ikke sluppet meget billigere, skønt hans rustning beskyttede hans arme, bryst og ben. Fjells første slag mod hans hjelm havde givet ham en grim flænge på siden af halsen hvor hjelmkanten var blevet presset så pludseligt nedad, hans venstre albue var

langsomt ved at blive stiv, et langt snit i åbningen mellem armpladerne gik næsten hele vejen rundt om armen, ikke særligt dybt, men hans underarmsmuskler virkede sært svage, især når han skulle forsvare sig med økseskaftet, og med skam at melde havde han modtaget et modbydeligt stik i højre skulder fra Fjells sværdspids. Sårene dunkede og smertede, men - for at gøre en lang historie kort - begge var vant til det, og de var ikke sådan nogle tøsedrenge, som visse af os her, jeg kunne nævne.

Merkon følte jublen stige op i sig, drengen var ved at tabe pusten. Hans forsøg på at trænge gennem til Ridder Attans tanker blev svagere og svagere, Merkon kunne endda se et par vagterne begynde at reagere på hans ordre til at drage sværdene. Renses evner var ved at være brugt op! Blot et stykke tid endnu og begge modstandere ville være i hans magt. Ubevidst - selv store troldmænds krop opfører sig en gang imellem ubevidst! - rankede han ryggen, satte sig længere tilbage i tronstolen og overvågede slagets gang. Det kunne ikke være længe...! Hvis han hjalp ridderen en smule på vej? Han var ved at være meget udmattet, den tapre men dumme Ridder Attan.

Rense tog en dyb indånding. Nu måtte det bære eller bryde. Forsigtigt slækkede han på et par af vagternes stilling. Hvis han kunne få troldmanden til at tro, at han var mere udkørt, end han virkelig var, kunne han muligvis ...?

Med et træt, næsten modløst blik på de kæmpende, lod Rense skuldrene synke, lod ryggen falde en smule sammen og - var lige ved at ødelægge skuespillet af bar overraskelse. Han havde overset en vigtig ting! Der var noget, han ikke havde lagt mærke til før. En detalje, som fortalte mere end man umiddelbart skulle tro.

Det var ikke kun vagterne, der stod stille. Soldaterne, som Rense og troldmanden i så lang tid havde kæmpet om at kommandere over, stod alle i stram retstilling, men det vidste han. Nu lagde Rense mærke til, at ALLE hoffolkene ligeledes stod stille. De eneste, som rørte sig var Fjell og Ridder Attan.

I et glimt huskede Rense, hvordan alle i tronsalen var gået i stå, da Merkon udslettede den ulykkelige vagt - Rense skammede sig stadig over sin tåbelighed - al

troldmandens energi, alle hans evner havde været samlet om at sende den dødbringende kraft mod soldaten. Imens var alle andre i hans magt livløse.

Kunne det være muligt, at troldmandens evner også var begrænsede? Var han ikke så magtfuld og uovervindelig, som Rense havde troet? Selv Merkons kræfter ville slippe op, når han var nødt til at koncentrere sig om alle de samme ting som Rense!

Heldigvis fik Rense behersket sit ansigtsudtryk, da det gik op for ham, at der endelig havde vist sig en svaghed i troldmandens magt. Hans plan om at narre Merkon til at undervurdere ham var lykkedes flot, og nu, hvor han i troldmandens øjne var næsten udbrændt, hvor hans evner var ved at slippe op, måtte han gøre en sidste kraftanstrengelse.

Merkon så drengen synke sammen. Smilende bag sin hånd begyndte han at mærke sejren nærme sig. Sandt at sige, var han efterhånden træt ja, nærmest udmattet af denne langtrukne forestilling. Det var mange år siden, han havde skullet bruge så mange kræfter, bruge sine evner så totalt i lang tid, og han var selv ved at være godt mat i koderne. Men tanken om, at hans klogskab og erfaring havde overvundet denne ganske underholdende - usling og hans kluntede ven, kunne nok bringe ham frem til den endelige triumf. Han følte Ridder Attans kræfter i den sårede arm svigte, hans tankestrøm havde holdt ridderen på benene længere, end han ellers havde kunnet klare, men det var klart for enhver, at kæmpen var ligeså udmattet af sine sår. Måske skulle man ...

(- ... ofre ridderen i et sidste udfald?)

Rense gispede. Troldmanden drejede hovedet mod ham. Rense gispede igen, stirrede forpint mod de kæmpende og gispede endnu en gang. Merkon morede sig lidt. Drengen var ...

(... virkelig for nem). Rense jublede indvendigt.

Han kunne høre troldmandens tanker!!

Og Merkon vidste det ikke. Rense kunne mærke, hvordan den tynde skikkelse ganske langsomt sank sammen i tronstolen, ganske som han selv havde gjort det. Troldmanden var træt, men han følte sig sikker på sejren.

(- Nok af det pjat. Slaven er færdig) - Rense lod lidt flere vagter røre på sig - (- hvis vi blot kan få kæmpen ned med nakken). Troldmanden begyndte at rette ryggen igen, Rense kunne mærke Ridder Attans kræfter ebbe ud, og han hørte Merkons beslutning om at afgøre kampen med en sidste kraftanstrengelse. Det var på tide, at Rense forsøgte at trænge ind i troldmandens tanker og standse kampen. Først ville han tale til sin ven.

(- Fjell, kan du afslutte kampen uden at dræbe Ridder Attan, så gør det nu, ellers vil Merkon forsøge noget. Jeg kan høre hans tanker, jeg kan høre han pønser på - ...)

Der lød et skrig, et vanvittigt, gennemtrængende skrig, der mindede Rense om de høje hvin, den ulykkelige pige havde vækket hele kongeborgen med den morgen, hvor dette forfærdelige eventyr var begyndt. Troldmanden sprang op fra tronstolen og vaklede ned af trinene, ud på gulvet. Med rædslen malet i alle træk kastede han hænderne op til sine ører, rettede de blanke, udtryksløse øjne mod Rense, mens han skreg. Og skreg.

Gennem skrigene, der fuldstændig overdøvede larmen fra de efterhånden matte sværdslag fra Fjell og ridderen, hørte Rense troldmandens tanker.

(- Hvad laver den ækle dreng i mine tanker. Hvor vover sådan en ulækker, slimet (... vi springer resten over så vi kan sove roligt, ikke!...) Ridder Attan. Ridder Attaaaann!! Kvas den elendige tølper. Kampen skal slutte nu!! Jeg beordrer det!!).

Rense talte og tænkte samtidig: - Og jeg beordrer Dem, Høje Ridder, til at standse kampen. Lad sværdet falde. Fjell, lad sværd og økse falde. Renses stemme kunne knap høres, selvom troldmandens hvin nu gik over i en hulken, afbrudt af lange hiv efter vejret, men ordren skulle nok trænge igennem.

Troldmanden var sønderknust. Det, som han vidste var umuligt, var sket. Et menneske var trængt ind i hans tanker, havde tiltvunget sig magten over ham og gav ordrer, som om han bestemte over Merkon og alle hans tjenere!! Drengen var stærkere end han!!

Rense så ind i de tomme øjenhuler. Han kunne mærke troldmandens desperate forsøg på at skubbe ham ud af sit hoved, mere følte end hørte hans ønske om at samle sine kræfter til et sidste forsøg på at udslette eller blot undslippe Rense. Merkons fortvivlede tanker fór afsted, søgte efter en løsning, stødte hele tiden ind i Renses faste beslutning om at holde hans magt fangen, ledte efter et smuthul, hvorigennem han kunne vende dette forsmædelige nederlag til en sejr. Men Renses ønske var ham for stærk.

Fjell og Ridder Attan stoppede kampen. Forpustede og udmattede sænkede de armene, stod foroverbøjet overfor hinanden, så ned i gulvet, for trætte til holde hovederne oppe.

Rense følte tingene falde til ro. Selv om han var træt af den lange kamp med Merkons tanker, følte han sig mere og mere sikker på, at han havde fundet vejen ind til troldmandens magt. Den lille hemmeligt snigende tanke, han hele tiden havde ladet liste sig rundt om troldmandens egne, hovmodige tanker, havde til sidst fundet en sprække. Det var ligegyldigt, om det skyldtes træthed eller ubetænksomhed fra Merkons side. Hovedsagen var, at Rense havde fundet en vej ind bagom troldmandens magt, og at hans egne evner, som viste sig stærkere end den onde herskers, kunne tvinge ham tilbage, kunne få ham til at slippe sin magt over andre. Nu gjaldt det blot om at finde en måde at uskadeliggøre ham på, så han ikke fremover kunne være en trussel.

Men netop som Rense skulle til at skue ud over salen for at se, om Fjell og Ridder Attan var ved at samle sig, om Merkons tjenere og folk var klar over forandringen - han måtte hurtigst muligt have nogen til at løse Brate og Anli fra deres uhyggelige fangehul, der nu var faretruende fuldt af vand - netop da slap troldmanden fra ham.

Den sidste fejl Rense gjorde, var at tro, at Merkon var slået, at han var i Renses magt, blot fordi han havde trængt ind til hans tanker.

Rense vendte sig rædselsslagent mod troldmandens skikkelse, men dér var Merkon ikke længere. Fortvivlet mærkede han, hvordan troldmandens personlighed flygtede, væk fra hans krop og væk fra Rense skrækslagent og i panik, men samtidig opsat på at finde en udvej til at bekæmpe Rense.

Renses tanker satte efter Merkon, han kunne følge ham gennem luften, og med ét vidste han, hvad troldmanden forsøgte. Så faren for sin ven.

Ingen rørte sig i den enorme hal. Set udefra var alle i salen gået i stå, stod livløse og stirrede tomt ud i luften. Kun vi, som ved, at den virkelige kamp foregår inde i hovederne på troldmanden og pudsedrengen, kan følge Merkons vanvittige flugt og

Renses forsøg på at standse ham. Jagten på troldmandens personlighed var forgæves. Rense kunne ikke nå at forhindre ham i at nå sit skjulested - og bruge det!

- Fjell!!! PAS PÅ!! Var alt, hvad Rense nåede at skribe. For sent. Et jubelbrøl, som Rense

havde hørt på utallige slagmarker, steg op fra Ridder Attans strube, troldmanden løftede ridderens arme, kampøksen raslede mod gulvet, hænderne greb fast om sværdskaftet og den kendte stemme gjaldede ud i tronsalen:

- *Du kender mig ikke!! Du kan ikke besejre mig. Du kan aldrig besejre en, du ikke kender!!*

Med disse ord svang Ridder Attans skikkelse - besat af troldmanden Merkon - det gigantiske tohåndssværd i en lang bue ned mod Fjells sænkede hoved.

Kapitel 23 - Troldmand og søn

I Renses øjne skete tingene på samme tid langsomt og vanvittigt hurtigt. Kæmpesværdet beskrev en høj bue gennem luften og susede nedad i en uendelighed. Fjells hoved hævede sig

lige så langsomt, syntes Rense. Hans advarselsråb var kommet for sent, eller måske var kæmpen så udmattet af sine sår, at han ikke orkede at gøre modstand.

Den frygtelige tanke - at han skulle miste sin bedste ven og beskytter - var lige ved at tage vejret fra Rense, da hans øjne spærrede sig op, stirrede uforstående på de to mægtige skikkelser i salens midte og - ja, så kunne Rense næsten ikke klare mere.

Fjell kastede sig på knæ foran ridderens skikkelse, rakte hænderne i vejret, som skulle han til at bede en bøn - og greb Ridder Attans hænder og fastholdt dem, inden sværdet nåede hans pande. Troldmandens kampvræl gennem Ridder Attans mund forstummede brat.

Rense havde åbnet sine sanser for at føle, hvad hans ven oplevede i dette - hans sidste - øjeblik, som alligevel ikke blev enden på kæmpens liv. Trods sår og skrammer, trods blodtab og en lang, lang udtærende kamp med den eneste kriger, som kunne yde ham modstand, trods troldmandens fornyede angreb med Ridder Attan som redskab, stoppede Fjell sværdet med sine store hænder og holdt modstanderens (eller rettere modstandernes) hænder fast som i en skruestik. Sværdet stod stille i luften over Fjells hoved - Rense følte, som kæmpen selv, hvordan luftsuset fra nedslaget slog ned om ham, dernæst lød et andet og betydeligt mere ynkeligt vræl fra ridderens mund.

Fjells hænder, der ubesværet bøjede jernstænger, klemte sammen om ridderens håndled. Langsomt blev Merkon i Ridder Attans krop nødt til at give slip på sværdskaftet, og den lange, tunge klinge sank uskadeligt ned ad ryggen på Fjell og klirrede hen ad gulvet.

Fjell rejste sig. Han kunne knap støtte på det ene ben på grund af den dybe flænge, men hans blik var til gengæld fast og ubønhørligt.

- Men JEG kender dig, Merkon. JEG kan vinde over dig!!

Hverken I eller jeg vil nogensinde få at vide, om det var troldmanden eller den sidste, spinkle rest af Ridder Attan, der fandt på det, men det er ganske ligegyldigt. Fjell havde kun tanke for at stirre ind i ridderens øjne, vel sagtens for at få et glimt af troldmandens personlighed. Han holdt stadig hårdt fast om begge Ridder Attans hænder, og han glemte desværre ganske at tage højde for, at en kamp ikke er slut, før modstanderen har indrømmet nederlaget.

Det var det ældste beskidte kneb i krigskunstens historie. Med al den kraft, Ridder Attans krop kunne mønstre - og ikke at forglemme: med knæet godt pansret bag en stålplade, hamrede Fjells modstander samme knæ opad imellem hans ben.

Stakkels Rense, som tog del i kæmpens tanker, men så langt mere: stakkels Fjell, som mærkede underlivet forsvinde i et brus af smerter. Han var skabt, som mænd nu enganger

skabt, og han var lige så modtagelig for smerter dér som alle andre. Med en blanding af et skrig og et sygeligt kæmpesuk, sank den tapre, hurtige, utroligt stærke og nærmest bevidstløse Fjell til gulvet, mens hans hænder beskyttende søgte ned mod hans underliv.

Rense var i syv sind - mindst! Det gik hele tiden på en anden måde, end han troede. Snart var han og Fjell ovenpå, snart var de ved at bukke under for troldmandens svinestreger. Hvad skulle de gøre. Hvad skulle HAN gøre? Hvad KUNNE han gøre? Hvis Fjell blev gjort ukampdygtig, hvis troldmanden kunne bruge Ridder Attans stærke krop til at skaffe sig en yderligere fordel? Syv sind var ikke nok!

- Ingen kender Merkon! Tåber, usle tåber. Troede I virkelig, at det var nok at besejre Merkon med våben? Merkon kan ikke dræbes af almindelige dødelige med almindelige våben. Den, der ikke kender Merkon og hans magt, kan ikke skade Merkon.

Der var ikke tid for Rense til at studse over, at troldmanden hele tiden omtalte sig selv ved navn. Hans hoved havde alt for travlt med at samle oplysninger sammen, prøve at finde et middel - midlet! der kunne standse denne rædselshersker. Uden at ærgre sig over, at troldmanden var sluppet fra ham - det var igen blevet sværere at følge med i hans tanker - spekulerede han som en vanvittig for at finde på en udvej. Kunne han blot få en ide om, hvorfor troldmanden var så sikker på, at de ikke kunne dræbe ham?

Svaret kom til Rense i ét nu - og I andre skal også nok få det at høre om lidt - men nu går det altså forrygende stærkt altsammen!

- Stakkels pudsedreng, ha ha ha. Ridder Attans krop bøjede sig ned og samlede øksen op, trådte hen mod den faldne Fjell, mens ordene, der kom fra munden, tydeligt var troldmandens.

Beslutsomt styrtede Rense fremad, frem for at beskytte sin vens krop med sin egen. Tilsyneladende en sidste desperat handling, som snart ville blive belønnet med et hug fra ridderens kampøkse, men vi skal ikke glemme, at Rense efterhånden havde lært at lade sine tanker virke på mange områder på samme tid.

Der var flere ting, Fjell havde fortalt ham og et par enkelte detaljer, troldmanden selv havde nævnt, som gav ham et spinkelt håb om at fravriste Merkon den sidste rest af magt.

Mens han løb frem mod Fjell, søgte hans øjne trodsigt op mod Ridder Attans. I et langt sugende sekund følte han den lede personlighed bag de livløse øjne; Ridder Attan var ikke selv herre i sin egen krop, det var ikke et blik, skikkelsen kastede mod den usle

slavedreng, det var en glødende, sort og uhyggelig ondskab, der mærkbart strålede fra troldmanden.

Havde Merkon været sig selv, havde han haft alle sine kræfter i behold, ville Rense være forsvundet lige så hurtigt som den uheldige vagt. Rense mærkede en stikkende, ubehagelig varme kravle hen over sig, men Merkon var for svag. I et sidste spring kastede Rense sig hen over Fjells krop.

- Uslinge! Hvordan kan I tro, at I skulle kende Merkon. Han er gammel som bjergene, han er uendelig som havene, han er mægtigere end solen, han er - ...

- En morder og en bedrager! afbrød Rense troldmandens pralerier. - En tyv og falskner, en ... drengen løb tør for udtryk

... - den uretmæssige ejer af en magt, som aldrig var ment for ham!!

Ved disse ord kunne Rense høre Merkons tanker stoppe lamslået. Han vidste, at han havde ramt rigtigt.

- Hvor vover du?! Formastelige slave. Hvad ved du om Merkons magt??

- Alt, din tyv. Rense så direkte ind i ondskaben, følte sin stemme blive roligere, hvilket ikke passede troldmanden. Han gentog:

- Alt!

Troldmanden stirrede forvirret på Rense. Drengen lød så sikker ... men det var ikke muligt, at han vidste noget! Intet menneske vidste noget! I århundreder havde ingen tvivlet på Merkons magt, på hans ret til at herske og regere med hvem han ville. Det måtte være et sidste forsøg på at narre ham, sådan som drengen havde prøvet flere gange tidligere.

- Nej, Merkon, eller skal vi ikke snarere kalde dig - ... Rense standsede, lod et hånligt smil spille over sine læber. Han vidste!

- Kom, MERKON. Vil du vide, hvad jeg har set? Vil du vide, hvordan selv den bedst skjulte forbrydelse en dag kommer for lyset?

- DU VED INTET OM MIG! DU KAN IKKE VIDE NOGET. Det er muligt, du har evnen til at se menneskers fortid ved at røre ting, der tilhører dem, men du har aldrig været i nærheden af ting, som tilhører mig. Alt, hvad du har set her på borgen, tilhører ikke mig. Det er underlagt Merkons magt. Den, der har magten, er hersker over alle Merkons riger, over alle Merkons ejendele. Men personen selv ejer intet!

- Jeg har rørt ved noget, du selv har ejet.

- Intet, siger jeg. Selv ejer jeg intet. Alt, som var mit, er smuldret og dødt for mange århundreder siden.

- Også din søn? Rense sagde det stille, men tydeligt.

- MIN - ... - ... søn?!!!

- Ja, Merkon! Din søn! Jeg har rørt ved din søn. Skønt du ikke selv ved det, har du født sønner, og jeg har rørt - ...

Nu var det tydeligt, at troldmanden selvsikkerhed var ved at forsvinde. Stemmen tilhørte Ridder Attan, men de bævende, tvivlende ord var troldmandens: - Min søn? Du har rørt ved min søn?!

- Jeg rører ved ham nu! Derfor ved jeg alt om dig, tyv og morder. Lynhurtigt skød Rense sine tanker ud mod Ridder Attans hoved, trængte ind gennem de sidste rester af troldmandens forsvarsværker og indhyllede hans tanker i sine egne.

- Du røvede magten sammen med en anden, som var så letsindig at lære dig, hvordan den kunne bruges. Men hun lærte dig ikke at misbruge den, vel? Det var noget, du selv fandt ud

af. Jeg har set det hele. Du har ret, når du siger, at du ikke selv ejer noget af det, som er i dine riger - det tilhører den magt, du så forbryderisk har tilranet dig men dine børn kan du ikke undsige dig. De vil altid være dine børn uanset, hvor lang tid der går. Og Fjell er din søn. Det tager ikke lang tid at se din fortid, for intet giver stærkere bånd end familie, hvor uønsket den end er.

I dette øjeblik skulle man tro, at det var Rense, der havde levet i mange hundrede år og troldmanden, der blot var en ung dreng på (omkring) femten år.

- Fjell har naturligvis ikke været stolt ved tanken om, at hans far kun er hans far ved tvang, for ikke at tale om at han har hersket så grusomt og ubarmhjertigt, men mon ikke hans afsky for dig ville være større, hvis han - som jeg - var vidende om, hvordan du har fået den magt? Kom, så skal du se, hvad jeg har set.

- NNEEEIIIIJJJ!!! Merkon skreg, som af smerte. Hvis det, Rense sagde, var sandt, ville der ikke være nogen redning for ham. Hvis Rense havde set hans liv for sig, ville han vide - ...

- Alt, som jeg sagde, hviskede Rense til den skrækslagne troldmand. - Men jeg vil gerne vise dig det, hvis du stadig tvivler. Kom med.

Merkon skrumpede ind i Renses tanker, han mærkede endnu et par svage forsøg på at undslippe hans stærkere vilje, men efterhånden som troldmanden forstod, at Rense kendte hans fortid og dermed muligvis også midlet til at udslette ham, sivede kampviljen ud af ham.

Rense følte troldmandens magtesløshed, men han var ikke til sinds at lade ham slippe. Merkon - som han kaldte sig - havde endnu ikke indrømmet nederlaget.

Med lynets fart greb Rense troldmandens personlighed, og mens hans krop blev siddende på gulvet med begge hænder på Fjells bryst, trak hans tanker røveren af Merkons magt med på en tur langt, langt tilbage i tiden. Hundreder af år tilbage.

I tronsalen stod tiden stille. Ikke et menneske rørte sig, alle stod stivnede. De eneste bevægelser var Fjells svage forsøg på at dæmpe smerterne i sit underliv - samt (gulp) den sagte rislen fra troldmandens badebassin, hvor vandet nåede Brate til skuldrene og stakkels Anli til hagen. De tapre slaver sagde intet, klagede sig ikke, og heldigvis trak vandet dem opad, så det var lettere at stå på tæer. Men nu kunne lænkerne om deres fødder ikke strækkes længere!

Lad os håbe, at Rense kan vise troldmanden hans fortid og nå tilbage til tronsalen hurtigere, end det tager ham at pudse en af de små lanser.

(Hvilket Rense var meget hurtig til, husker vi!)

Kapitel 24 - Sølvbjerget

Det var ikke århundreders rædselsheredømme over utallige riger, Rense ville vise Merkon. Denne elendighed havde han set nok af, da han gennemlevede Fjells liv. Det var heller ikke de talløse krige og forbrydelser mod fredselskende folk, han ville anklage troldmanden for.

De skulle meget længere tilbage i tiden, tilbage til den verden, som ingen mennesker længere kunne huske, en tid, hvor enhjørninger gik frit i skovene, hvor alfer og elverfolk dansede i den lyse sommernat, hvor de få lande, som blev styret af en konge eller kejser, levede i fred og fordragelighed med hinanden. En tid, hvor eventyrlige hændelser var dagligdag, hvor ingen blev forundret over flyvende drager, hvor de dumme trolde i skovene mod nord var de eneste fjender, hvor kloge troldmænd sørgede for at livet kunne leves uden store problemer.

En tid, som skulle ende med misbruget af Merkons magt.

Alle væsener på den tid var enige om, at Merkon - den ældste og klogeste troldmand - var den virkelige hersker over verden, og en god og forstandig hersker. Alle kendte historien om, hvordan mennesker, alfer, feer og andre forunderlige væsener havde samlet alt sølv i hele verden og bygget et bjerg til ære for Merkon. Den kloge troldmand fortjente kun det bedste, og på den tid var sølv det mest værdifulde, man kunne tænke sig, for sølv betød alt, som var rart og dejligt for den tids mennesker: sollys, varme, venlighed og selve livets strøm. Disse og mange andre gode ting levede i sølvets herlige glans, og hvem var mere berettiget til at leve på toppen af al verdens herlighed end Merkon.

På toppen af Sølvbjerget byggede Merkon sit slot og her levede han i mange, mange år lykkeligt med sine instrumenter, sine dyr og sin kone. Jo, troldmanden Merkon havde en kone ved navn Sentia, lige så klog og venlig som Merkon selv. De havde ingen børn. De havde aldrig spekuleret over hvorfor, men da de var gamle, havde de vænnet sig til tanken om, at de ingen skulle have. Stor var derfor deres overraskelse, da Merkons kone fødte to børn, en dreng og en pige.

Hele verden jublede, Merkon og hans kone var lidt betuttede over dette usædvanlige, men de var dog mest lykkelige over de to dejlige børn. Drengen og pigen var lyse i huden som deres forældre, og de havde det smukkeste, gyldne hår, man kan ønske sig. Børnene voksede op og ingen var forbavsede ved tanken om, at en dag ville drengen, som blev kaldt Argon - eller måske pigen, som fik navnet Silva - fortsætte Merkons arbejde med at regere verden.

Mange mente, at drengen var selvskrevet til at træde i faderens fodspor, men Merkon bestemte, at den af børnene, som havde det bedste hoved og det venligste sind ville blive hans efterfølger. Kun tiden og børnenes opførsel ville fortælle, hvem det skulle blive.

Der var et enkelt menneske, som ikke delte denne opfattelse. Troldkvinden Remor. Hun levede langt fra Sølvbjerget, men hun var ikke til sinds at lade afstanden forhindre hendes ønsker og planer i at blive til virkelighed. Ønsker, som fik ny næring, planer, som blev mere realistiske, da Argon og Silva blev født. Remor var gammel - ikke så

gammel som Merkon, men næsten - hun kunne ikke selv udføre sin plan. Men Remor havde en søn. En spinkel dreng med hvid, bleg hud og kulsort hår.

Drengens navn var Kiil. Ingen ved, hvem faderen var, men på den anden side, var der ikke mange, der overhovedet vidste, at Remor havde et barn. Remors plan var simpel nok. Hun ville lære hemmeligheden bag Merkons magt. Den magt, som kunne samle hele verden. Men Merkon ville naturligvis ikke dele denne viden med hvem som helst. Da Remor aldrig ville kunne indynde sig tilstrækkeligt hos Merkon til at lære hans hemmeligheder, måtte hendes søn gøre det for hende.

- Din mor lærte dig mange trolddomskunster, Kiil. Rense og manden, som havde kaldt sig Merkon, stod ved foden af Sølvbjerget og skærmede øjnene mod det klare, men alligevel varme lys, som blev kastet tilbage fra det eventyrlige bjerg.

- Og hun regnede med, at Merkon ikke ville lære sine egne børn de samme forfærdelige kunster, før de blev ældre. Måske ville han advare dem mod mennesker med de evner, som Remor havde, men så længe børnene var unge, ville de sikkert opføre sig som andre menneskebørn og glemme, hvad deres forældre lærte dem.

- Du ved bedst selv, hvordan du endte med at tjene i slottet på Sølvbjerget, hvordan du langsomt indyndede dig hos Merkon og hans familie, ordnede deres husholdning, fik gjort dig uundværlig, blev deres fortrolige. Du tilbragte dage og uger med at vente på selv den mindste lejlighed til at lære noget om hemmeligheden, som din mor havde lovet ville give hende og senere dig herredømmet over hele verden.

- Du brugte alle midler for at narre den unge, uskyldige Silva til at tro, du var det rareste og elskeligste væsen. Argon var den klogeste, men indtil de blev voksne, skulle de lære det

samme, ikke sandt? Og du var ikke sen til at lokke al Silvas nye lærdom ud af hende. Pigen troede, du blot var nysgerrig, og hun var kun ude på at vise dig, hvor dygtig hun var. Din første forbrydelse var, at du lokkede en ung pige til at tro dine løgne.

- Din mor fik alt at høre. Hun var klogere end du, hun fandt ud af, hvad det var der gav Merkon den store magt. Hun vidste, hvor han opbevarede Kisten. Og du tvang hende til at fortælle dig, hvad hun havde regnet ud. Du tvang din egen mor til at røbe magtens hemmelighed ved at bilde hende ind, at det ville redde hendes eget liv. Men på det tidspunkt var du ikke længere menneskelig. End ikke din mor var sikker mod din tørst efter magten. Hun nåede ikke at fortryde, at hun havde lært dig sine kunster. Forbandelsen over dit hoved vil være evig, Kiil, fordi du ikke stod tilbage fra at bedrage og til sidst dræbe din egen mor. Din anden og værste forbrydelse.

- Derefter var det kun et spørgsmål om, hvornår du ville tvinge Merkon til at hente Kisten til dig. Havde du kun truet Merkon og Sentia, ville du aldrig have fået den gamle troldmand til at give dig Kisten, men du valgte selvfølgelig at true med at dræbe dem alle, også Argon og Silva. Hvilket du gjorde, da Merkon gav dig Kisten. Din tredje forbrydelse. En hel familie. Småting i forhold til, hvad du senere har ladet dine soldater gøre, men dette gjorde du selv, Kiil. Merkons forbandelse - at dine øjne ville få samme farve som din sjæl, hvis du myrdede hans børn - var du komplet ligeglad med, skønt du havde svært ved at vænne dig til den dybe, sorte farve. I det øjeblik var du blot lykkelig for at tilrive dig magten.

- Den eneste virkelige streg i regningen, var Sølvbjerget. Hverken du eller din mor havde regnet ud, at Kisten og Sølvbjerget var knyttet til hinanden, at den endegyldige magt over hele verden kun tilhørte den, som besad begge dele. Du kendte ikke reglen

om, at Kisten aldrig måtte forlade det midterste rum i Merkons slot. Da du i triumf forlod den døde troldmand og hans familie for at nyde sejren og glæde dig ved tanken om at komme til at herske over hele verden, eksploderede Sølvbjerget.

- Kisten var i din magt, og den forstærkede dine evner i så høj grad, at du kunne kontrollere dine omgivelser, samt gøre dig i stand til at udsætte din egen død. Men Sølvbjerget var væk, og uden det kunne du aldrig opnå dine sygelige drømmes mål. Du ville aldrig nogensinde besidde Merkons magt.

- Merkon vidste det, da han gav dig Kisten, og lige siden har du ærgret dig over det. Gennem de mange århundreder har du ikke været i stand til at samle alt sølvet igen og genopbygge Sølvbjerget. End ikke de mange folk, du har undertvunget, har kunnet grave sølvet frem fra de utallige steder over hele verden, hvor det forsvandt. Hvor mange er døde i dine miner, Kiil? Jeg har selv set, hvad dine soldater gjorde ved arbejderne og slaverne, når minerne var tomme. Og til hvilken nytte? Troede du, at det blot var et spørgsmål om tid? Utallige er dine forbrydelser mod uskyldige mennesker.

- Ja, og kisten - hvis hemmelighed selv ikke du har kunnet afsløre har kun bragt dig bekymringer. Så længe du ikke havde genopbygget Sølvbjerget og Merkons slot, turde du ikke åbne Kisten og udforske dens virkelige magt. Du mestrer Det Evige Liv, eller rettere den udsatte død, men tanken om aldrig at vide, hvad der er i Kisten, har plaget dig gennem de mange århundreder. Hvad har Kisten bragt dig andet en søvnløse nætter? Denne pinsel er dog en ringe straf for alle dine forbrydelser. Kiil krympede sig ved disse afsløringer af hans inderste tanker og drømme. Det forvirrede ham, at Rense uden videre kunne fortælle ham ting, han havde grublet over i al den tid.

- Men jeg er ikke færdig, fortsatte Rense.

- Den sidste forbrydelse, jeg vil anklage dig for, er: at tage Merkons navn. Det navn, som i uendelige tider betød lykke og fremgang, har du forvandlet til navnet på alt grusomt og

afskyvækkende. Kiil kunne ikke svare. Blot skælve. Rense havde bevist, at han vidste alt om hans grufulde forbrydelser, drabet på hans mor, mordene på Merkon og hans familie, de talløse overgreb på fredelige lande, nedslagtningen af folkeslag, ødelæggelsen af deres jord, slavebindingen af tusindvis af mennesker, dværge og alfer, udryddelsen af hele dyrearter, forbrydelser uden tal, men det som han stadig havde svært ved at leve med, var tanken om aldrig at vide, hvad der var i kisten.

- Ja, selv nu, hvor du ikke kan bestemme over dine egne tanker, er det stadig Kisten, der plager dig. Ikke dine forbrydelser. Hvis jeg troede, det ville være en straf for dig, ville jeg efterlade dig her langt tilbage i din fortid for at gennemleve det hele igen. Jeg er blot bange for, at det ikke vil være en straf for dig. Jeg kan mærke, at dit hjerte er hårdt, din sjæl sort som dine øjne. Du ville ikke fortryde. Men vi har set tilstrækkeligt. Vi må tilbage.

Mens Rense begyndte at føre troldmanden tilbage til tronsalen, overvejede han, hvordan han skulle forhindre ham i at genvinde sine evner. Rense kunne ikke til evig tid holde ham fangen i sine tanker. Men hvad skulle han gøre? Kiils egen magt var brudt. Der var kun Kisten tilbage at tænke på.

I tronsalen begyndte de første tegn på liv at vise sig, da Renses øjne igen blev levende. Han førte troldmanden tilbage til hans egen krop. Ridder Attan var alt for svag og forstumlet til at vise andet end sløv forvirring, Fjell satte sig op, stadig øm, men helt

klar over, hvad Rense havde gjort. Renses tanker drejede sig imidlertid kun om én ting. Han havde ikke glemt sine venner.

Rense skyndte sig hen til bassinet for at se, om hans venner levede. Vandet stod Anli i munden og Brate kunne blot holde hovedet oppe, alt for ulykkelig ved synet af hans kone, der langsomt var ved at drukne. Rense vendte sig mod sin ven og lærermester.

- Fjell, jeg er bange for, at der ikke er andre, jeg kan bede om at befri Brate og Anli.

Fjell brugte ikke tid på at beklage sig over sine sår. Selv om han humpede fælt, var han hurtigt henne ved bassinet, kastede sin kæmpekrop ned i vandet, og et øjeblik efter steg han til vejrs igen. Med et fast greb om Anli svømmede han de få tag ind til kanten, Brate kunne selv bakse sig samme vej. To soldater bistod Rense med at hjælpe dem alle op af bassinet. De to slaver lå længe og gispede efter vejret, men Renses hjerte jubede ved gensynet med hans ældste og næsten - bedste venner. Fjell havde let og ubesværet trukket lænkerne i stykker, ringene om deres ben kunne de altid få fjernet senere. Det var nok for dem alle, at Brate og Anli levede.

Rense vendte sig mod den slagne troldmand.

- Kiil, du skal fra denne dag aldrig huskes som Merkon. Blot ved dit eget, svigfulde navn. (- Jeg må have fat i Kisten), sendte Rense sin tanke mod Kiil, (- det er min eneste chance).

Det var med bævrende hjerte, at Rense sendte disse tanker til den nedbrudte troldmand. Hvis han mærkede, at det ikke var hans egne, hvis han gennemskuede Renses plan? Aldrig havde en beslutning været sværere at træffe. Det var højt spil, så meget mere, fordi Rense ikke vidste, om Merkons gamle kiste ville gengive Kiil noget af hans mistede kraft. Men en utydelig stemme bagest i hans hoved fortalte ham, at chancen var værd at tage.

Kiil vaklede hen mod tronstolen. Rense lod ham fortsætte, så den anden vej og lod, som om han skulle til at sige noget til Fjell.

Han hørte Kiils skridt blive hurtigere, hørte smældet, da tronstolen vippede bagover, og det tunge, anstrengte åndedræt, da Kiil trak Kisten op fra dens skjul under tronstolen.

- *Den er min!!* skreg Kiil. - *Kisten er min. Ingen skal tage den fra mig!! Ingen!!*

Fjell tog et skridt fremad, men Rense standsede ham med et hurtigt sideblik. Tvivlende blev Fjell stående.

- Se, din usle slave, se verdens hersker! Al din snedighed kunne ikke fortælle dig, hvor Kisten var! Men den er stadig min, og endelig skal jeg se, hvad der er i den!

Det var svært at holde sig i ro. Både Rense og Fjell trippede på stedet - skulle de forhindre Kiil i at åbne Kisten? Ville han komme til at herske over hele verden, når han åbnede den? Brate og Anli anede ikke, hvad det drejede sig om, Ridder Attan mumlede uforståelige brokker til sit sværd og sin økse, hoffolkene og soldaterne stod stive, livløse, de var endnu ikke sluppet ud af Kiils magt. Rense og Fjell holdt vejret i åndeløs spænding.

Kisten var ikke stor, den var lavet af en smuk, skinnende træsort, Rense aldrig før havde set, i hjørnerne sad store sølvbeslag, men alt i alt lignede den en almindelig kiste, som en

prinsesse kunne opbevare sine smykker i. Tanken om, at Kisten og dens indhold kunne give dens ejer uendelig magt, var mere end utrolig. Kiil bandede dæmpet mellem tænderne, mens hans fingre febrilsk prøvede at åbne låsetøjet på forsiden af Kisten.

Hans pande var våd af sved, hans sorte øjne udsendte et dunkende skær, det mindede lidt om en blinkende lygte, bortset fra at lyset var sort. Med et sygt hvin - af glæde eller rædsel kunne de ikke høre - fik Kiil åbnet låsen.

Hans ansigt blev en tak blegere, det sorte hår klistrede til panden og kinderne, de blanke øjne forandrede sig, blev levende på en måde, ingen før havde set.

Kiil åbnede Kisten og så ned i den.

Et lysglimt sprang frem fra Kisten og tvang alle til at lukke øjnene hårdt i og dreje hovederne væk. Det sidste Rense så af mennesket Kiil var hans forpinte ansigt, som i et kort øjeblik viste glæde ved tanken om at få opklaret mysteriet, der havde plaget ham hele hans lange liv. Så måtte Rense ligeledes lukke øjnene og vende sig. Bag sig hørte han et langt, glidende hyl stige op fra det sted, hvor Kiil og Kisten befandt sig.

Hylet steg og steg i styrke, det blev utåleligt at høre på, alle måtte presse hænderne mod ørerne, men så - ...

Uden varsel forsvandt lyden.

Fjell var den første, som åbnede øjnene, tog hænderne ned og vendte sig mod Kiil. Den store kriger blinkede et par gange, kneb øjnene sammen og skottede mod tronstolene - og skreg forskrækket.

De andre hørte Fjells skrig, vendte sig og så, hvad selv den største og tapreste kriger måtte blive forfærdet over.

Kiil stod - nej svævede - ved siden af den væltede tronstol. Ved hans fødder lå Merkons Kiste med åbent låg. Der var ikke faldet noget ud af Kisten, men indholdet var sluppet ud - eller hvordan man ellers skal beskrive det. Kiils skikkelse glødede, den udstrålede - ikke et hvidt lys, snarere et sølvfarvet skær, på samme tid blændende og behageligt varmende.

Rense sendte alt, hvad han besad af sine evner frem mod Kiil for at trænge ind til ham. Forbavset stødte hans tanker mod en fuldstændig massiv mur. Det var ikke Kiils tanker. Det var noget andet, noget langt mere magtfuldt, som dannede tankemuren. Efter endnu et forgæves forsøg på at trænge igennem gav han op.

Havde Kiil narret dem? Var Merkons magt hans fuldt og helt?

Der var ingen tegn eller varsler. Rense følte intet, forudså intet, havde ingen fornemmelse af hverken fare eller sikkerhed. I ét nu forstod han, at hans egne evner var ligegyldige i dette øjeblik. Han havde mødt den kraft, som var større end alt andet i hele verden.

Og Kiil var indhyllet af denne kraft.

- *Endelig!!* Kiils mund åbnede sig ikke, men alle hørte en højlydt, overnaturlig stemme runge ud i salen. På hans ansigt bredte sig begyndelsen til et lykkeligt smil - men så - ...

Ingen rørte sig, ingen sagde noget, ingen turde tænke. Alle stirrede de målløse på det næste, der skete.

Den lysende krop, som havde tilhørt Kiil, så ud til at vokse, men hurtigt viste det sig i stedet, at alle kroppens dele snarere udvidede sig; armene, benene, selve kroppen blev større, bulede udad, men blev samtidig mere og mere utydelige. Kiils hoved blev også større - og ansigtsudtrykket skiftede fra det svage smil til - et grufuldt, forpint og endeløst fortabt udtryk.

Stemmen, som alle først havde troet, tilhørte Kiil, lød igen, og de forstod, at det ikke var troldmanden, der sagde ordene.

- Kiil, straffen er hård!!

Det sølverne lysskær blev med ét kraftigere, blev igen ulideligt at se på. Alle faldt ned og gemte ansigterne, som havde en uset magt beordret dem til det. Kun Rense blev stående og så mod Kiil. Lyset blændede ham ikke, og da alle de andre stod bag ham, vidste han ikke, at de havde kastet sig på gulvet.

Rense var derfor den eneste, der så og hørte Kiils endeligt.

Den overjordiske stemme tilhørte ikke Kiil. Rense vidste, at ordene kom fra Kistens magt, Merkons magt. Ikke den gamle troldmand selv, men den magt, som var blevet lagt i hans hænder, og som Kiil havde tilranet sig ved bedrag og mord. Og Kiil blev langt om længe straffet for sine forbrydelser. Mens Rense holdt vejret, så han det samme udtryk af bundløs gru, som den ulykkelige vagt havde vist, brede sig på Kiils ansigt. Hans frygt for at Kiil skulle genvinde sin magt, skulle få Merkons magt, var ubegrundet. Kiils krop voksede stadig, men nu kunne Rense se, at den blev opløst, smeltede sammen med sølvskæret, og havde han ikke set den ufattelige pine i ansigtet, kunne han godt have været bange for, at de ville stå overfor en betydeligt mere farlig Kiil. Men han blev ikke belønnet for at åbne Kisten. Han blev straffet. For evigt udsat for ukendte pinsler som straf for sine mange forbrydelser.

Uden at tænke, uden at forstå - uden at ønske at forstå - så Rense Troldmanden Kiil forsvinde, og med ham det forunderlige sølvlys. De andre, som ikke havde set afslutningen, troede, det ikke var overstået og blev liggende med hænderne for ansigterne. Rense opdagede, at han stod og stirrede på en tom kiste og en væltet tronstol bag et hul i gulvet. Lysskæret - Merkons magt - og med den Kiil, der så brutalt havde tiltvunget sig og misbrugt magten, var forsvundet, havde trukket sig væk, måske tabt for evigt. (Vi skal ikke bebrejde Rense, at han i dette øjeblik ikke skænkede tabet af Merkons magt en tanke. Hvem ville ikke - som han - nøjes med at glæde sig over, at den onde troldmand var uskadelliggjort?).

Stilheden fortalte de andre, at det var forbi. Tronsalen kom langsomt til live.

Merkon - eller rettere Kiil - var ikke længere herre på borgen. Selv gennem benovelsen over det, han netop havde overværet, forstod Rense, at der var mange og meget besværlige ting, som skulle ordnes nu, hvor de talløse mennesker var uden hersker, men det måtte de få orden på senere. Forhåbentlig var Fjell og de andre i stand til at hjælpe ham med det.

Endnu et par sekunder stod Rense og stirrede ud i luften, stadig tryllebundet af det fantastiske syn. Bag sig hørte han Fjell, Brate og Anli komme til hægterne, hørte de mange små lyde, som fortalte ham, at en masse mennesker vågnede op fra det lange mareridt.

Han vendte sig mod sine venner - og tidligere fjender - og stoppede. Det kunne ikke overraske ham, at Kiils forheksede tjenere ville genvinde deres tidligere evner, når hans magt blev brudt, at de igen ville blive det, de engang havde været. Alligevel var det lidt forbavsende at høre netop den stemme. Knap så kraftigt, men med al den gammelkendte selvtillid i god behold, lød det gennem den stille sal:

- Torgerd! Jemmy! Hvor er i?! Se at få forbundet mine sår, så jeg kan få den middagsmad!! Ved alle djæвле!!

Kapitel 25 - Hvem skal nu bestemme

Om Torgerd og Jemmy var i nærheden og kunne efterkomme Ridder Attans ordrer, fik Rense ikke set. Smilet forsvandt, og hans ansigt blegnede, mens hans udmattede drengeskrop langsomt drejede rundt og sank mod tronsalens gulv. Fjell vendte sig men nåede ikke at gribe drengen, som uden bevidsthed faldt sammen oven på de kolossale anstrengelser. Det havde kostet al hans energi, alle kræfterne i hans unge legeme at bekæmpe den onde troldmand, og hans legeme gav op. Selv ikke de nye spændende og fantastiske evner kunne forhindre, at han besvimed.

Brate og Anli udstødte hver et gisp og skulle til at løbe hen til Rense, men Fjell standsede dem med en håndbevægelse. Forsigtigt løftede kæmpen den slappe drengeskikkelse op fra gulvet, så sig omkring og kaldte en af de forvirrede og bange vagter hen til sig.

- Vis vej til et kammer, hvor vi kan hvile os, beordre Fjell. Vagten, der for første gang i sit liv var uden troldmandens direkte ordrer til at gøre noget som helst, adlød uden at tænke. Fjell virkede ganske uberørt af sine egne sår, kiggede blot bekymret - men også kærligt - på sin lille ven. Efterladende et vådt og meget rødt spor, bar Fjell Rense i sine arme, fulgte vagten ud af salen og overlod for et stykke tid herredømmet over troldmandens borg til - ja, til hvem?

Bagefter var ingen i stand til at beskrive nøjagtigt, hvad der skete eller i hvilken rækkefølge begivenhederne fandt sted, men der skete mange ting på én gang i tronsalen. For slet ikke at snakke om alt det, der skete resten af den historiske dag.

Brate og Anli valgte klogeligt at følge efter Fjell, Anli med et meget bekymret udtryk i ansigtet. Hun var frygteligt nervøs og bange efter de forfærdelige ting, hun havde oplevet - ikke mindst opholdet på bunden af bassinet; alligevel var det mest bekymring for Renses tilstand, der pinte hende. Brate var også meget bange, han forstod intet af det, der var sket. Alt det forfærdelige, tilfangetagelsen, det stigende vand i bassinet, troldmandens pludselige forsvinden, alt dette fik hans hoved til at snurre på det forskrækkeligste. Brate valgte, som han tit havde gjort i ridderens tjeneste, at lade være at spekulere for dybt over det, han alligevel ikke forstod. Uden at tænke på andet end at gøre som Anli, fulgte han de andre ud af salen.

Det er svært at vælge, hvor vi skal være. Skal vi følge Fjell og de to slaver, eller skal vi blive i tronsalen? På den ene side tror jeg, vi alle er bange for, hvordan Rense har det efter hans ufatteligt hårde kamp med troldmanden - for ikke at tale om Fjell og hans mange sår - på den anden side vil det være spændende at se, om det skal lykkes en eller anden at få orden på alle de mange mennesker i troldmandens tjeneste, ikke kun hoffolkene i tronsalen men i højere grad de titusindvis af tjenere, krigere, vagter og slaver rundt om på borgen.

For ikke at komme op at skændes lad os i stedet gøre noget helt tredje og stige til vejs for at se borgen og tronsalen lidt fra oven. På rette afstand kan vi overskue det meste af den fantastiske samling huse, tårne og gårdspladser samt en smule af kæmpehæren udenfor porten. Ganske som at stå og se ud over et kæmpemæssigt

dukkehus, bortset fra at vi stadig kan se, hvad der sker i tronsalen. Det er måske lidt snyd, men hvem vil ikke gerne vide, hvad der sker på borgen lige nu?

Og hvad ser vi? Ved første øjekast ser alt normalt ud. Livet på selve borgen går videre ganske uberørt af de voldsomme begivenheder i tronsalen, alle arbejder med det, de altid har gjort. Troldmandens magt har været omfattende, har sikret at alle gjorde, som han ønskede, men det almindelige, daglige arbejde var - som vi tidligere har set - ganske som på andre store borge. Der ville gå lang tid, før den sidste tjener, soldat eller slave blev klar over, at Merkon - som i virkeligheden var morderen Kiil - ikke længere var herre på borgen.

Anderledes gik det for hoffet, de mange riddere og deres damer, officererne og de højeste tjenere. Vi må hellere rykke tættere på tronsalen igen, for det er svært at skelne de mange mennesker fra hinanden så højt oppe fra. På nærmere hold kan vi bedre betragte den totale forvirring. Hoffet var i vildrede. Da troldmandens magt var brudt, vågnede de op, forvirrede og bange, usikre på deres videre skæbne, og ikke så få af dem med et spirende ønske om at træde i Merkons sted. Mangen en tapper ridder øjnede pludselig chancen til at blive den næste enerådende hersker over - ja, hvor meget der egentlig var at herske over, kunne ingen vide, men det måtte være umådelige rigdomme og besiddelser. Under alle omstændigheder ville det være en magtfuld post at overtage ledelsen af troldmandens borg.

De første kommandoråb lød allerede gennem tronsalen, de enkelte riddere kaldte vagter og krigere til sig for at sikre sig et forspring i kapløbet om at overtage Merkons trone, sikre sig at de hver især var den stærkeste med flest soldater til hjælp. Under eder og forbandelser styrtede de forvirrede soldater rundt mellem hinanden. Trusler mod andre riddere og løfter til soldaterne svirrede gennem luften, hofdamerne hvinede og skreg, mens de ligeledes opfordrede soldaterne til at samles om deres ridder. Larmen var øredøvende, og i lang tid var det umuligt at se nogen fornuftig orden nogetsteds. Soldaterne havde jo egentlig ikke været underlagt andet end troldmandens magt, men de fleste reagerede som de plejede på officerernes kommandoer, selv om det var svært at beslutte sig til, hvem de skulle samles om.

Som i mange andre sammenhænge i livet blev det derfor de højestråbende riddere, som langsomt fik samlet sig den største skare soldater.

Der er ingen præmie for at gætte på, hvem der råbte højest. Ridder Attan havde været længe nok på borgen til at kende kommandovejene samt de højeste officerer. Desuden var hans stemme - trods udmattelsen efter kampen med Fjell - kraftigere og mere magtfuld end nogen anden ridder kunne prale af. Halvdelen af vagterne og soldaterne dannede efterhånden kreds om den berømte ridder og ventede på hans ordrer.

Ridder Attans tro væbnere, Torgerd og Jemmy, var ikke længe om at kommandere et passende antal soldater til at presse de urolige hoffolk ud til siderne af tronsalen, hvor de efterhånden faldt til ro. Ud over lidt spredt, utilfreds brummen fra et par selvsikre riddere, bredte der sig en afventende stilhed over mængden. Forbavsede let anerkendte hoffet Ridder Attan som den naturlige efterfølger til troldmanden Merkon. Han havde immervæk samlet sig en grumme masse mænd, hvilket hjalp til at afgøre sagen.

En anden ting, som gjorde det endnu nemmere for Ridder Attan, var et rygte, der bredte sig som en steppebrand mellem hoffolkene. Hvem der startede rygten, er der ingen der ved, men da kun få mennesker i verden var vidner til Merkons endeligt, var

det ikke uforståeligt, at mange fik den opfattelse, at det var Ridder Attan, der skaffede troldmanden af vejen. Den mystiske kriger, ridderen havde kæmpet mod, var ligeledes forsvundet, og før man vidste af det, gik det ud fra tronsalen, at borgens nye herre, den verdensberømte og umådeligt tapre ridder Attan havde nedlagt adskillige personer for at tilrane sig tronen: troldmanden, den mystiske kæmpe samt et ikke ubetydeligt antal vagter.

Torgerd og Jemmy gjorde sig ingen anstrengelser for at aflive disse overdrevne rygter. Det ville gøre det meget nemmere at kontrollere borgen og dens beboere, når alle vidste, at den nye herre var en så drabelig kriger.

Blandt hoffolkene var en del unge, ugifte kvinder. De skulle ikke bedes to gange af Torgerd eller Jemmy om at træde hjælpende til enkelte af dem behøvede slet ikke at blive opfordret - og efter at en rimelig fred havde sænket sig over hoffet, blev Ridder Attan ledsaget ud af salen af en hel lille flok unge damer. Der var mange og dybe sår at pleje på den nye borgherres krop, og ligesom Rense og Fjell trængte ridderen til at hvile og pleje sig. De unge - og meget kvikt opfattende - hofdamer var fulde af beundrende og medfølelse bemærkninger, mens de støttede Ridder Attan på vejen op til troldmandens gamle værelser, en hjælp, som ridderen ikke syntes at have det mindste imod.

Under alt dette var Rense, Fjell og de to slaver faldet godt til rette i et stort rum, som tilhørte en af troldmandens mægtigste krigere, som for tiden var på mission i fjerne lande. Vagten havde taget chancen og ført dem derop, da han vidste at krigeren ikke selv skulle bruge sine værelser. Fjell anbragte Rense på den brede seng og satte sig på en stol tæt ved for at holde øje med drengen. Anli gik i gang med at se til Fjells sår, da det var tydeligt, at Rense blot trængte til at sove. Brate blev beordret ud sammen med vagten for at skaffe vand og forbindstoffer til kæmpens sår. Det varede ikke mange minutter, før Fjell så, at Anli selv var segnefærdig. De mange strabadser, hun og Brate havde gennemlevet, havde sat sine tydelige spor. Fjell tog varsomt den blodige klud ud af hendes hånd og nærmest beordrede hende til at finde hvile. Efter et par svage protester gav hun op, og heldigvis var den fremmede krigers seng stor nok til, at hun blot behøvede at lægge sig i fodenden og rulle sig sammen. Kort efter sov hun tungt. Brate følte sig tilovers - der var ikke rigtigt noget for ham at gøre - og da han ligeledes var træt, fandt han plads på den anden side af sengen, og Fjell var nu den eneste vågne i rummet.

Fjell var vant til at klare sig selv, det var ikke første gang han vaskede og forbandt sine egne sår. Hans blik vendte hele tiden tilbage til Renses ansigt, men til hans beroligelse viste det kun tegn på, at drengen sov godt og fast.

Det blev aften. På sengen i krigerens soveværelse lå tre slaver og sov, en fantastisk stor mand sad i en stol ved siden af sengen, og sandt at sige var hans snorken kraftigere end de øvriges tilsammen. Hvor længe Fjell sov, vidste han ikke - hvis man spurgte ham, ville han benægte, at han overhovedet havde lukket øjnene - men kort fortalt: de sov alle fire dybt og trygt. Vagten havde i mangel af andre ordrer taget opstilling udenfor døren, og ville ikke lade nogen komme ind og forstyrre dem.

I et andet rum på borgen, temmeligt langt derfra, var fire særligt udvalgte og netop nu meget skuffede piger i færd med at skændes om, hvem der skulle blive og vogte over den snorksovende Ridder Attan. De havde hjulpet ridderen ud af det blodige tøj, vasket og forbundet hans sår, havde skaffet mad og et par store krus god, liflig vin, men selv en

tapper kriger har sine begrænsninger. Da Ridder Attans muntre og lidt - selvglade kommentarer ganske pludseligt hørte op og blev afløst af en dyb, rumlende snorken, måtte de håbefulde hofdamer nøjes med at slæbe den tunge mand over på troldmandens guldbeklædte seng. Her sov

Ridder Attan lige så fast som Rense og hans venner, mens de fire unge frøkener kæmpede om chancen for at være ved den nye borgherres side, når han engang vågnede op.

Vi kunne blive ved og ved med at berette om, hvad de talrige mennesker lavede resten af den dag, men det orker vi ikke. Blot skal det nævnes, at prinsessen, som Ridder Attan var draget ud for at redde fra troldmanden, var besvimet, da Merkon - eller rettere Kiil - var forsvundet. Troldmanden havde haft hende fuldstændigt i sin magt, og hans endeligt betød, at hun for et stykke tid var ganske fortabt. Det, som havde styret og bestemt over hende i så mange dage, var pludselig væk, og hun havde ikke modstandskraft nok i kroppen til at modstå dette slag. Afmægtig og svag var hun segnet omkuld på vej til sine egne gemakker - troldmanden havde afsat et tårn til hende, men i ægteskabets første uger plejede hans nyeste kone at bo i et par værelser nær ved hans egne - og prinsessens tjenestepiger måtte bære hende resten af vejen og lægge hende i seng.

Ja, var det ikke for Torgerd og Jemmy, som havde travlt med at kommandere rundt med soldaterofficerer og riddere for at få dem til at sværge troskab overfor Ridder Attan, ville alle dem vi kender være i færd med at sove. Der var ufatteligt mange riddere, det tog sin tid. De to væbnere havde sjældent arbejdet så hårdt og så længe, men til sidst, langt ud på natten, mente de nok, at de kunne lade roen falde over sig og finde et sted at sove. Selv den største dag i så mange menneskers liv ender med, at man går til ro.

Der var mange på troldmandens borg, som gik til køjs uden at vide, at de havde fået en ny herre, rundt om i verdenen var de talrige folkeslag ligeså uvidende om, at den frygtede og grusomme Merkon, eller hvad de nu kendte ham som, var udryddet, og der ville gå lang tid, meget lang tid, før hele verden vidste, at troldmanden var udryddet.

Eller - ... i hvert fald forsvundet i den blå luft. En ubetydelig slavedreng var jo den eneste, som havde set den onde troldmands død.

Kapitel 26 - Hjemad igen eller - ?

Det var lys morgen, da Rense slog øjnene op. Der gik et øjeblik, hvor han forundret stirrede op i loftet i den fremmede krigers soveværelse. Hvor var han? Hvad var der sket?

Så kunne han huske det hele. Men var det virkelig sket? Var det noget han havde drømt? Havde han virkelig besejret den onde troldmand? En dundrende snorken ved siden af sengen fik ham til at dreje hovedet.

Rense smilede, da han fik øje på Fjells skikkelse i stolen. De mægtige skuldre hævede og sænkede sig i takt med den buldrende lyd, men nu så Rense de mange

forbindinger, som dækkede kæmpens krop, og smilet blegnede. Utroligt, hvad Fjell havde præsteret i kamp med Ridder Attan, og vel at mærke uden at være tvunget til at dræbe ridderen. Rense følte stoltheden og glæden ved at have sådan en ven brede sig behageligt i hans mave.

Som straks gav sig til at rumle.

Nå ja, han havde slet ikke fået noget at spise dagen før. Det var ikke blevet til noget med middagsmaden i tronsalen, og nu var han *sulten!*

Rense mærkede en bevægelse i benenden af sengen. Forbavset opdagede han, at Brate og Anli også lå side om side i sengen, samt at Anli var ved at røre på sig. Måske havde hun mærket, at Rense var vågen, og slaverne var vant til at vågne samtidig ved daggry. Selv i denne vidunderligt bløde seng kunne den gamle vane ikke slippe dem. Med et lille gys huskede Rense, hvor tæt hun og Brate havde været ved at drukne, men hans tapre og dygtige

Anli havde sikkert haft mere travlt bagefter med at forbinde Fjells sår, hvis han kendte hende ret. Han lod blikket glide fra Anli over på Fjell, som nu slog øjnene op og missede i det skrå sollys, der lige akkurat ramte hans ansigt i en tynd stribe gennem de lukkede skodder.

- Nå, er du endelig vågen, brummede kæmpen. - Ja, en anden må sidde her på sin ømme bagdel for at sikre sig, at du ikke er slidt helt op, mens du blot ligger blødt og behageligt og snorker til langt op ad dagen - ...

- Ja, snorken, det er du ekspert i, min lille kæmpe. Rense fnisede. Skulle han fortælle Fjell, hvad der havde vækket ham, eller - nå, lidt drilleri kunne han vel klare. - Jeg har hørt det forfærdeligste tordenvejr, Fjell, men det tordner da aldrig i ørkenen, gør det vel? Eller måske har jeg drømt?

Fjell rejste sig med stort møje og besvær. Rense var ved at sprutte af grin indvendigt, for han kunne se, at Fjell gjorde sig store anstrengelser for at skjule, at hans værste skavanker lige i øjeblikket var en stiv ryg og en smertende nakke. Man sover ikke ustraffet siddende på en stol. Fjell åbnede skodderne, og sollyset væltede ind i værelset.

- Du må have drømt, for det har ikke tordnet hele natten. Det er jeg sikker på. Arrgh, den kamp har taget på mig.

Anli var vågnet helt op og ruskede liv i Brate. - Brate, vågn op, vi skal have lavet noget morgenmad. Brate mumlede et par ord og sov videre.

- Nej, Anli. Lad ham bare sove lidt længere. I dag skal vi ikke selv lave mad. Hvis jeg ikke tager meget fejl, kan vi sikkert få vagten derude til at skaffe noget fra troldmandens køkken. Åh ja, fodlænkerne! Dem skal vi også have fjernet, så vi skal have en smed herop og ... Et pudsig udtryk fór over Fjells ansigt. Rense grinede højt.

- Ja, min snorkende - jeg mener vågende ven, i betragtning af, at det er dig selv, der har lært mig en masse om mine evner, kan det ikke undre dig, at jeg ved, hvordan du bar mig herop, vel? Og så er jeg sikker på, at vagten allerede er på vej til køkkenet, for det har jeg netop bedt ham - ...

Rense standsede, da han fik øje på Anlis undrende ansigt. Hun havde ikke glemt, hvad der var sket i tronsalen, men på den anden side, havde hun ingen mulighed for at vide, hvad der egentlig var sket. Renses evner var helt ukendte - og efter hendes udtryk at dømme skræmmende for hende.

Rense fortsatte. - Åh, jeg mener - ... øh, jeg er sikker på, at hvis du spørger ham, Fjell, så vil han skaffe noget - ... øh, mad, mener jeg ... øh...

Fjell stirrede olmt på Rense, men han forstod på drengens sideblikke hen mod Anli, at han hellere måtte gå med på lidt komediespil. Brummende gik han hen og åbnede døren, lukkede den til bag sig, og de andre hørte hans dybe stemme fra det andet værelse. Hvad han sagde, kunne de ikke høre, men Rense måtte hurtigt skjule munden bag sin hånd, da han glimrende kunne følge med i de kraftige eder, som Fjell slyngede ud i det tomme værelse over næsvise slavedrenge, der ikke vil stå ved deres evner, som vil have en hårdt såret kriger til at lege skuespiller tidligt om morgenen og som ovenikøbet antyder, at han har sovet på sin vagt.

Rense håbede, at Anli ville høre det som ordren til at hente morgenmaden.

- Åh, Anli, du kan tro, at Fjell har lært mig mange ting. Ja, er det ikke utroligt. Jeg har kundt kendt han i - lad mig se - årh, kun i få dage, men ...

- Nu er morgenmaden bestilt, Deres Nåde. Hvis ellers det bekommer Dem vel, så vil jeg tillade mig at benytte mig af - ... øh, potten her - ... inde ved siden af, vel at mærke - ...

Med et blik på Anli gik Fjell i stå, drejede om på hælen og forsvandt igen. Rense følte også naturen presse på, men smilende lod han kæmpen få sin vilje.

Brate vågnede og satte sig op i sengen med store øjne. Langsomt lod han blikket glide hen over den bløde seng, de fine møbler, tæpperne på væggene og til sidst Anli og Rense. De to stirrede ligeså forbavsede på Brate, derefter på hinanden, og brød ud i latter.

- Årh, ha, ha, ha, Brate, grinede Rense. Man skulle tro, du lige var dumpet ned fra himlen. Kan du slet ikke huske, at du faldt i søvn her i denne dejlige seng efter, at du havde hentet vand og forbindinger?

Anli havde heldigvis for travlt med at grine ad Brates ansigtsudtryk til at bemærke, hvad Rense sagde. Rense kunne umuligt vide, at Brate havde hentet de ting sammen med vagten, ikke så fast som han havde sovet. Rense bed sig ubeslutsomt i læben, men Brates ansigt var så pudsigt, at Anli fnisende faldt ham om halsen, og Rense lo lettet med. Brate begyndte selv at grine, hvorfor vidste han ikke, men når de andre lo, måtte der være noget at grine ad. Den ene grinede mere end den anden, værelset fyldtes af de tre slavers kåde latter. Mavene begyndte at gøre ondt, halsene kunne næsten ikke finde ud af, om de skulle gispe efter vejret eller udstøde mere latter, men de tre venner var ligeglade. De lo, så tårerne trillede.

Sådan fandt Fjell dem kort efter, og endelig forsvandt den sidste rest af tilsyneladende vrede fra hans ansigt. Han satte sig på kanten af sengen ved siden af Rense. Fjell så fra det ene grinende ansigt til det andet. Hans eget ansigt lyste mere og op. Stemningen var så smittende, troldmanden var besejret, hans sår og ømme nakke gjorde pludselig knap så ondt - det kunne være ligemeget, hvad de andre fandt så morsomt, Fjell syntes med ét, at livet atter var herligt at leve. Den tordnende latter fra Fjell fik de andre til at le endnu mere og nu må vi hellere lade dem være lidt i fred, for det kan tage lang tid at komme sig oven på et grineanfald. Der er også meget andet at se på rundt om i troldmandens borg.

Torgerd og Jemmy sover stadig, deres stolte herre ligeså. Tjenestefolk og kokke, soldater og vagter, væbnere og slaver over hele borgen er trods alt stået op, men for første gang med en anden fornemmelse i kroppen, end de er vant til.

De første hanegal startede kort før solopgang, og allerede de søvnige hoveder, som kort efter blev stukket ind under vandpumperne på gårdspladserne, mærkede en svag,

men alligevel umiskendelig forandring. Troldmandens borg lå midt i en gigantisk ørken, og beboerne kendte ikke til efterår, vinter eller forår, livet var én lang, varm sommer, men denne morgen kunne de alle mærke noget i luften, noget nyt, noget, de aldrig før havde oplevet. Ganske som når vi - efter en lang og mørk vinter - står op en morgen og ser ud på en verden, der ligner sig selv fra dagen før, hvor der stadig ligger sne enkelte steder, men hvor vi af en eller anden ukendt årsag synes at lyset, farverne, ja selve luften på forunderlig vis er anderledes, at verden pludselig virker frisk og lovende i stedet for kold og ubehagelig; den morgen, hvor vi genvinder håbet om lysere tider. På den onde Troldmands borg oplevede tusindvis af mennesker for første gang i deres liv noget, som kun kan sammenlignes med den allerførste forårsdag.

Uden at kunne forklare hvorfor, uden at forstå grunden skete det mange gange den morgen, at slaverne, tjenerne og alle de andre standsede midt i deres pligter, så på hinanden og - smilede.

Smilede, ja de første spæde forsøg på latter kunne høres indimellem. Ikke alle vidste, at troldmanden var død, men hans ondskab var forsvundet, de var ikke længere trælbundet af hans magt. De var ikke frie, der var meget arbejde at lave for at holde livet i gang, men denne morgen havde de alle en fornemmelse af, at de i højere grad arbejdede for deres egen skyld.

Ikke af tvang. Alt dette ville ingen af dem have kunnet fortælle, hvis man havde spurgt dem, men lad os blot glæde os over forandringen.

Livet fortsatte - næsten - som det altid havde gjort, og i et stort, smukt udstyret soveværelse i Troldmandens palads lød nu en skinger, kommanderende stemme.

- Sylfi, Mara og Gerlun, vil I straks komme og klæde mig på!

De tre tjenestepiger, som forskrækkede var ved at støde sammen i døren for at ile ind til prinsessen, hed ikke Sylfi, Mara eller Gerlun, men de havde tjent prinsessen længe nok til at vide, at denne detalje i øjeblikket var uden betydning.

- Hvem er I, hvinede prinsessen ved synet af de tre fremmede piger. - Hvor er Sylfi og de andre tøser. Hvis de dovne pigebørn ikke straks kommer og ordner mit toilette, skal jeg få min fader til at sende dem ud til den fjerneste del af riget!

De ulykkelige tjenestepiger måtte bruge lang tid og måtte stå mål til mange og absolut ikke pæne udtryk, før prinsessen hørte efter længe nok til at forstå, at hun aldeles ikke var hjemme på kongeborgen, men i stedet på den onde troldmand, Merkons borg. Den unge, stærkt ophidsede prinsesse ville ikke tro et ord af det, hun hørte, men et enkelt blik ud over kæmpeborgen, den høje mur og det fjerne syn af en uendelig ørken, fik hende da endelig til at tie stille. Langsomt og forsigtigt gentog pigerne hele historien, og vi skal være de sidste til at bebrejde dem, at en enkelt ting ikke blev nævnt: prinsessens bryllup med troldmanden.

Tjenestepigerne turde ikke afsløre den grusomme virkelighed for hende, især ikke da de forstod, at prinsessen intet kunne huske af det, der var sket hende, siden hun blev bortført fra kongeborgen. Med et hurtigt sideblik til hinanden blev de enige om, at det måtte tilkomme andre, forhåbentlig mere magtfulde personer at afsløre det sørgelige forløb af prinsessens ophold på borgen.

Den unge prinsesse sad længe blot og lyttede. De tre tjenestepiger var stærkt i tvivl, om hun i det hele taget hørte efter, hendes øjne var døde, hendes mund bevægede sig, som snakkede hun med sig selv, og hun syntes ikke at forstå, hvad de fortalte.

Først da de nervøse piger fortalte, at en stærk og modig ridder havde udfordret troldmanden til kamp og havde besejret ham, havde nedlagt en lang række af troldmandens riddere samt halvdelen af soldaterne i den store hær, vågnede prinsessen op.

- En tapper ridder, siger I. Ja, naturligvis. Min Fader ville aldrig tillade sådan en tølper at slippe godt fra at bortføre hans datter. Han ville straks sende Ridder Attan ud for at befri mig,

og det har han altså gjort. Glimrende! Eftersom at Sylfi og de andre ikke er her, må I ordne mit toilette, hvis det ellers er muligt for Jer. Jeg vil straks gøre mig i stand, så Ridder Attan kan eskortere mig hjem! Min Fader venter mig.

Kapitel 27 - At ville eller ikke ville

Mens de tre tjenestepiger forsøgte at gøre prinsessen tilfreds, var det ganske andre toner, der lød fra troldmandens, eller rettere Ridder Attans soveværelse.

Den stolte ridder måtte til sin store skam indrømme, at han for første gang i sit liv måtte nøjes med snakken og pjatten med de unge hofdamer, som - efter forgæves at have skændtes om retten til alene at vække den nye herre over borgen - puslede omkring ham i flok. Hans tilstand efter mødet med den eneste modstander, som havde overlevet en kamp mod ham, var sandt at sige ikke noget at prale af. En anden dag ville fire unge damer ikke være af vejen, men her til morgen var det nok bedst at nøjes med lidt venskabeligt klemmeri - hvilket fik de fires øjne til at skinne henrykt.

Den rejsefærdige prinsesse lod sig føre ned i tronsalen, og det var ikke nemt for hende, da hun fik at vide, at Ridder Attan først ville ankomme senere. En øjengnidende Jemmy fik langt om længe overbevist sin herskerinde om, at det udelukkende skyldtes følgerne af Ridder Attans hårde kamp mod en stor, talmæssig overlegen fjende, at han ikke straks ville stå til den Nådige Prinsesses tjeneste. Så snart ridderen hørte, at den Nådige Prinsesse var klar til at rejse hjem, ville han ufortrødent ankomme til salen. Alt ville ordne sig til den Nådige Prinsesses fulde tilfredshed.

Torgerd var samtidig i færd med at dirigere kokke og tjenere rundt i køkkenet. Han vidste, hvad ridderen ville betragte som et ordentligt morgenmåltid, og da Jemmy hviskede ham i øret, at prinsessen var stået op, fik han travlt med at sikre sig, at der ligeledes blev bragt et passende måltid frem til hende, hvilket hun først afviste, men til sidst nådigt lod servere for sig.

Jemmy var næsten nået op til Ridder Attans gemakker, da han kom i tanke om slaverne. Han var stærkt i vildrede om, hvad han skulle gøre. Prinsessen ville hjem, derom ingen tvivl. På den anden side havde han forstået på Ridder Attan aftenen før, at han betragtede sig som den naturlige efterfølger til troldmanden. Ville ridderen føre prinsessen hjem, som han havde fået ordre på, ville han trodse kongens bud og blive på borgen, hvordan skulle prinsessen komme hjem, turde han overhovedet banke på soveværelsesdøren, når der var fire unge damer hos ridderen?

Med et langt tvivlende blik på døren til Ridder Attans værelser, drejede han omkring og besluttede sig for at finde slaverne. Hvis den tapre ridder ville føre prinsessen hjem, måtte de hellere være rejseklare.

Den gode væbner skulle ikke lede længe, for de fleste tjenere vidste udmærket, hvor den store krigs og de tre ukendte havde sovet. Jemmy havde pludselig langt mindre lyst til at hente slaverne, da han kom til at tænke på kæmpen, som havde båret den unge slavedreng væk fra tronsalen. Torgerd og Jemmy havde ikke set hele kampen mellem kæmpen og Ridder Attan, og de efterfølgende begivenheder var Jemmy ligeså usikker på som resten af borgen, men han havde trods alt set de fire forlade salen.

En sært smilende tjener førte Jemmy op til de værelser, vore venner havde overnattet i. Jemmy betragtede undrende tjeneren, men han var ikke i stand til at gætte sig til, hvad der kunne få ham til at smile så underligt. Ligeså forbavsede var det at høre glade, højtrøstede stemmer komme ud fra de værelser, han nu nåede frem til.

De fires latterkrampe var forlængst overstået, men humøret var stadig højt. Under et overdådigt morgenmåltid, som fik de tre slaver til at mindes festen hos Dværgekongen, havde Rense og Fjell forsøgt at forklare Brate og Anli, hvad der var sket med ham de seneste dage, men de havde meget svært ved at forstå noget som helst. Det eneste, de hæftede sig ved, var, da Rense forklarede dem, at de aldrig mere behøvede at være slaver. Men de troede ikke rigtigt på det, selv ikke da en tilkaldt smed fjernede de modbydelig jernringe om deres ben, og Rense og Fjell måtte gøre sig store anstrengelser for at få dem i godt humør igen.

Rense havde ikke haft megen tid til at tænke over, hvilke umådelige og farlige evner han besad. At kunne fortælle andre mennesker hvad de skal gøre, give dem andre tanker, ja faktisk tvinge dem til at gøre, som han ville, det var farlige evner. Han havde set, hvordan Kiil havde misbrugt sine evner, og sådan ville han aldrig selv gøre. Én ting havde han dog besluttet sig for. Uanset hvad der ellers skete denne dag, ville han sørge for, at Brate og Anli blev frigivet. Rense vidste, at der var mange slaver på borgen, ja i hele verden, og hvis han virkelig ønskede det, var det ikke umuligt, at han kunne få dem alle frigivet, men det var alt for stor en mundfuld. Ridder Attan måtte leve med at få nogle andre slaver til at passe sig, når han drog hjem med prinsessen. Hvis han ville hjem, for Rense havde en fornemmelse af, at Ridder Attan for en gangs skyld ville trods kongens bud ved ikke selv at bringe prinsessen hjem.

Hjem! Tanken gav Rense en besynderlig, sugende fornemmelse i maven. Skulle han selv drage hjem? Hjem til hvad? Hvor var hans hjem? Hvad skulle der blive af ham? Livet var ikke blevet nemmere selv om Troldmanden var udryddet.

Midt i munterheden og snakken var en del af Renses hoved optaget af disse vemodige tanker. Han vidste, at han snart skulle tage afsked med Brate og Anli, at de to andre ville drage hjem til kongens borg, hvor de var vokset op, og på den rejse kunne han ikke følge dem. Han opdagede, at han allerede havde besluttet sig for at drage ud i verden, så langt væk fra Troldmandens borg som muligt, ud i verden og finde - tja, hvad han skulle lede efter, var han ikke sikker på måske hans rigtige hjem eller måske bare - et Hjem, hans Hjem. Men afsted ville han. Resten af hans hoved havde travlt med at pludre løs til hans venner, som ikke mærkede noget til hans andre tanker.

Glade og mætte snakkede de fire løs om alt det, de ville gøre nu, hvor den onde troldmand var død. Det meste var drømme og ønsketænkning, men denne morgen var der intet, som kunne forstyrre deres glæde eller forhindre dem i at lægge store planer for fremtiden. Alt var muligt. Rense morede sig med at beordre tjenere og tjenestepiger op til værelserne med nyt tøj og udstyr til Brate og Anli.

Fjells tøj var i en endnu værre tilstand end slavernes slidte klude, men på grund af hans størrelse blev Rense nødt til at sætte en hel flok skræddere igang med at sy nye, kæmpestore skindbukser, en enorm trøje og en lang kappe til ham. I Troldmandens personlige smedie sled samtidig de fem bedste smede som bæster for at forarbejde den største ringbrynje, de nogensinde skulle komme til at lave samt udsmykke et nyt, kraftigt skjold. (De slaver, som tilfældigvis kiggede ind i smedjen, glemte næsten deres nye, uforklarlige munterhed ved synet af tre store, grove væbnere, som flittigt sleb og pudsede løs på Fjells sværd og økse. Rense skammede sig en smule over dette lille misbrug af sine evner, men de tre ville ikke tage skade af at prøve lidt rigtigt arbejde, og han sagde til sig selv, at det var en uskyldig hævn for det drag over nakken, han havde fået ved kornmagasinet).

I sin iver for at glæde de andre, glemte Rense helt at sørge for nyt tøj til sig selv. Han grinede og klappede ad Anli og Brate, som med forvirrede og glade ansigter tumlede rundt ved synet af alle det nye og ganske uhørt fornemme tøj. De to slaver havde vantro set på alt, hvad tjenerne bragte, og det havde taget mange overtalelser fra Rense og Fjells side, før de overhovedet turde tage det første stykke tøj på. Men så gik det ellers hurtigt. Rense betragtede indimellem Fjell i smug og glædede sig til at se krigerens fjæs, når hans gaver dukkede op.

Der var intet, han ikke ville gøre for sin nye ven. Til gengæld var der en enkelt ting, som han inderligt håbede, at Fjell ville give ham. Men det måtte vente.

Vi efterlod en vis væbner ude i gangen, ikke sandt? Jo, og han står der stadig. Vi må hellere se, hvad han har tænkt sig at gøre.

Jemmy kiggede forsigtigt ind ad den åbne dør, hvor glade og smilende tjenere strømmede ind og ud med mad, slik, tøj og alskens forunderlige sager, og han troede naturligvis ikke sine egne øjne. Kun synet af Fjell fik ham til at beherske det vrede udbrud, som var på vej til hans læber. Meget havde han oplevet, og sandt at sige, havde han altid været lidt flov over den måde han og Torgerd behandlede slaverne, men *dether!* Var det ikke fordi den ... - den store - ... Jemmy måtte hastigt træde til side for fem kraftige smede, som kom anstigende med Fjells ringbrynje og våben. Alle Jemmys tanker faldt rundt mellem hinanden, og da han gennem den ufattelige larm fra værelset, hvor Anli og Brate nu kunne gøre gengæld for kæmpens drillerier, hørte en tydelig stemme i hovedet, var han lige ved at dreje omkring på hælene og løbe sin vej.

(- Rolig, Jemmy. Kom kun indenfor).

Der var den igen! Jemmys øjne fyldtes med tårer. Al hans tapperhed sivede ud af ham, men samtidig kunne han ikke gøre andet end at følge stemmen.

Renses tre venner havde alt for travlt med at beundre deres nyerhvervelser til at bemærke den rystende væbner, som stod i værelset og med store, runde øjne stirrede på slavedrengen. Rense var kravlet op på det bord, hvor maden var blevet serveret, og der sad han som en besynderlig trold, halvt dækket af tøjstykker, de andre havde kastet over ham, og lo og råbte.

Da Jemmy stod for enden af bordet, vendte han sig imidlertid roligt, så på væbneren og smilede.

Jemmys stemme var væk, gået fløjten sammen med hans tanker. Han kunne kun stå og stirre.

(- Jeg regner med, at prinsessen når sikkert hjem, men mon ikke vi må sikre os, at den nye borgherre giver hende en passende eskorte?)

Jemmys ansigt forandrede sig langsomt. Han stirrede ikke længere, for der var noget i drengens blik, der beroligede ham. Han begyndte selv at smile, ikke så tydeligt, men alligevel.

- Jeg skal lade besked gå til Borgherre Attan. Jemmy bukkede, og uden at det lille smil forsvandt fra hans læber, vendte han sig og gik. Anli gispede. Hun havde fået et glimt af væbneren, da han forsvandt og havde straks genkendt ham. Hendes munterhed forsvandt som dug for solen.

- Var - ... var det ikke - ...? Anlis stemme rystede ligefrem.

- Jo, det var Jemmy. Jeg fortalte ham, at Ridder Attan skal sørge for en ordentlig eskorte til prinsessen, så hun kan nå sikkert hjem. Den brave ridder har vist fundet noget, der er bedre end at drage verden rundt og kæmpe. Jeg er bange for, at prinsessen om ganske kort tid får en lang række spændende, men samtidig meget forargelige ting at fortælle, når hun kommer tilbage til kongeborgen.

- Hvis du lader hende huske det, ikke sandt? Fjell så indgående på Rense. Brate og Anli gloede uforstående på ham. Hvad i alverden mente kæmpen?

- Bare rolig, allesammen. Jeg vil ikke påstå, at jeg ved alt, som er foregået her til morgen, men vi behøver ikke være bange for, at Torgerd og Jemmy sætter os til at samle tingene sammen. Den sag er ordnet.

Anli havde sat sig og virkede som havde hun tabt både modet og den nyvundne glæde ved livet.

- Jeg ved, hvad du tænker, Anli, og jeg gentager, at I ikke skal være bange for hverken prinsessen eller Ridder Attan, ejheller hans brave væbnere.

- Jamen, os - ... hvad med os? stammede Anli. Hun drejede ansigtet mod Rense, og de to mænd blev vidne til den samme forvandling i hendes ansigt, som netop var sket med den stakkels Jemmy. Uden at hverken Rense eller Anli havde sagt noget, bredte der sig et forsigtigt smil på hendes ansigt.

- Brate, vil du føre Anli ned til tronsalen. Fjell og jeg følger efter om lidt. I skal ikke være bange. Uanset, hvad der ellers sker, er I frie, og inden dagen er gået, drager I derhen, hvor I allerhelst vil. Rense så fra den ene til den anden, mens han talte. Uden at svare rejste Anli sig, tog Brates hånd. Roligt forlod de værelset.

Fjell vidste ikke, om han skulle smile eller være vred på Rense. Hver gang han overværede, at drengen brugte sine evner til at styre andre mennesker, var det lidt uhyggeligt. Han vidste, at Rense kun gjorde det i den bedste mening, men tanken om at denne foruroligende magt en dag kunne misbruges, gav ham kuldegysninger.

Fjell havde, ganske som Rense, øjeblikke den morgen, hvor hans muntre tanker overskyggedes af andre og mere tungsindige. Hans far, Troldmanden, var død. Det, Fjell havde levet for i så mange år, var gjort. Hans mor kunne endelig hvile i fred, men hvad med ham selv? Han havde svært ved at forestille sig, hvad fremtiden ville bringe ham nu, hvor han på sin vis for første gang var en fri mand, fri for ønsket om at udrydde den onde troldmand. Når Fjell betragtede den leende Rense, som overøste sine venner

med gaver, fik han en ubestemt følelse af, at der måske var en ny og langt vigtigere opgave, han kunne påtage sig. Drengen var ung og uerfaren, men samtidig i besiddelse af kræfter, der kunne gøre mere skade end gavn, hvis de ikke blev styret fornuftigt. Hvis ikke den rette person oplærte ham ordentligt. Det, som skete med Brate og Anli fik den dybe, eftertænksomme rynke til at træde tydeligt frem på hans pande. Hvad skulle han gøre? Var det hans sag, hvad Rense gjorde?

Kunne han overhovedet påvirke denne mærkelige dreng, som fra nu af kunne gøre næsten som han ville? Renses latter skar gennem hans dystre stemning.

- Nå, Fjell, din gamle stivstikker. Vi må vist også hellere til at gøre os klar. Det kan ikke vare længe - ... nej, der er de. Smedene har været hurtigere end skrædderne, men bedre sent end aldrig - ...

Fjell åbnede munden for at holde en lang og alvorlig tale til drengen, men da trådte tre skræddere forsigtigt ind i værelset. Han gloede på de skinnende bukser, den smukt forarbejdede trøje og kappen, som ville dække ham fra skulder til fod. Efter at have åbnet og lukket munden et par gange, glemte han, hvad han ville sige og begyndte blot at tage tøjet på.

- Ja, vi kan jo ikke have, at prinsessen fortæller, at det sidste hun så på troldmandens borg, var troldmandens pjaltede spøgelse, lo Rense.

Kæmpen drejede sig anerkendende foran et spejl, betragtede ringbrynjen og kappen, satte øksen i bæltet, løftede prøvende på det nye skjold og det opslebne sværd. Et tilfreds grynt undslap ham, og Rense kunne ikke dy sig.

- Ja, men så er det jo spændende om hende pigen - ... nå nej, hende vil du jo ikke engang vide hårfarven på, vel - men hvem ved, måske venter hun dernede sammen med de andre - ... Det drillende glimt i Renses øjne var frækkere end nogensinde.

Fjell stirrede uforstående på ham, og endnu engang fik drengens latterbrøl den tapre, uforfærdede kriger til at rødme. Under en besynderlig mumlen (- Magen til uforkammet knægt skulle man lede længe efter. Han kunne klare sig selv ... o.s.v., o.s.v.) trampede han hen til døren og gik ud.

- Undskyld, Fjell, men jeg kunne - ... altså ikke lade være - ... du kiggede så sjovt på dit nye tøj, at jeg ikke - ... Rense sprang ned fra bordet og satte efter ham.

- Hør, Fjell. Rense indhentede den store mand, trak i hans kappe, og Fjell kunne høre på stemmen, at det ikke var mere pjanker, drengen havde i tankerne. Han stoppede og vendte sig mod Rense.

- Fjell, du tager med mig, gør du ikke.

- Du kan jo blot få mig til det - ...

- Nej, nej, nej, det er ikke det jeg vil. Jeg vil - ... Jeg vil gerne have, at du tager med mig, men du skal gøre det af din egen fri vilje. Renses smil var væk, i stedet så han indtrængende op på sin ven.

Fjell betragtede ham i lang tid. Han mærkede ikke den ringeste påvirkning fra Rense, så kun det bedende udtryk i hans øjne. Den unge slavedreng, som kunne få konger til at gå på hænder, få prinsesser til at glemme deres ulykke, kunne få hele byer og lande til at vende op og ned på nat og dag, stod blot og ønskede, at han, Fjell, ville sige ja til at drage ud i verden sammen med ham. Troldmandens søn, krigeren Fjell følte sit hjerte svulme. Var det ikke det, han hele tiden havde håbet på? Med besvær tvang han en klump tilbage i halsen. Han rømmede sig.

- Tja, nogen må jo holde øje med dig og dine skarnsstreger. Jo, lad gå, brummede Fjell, og hans øjenbryn samlede sig i en vred rynken. Men så må du hellere sørge for, at jeg ikke bliver gift sådan lige med det samme, ikke sandt!

Brate og Anli, en stor skare hoffolk, riddere og officerer, soldater, vagtposter og tjenere, en smækfornærmet prinsesse, to forfjamskede væbnere og sidst men ikke mindst, den nye borgherre Attan vendte sig som på tælling ved den uventede larm. Alle gloede de forvirrede på en ung, lurvet klædt slavedreng, som højt leende kom ind i tronsalen, mens han boksede løs på en ligeså højt leende tårnhøj kriger i lang kappe.

Kapitel 28 - Ud i verden

Det var selvfølgelig gået hurtigere, hvis Fjell havde båret Rense, men de var enige om, at det kunne vente. De skulle nok nå ud fra ørkenen inden aften. Og der var alt for meget at snakke om.

Der havde været meget at rydde op i efter Troldmandens død. Bagefter syntes Fjell, at det var gået utroligt hurtigt altsammen, især i betragtning af, hvor mange ting, Rense fået ordnet, før de drog afsted. Men det kunne også skyldes, at det havde været meget forvirrende altsammen. Blot ikke for Rense, som hele tiden virkede rolig og afslappet, fik alle til at gøre som han ønskede og - var Fjell sikker på - fik sikret sig, at hans venner og tidligere herskere fik de bedste vilkår for deres videre skæbne. Der havde ikke været grund for Fjell til at gribe ind, for der var ingen af de tilstedeværende som kunne beklage sig over udgangen på historien. Eller var der? Fjell syntes det ikke.

Mens de rumlende vogne - som Rense havde beordret klar - rullede op foran trappen til tronsalen, blev Brate og Anli, som hele salen betragtede som højtstående hoffolk ved prinsessens hof, anbragt i den næstforreste vogn. De to tidligere slaver ville hjem til det sted, de var vokset op. De kendte ikke til andre steder, de hellere ville være, end ikke det land, deres folk stammede fra. Rense ville ikke lade dem gå en alt for usikker fremtid i møde, og han brugte al sin kraft, da han omfavnede dem begge. Han var blevet dygtigere, siden han forsøgte at føle sig til eventuelle farer for Fjell den dag ude på græssteppen, og han søgte nu i sine venners fremtid for at sikre sig, at de ville nå tilbage i god behold.

Brate kunne ikke sige to sammenhængende ord. Han var stadig ikke med på, hvad der var sket, men Rense var overbevist om, at Anli nok skulle få ham til at forstå deres nye position. Anli kunne på sin side overhovedet ikke tale. Hun græd, klamrede sig til Rense og ville slet ikke forlade ham. Rense var ikke bange for at vise sine egne tårer, og det blev en lang afsked for dem alle tre. Endelig, og med visheden om, at der ikke lurede farer på deres vej, fjernede Rense varsomt Anlis arme fra sin hals og førte dem ud til trappen, hvor de langsomt og vinkende forsvandt ned mod de ventede kareter. De små overraskelser i bagagen ville de tids nok opdage, bare de nu forstod at bruge guldet rigtigt, når de kom hjem.

På vej tilbage til tronsalen, hvor Borgherre Attan og den stærkt utålmodige prinsesse ventede, overvejede Rense, hvad han skulle lade prinsessen fortælle, når hun kom hjem til kongeborgen. Der var ingen grund til at stille Ridder Attan i et dårligt lys, for han havde gjort, hvad han kunne for at redde hende, og Rense havde ikke brug for at påvirke sin tidligere herre i hans beslutning om at blive som ny, mægtig borgherre. Der var ikke den store risiko for, at Ridder Attan ville forsøge at bemægtige sig alle troldmandens riger, især da Rense allerede havde givet ordre til at opløse hæren og sende meldinger ud til besættelsestropperne over hele verden, at de skulle gøre ligeså.

- Ja, sagde Fjell, mens de hen under aften vandrede mod øst over ørkenen, - når hun fortæller, at Ridder Attan har taget tjeneste hos en anden mægtig konge, vil det ikke vække den store forundring på kongeborgen. Kongen vil ærgre sig over at miste sin bedste ridder, men de andre riddere vil til gengæld gøre sig store anstrengelser for at overtage hans plads. Det bliver ikke tapre riddere, han kommer til at mangle.

- Gad vide om det var klogt af mig, at lade prinsessen glemme alt om sit bryllup med troldmanden, sagde Rense.

- Det kunne måske have givet hende noget at tænke over, svarede Fjell, men jeg kan kun give dig ret i, at det ikke er alle mennesker, som fortjener at blive hjulpet.

- Men tror du ikke, at når hun engang bliver rigtigt gift, altså jeg mener, - ...

- Den slags foregår ikke helt på samme måde blandt de kongelige, som blandt os almindelige mennesker, så det skal du såmænd ikke spekulere mere over. Blot synes jeg, det er synd for den stakkel, hun bliver gift med. Nå, men mon ikke vi skulle se at komme lidt hurtigere afsted? Det varer ikke længe før solen er væk.

De behøvede ikke skynde sig, men de var kommet lidt hovedkuls afsted fra borgen. De havde gået nogle timer, før Fjell huskede på, at de ikke engang havde fået mad med på rejsen. De måtte derfor selv søge at finde noget at spise, før de slog lejr for natten.

Ridder - eller rettere Borgherre - Attan, i stadig bedre humør ved tanken om sin nye position, var fulgt med sine væbnere ud for at tage afsked med den unge mand, som ingen af dem længere huskede som slave. Trods det slidte tøj, som Rense ikke havde taget sig tid til at skifte, var de alle tre høflige og venlige, hilste pænt og lovede, at videreføre arbejdet med at genoprette livet i troldmandens enorme rige. Ligeså venligt hilste de den store kriger, som ikke genkaldte de ringeste dårlige følelser hos sin tidligere modstander. De skiltes i fred og fordragelighed, og Rense vidste, at hans tre tidligere herrer ville vide at få det bedste ud af livet på borgen.

Det var med en blanding af sorg og stor lettelse han så prinsessen og hendes kortege af kareter og vogne køre ud fra borgen. Han og Fjell havde selv valgt at følge en anden rute mod øst for ikke at støde ind i dem. Rense ville ikke hjem til kongens rige, Brate og Anli havde

fået rigeligt med guld til også at sørge for hans plejeforældre. I stedet kunne han tænke sig at aflægge Dværgekongen et besøg nu, hvor troldmandens soldater og spioner ikke længere var en trussel. Bagefter var der mange andre steder i verden han ville besøge. Og en forfærdelig masse han ville opleve, så han bedre kunne lære at bruge sine evner rigtigt.

Side om side var troldmandens ukendte søn og den tidligere slavedreng draget ud af porten i troldmandens borg, og her nogle timer senere var de så langt fra den, at muren lå bag den synkende sol som en lang mørk stribe henover sandet.

Rense vendte sig og så en sidste gang mod den før så onde borg. De bølger af ondskab både han og Fjell havde følt, var væk, i stedet mærkede han kun - ... hvad var det? Han mærkede noget, nej, han hørte noget!

- Nå, Rense, kravler du op? Fjell satte sig på hug i sandet.

- Stille, Fjell. Jeg hører nogen komme! Rense stirrede ud over ørkensandet. Solen var næsten forsvundet bag kæmpemuren i det fjerne, og det var ved at blive lettere at se, om der virkelig kom noget imod dem.

I et meget kort øjeblik troede Rense at se de tre skyggeryttere komme farende imod dem, men det var umuligt, det var altsammen overstået. Og nu så han, at der ikke var tre ryttere, ikke engang én rytter. Kun en hest.

- *Herold!!* Jublede Rense, samtidig med at en tanke ramte ham: hvordan havde han kunnet glemme sin elskede Herold?

(- Dreng, vent!)

Herold talte til ham, skønt den stadig var et stykke borte. Lyden fra de store hove, som dunkede ned i sandet, hørtes tydeligere og tydeligere. Ridder Attans (næsten) ligeså berømte hest, var den hurtigste i verden.

Det hjalp på afstanden, at Rense styrtede Herold i møde, og de to venner, drengen og hesten, mødtes endelig.

(- Hvordan kunne jeg dog glemme dig?) hulkede Rense. Selv efter den lange løbetur, prustede Herold blot ganske almindeligt, da drengen sprang fremad, rakte de stærke arme op og kastede sig om dens hals, greb fat i manken og klamrede sig til det første væsen, som havde vist ham ægte venlighed og hengivenhed.

(- Jeg havde så travlt med at få alle de mange mennesker til at ... - der var så meget, jeg skulle ordne, og jeg ville bare afsted med det samme - ... Herold, hvordan kunne jeg dog glemme dig?)

(- Jeg glemte ikke dig), lød hestens tanker, (- og jeg ved, at der nok var en mening med, at du drog afsted uden at komme i tanke om mig).

(- Hvad mener du, Herold? Hvis jeg ikke havde haft så travlt med at ordne de mange sager, hvis jeg blot havde husket, at du også var der ...)

(- Ville du sikkert have ønsket at tage mig med dig, ikke sandt?) Varsomt sænkede den kloge hest sit hoved, så Rense atter stod på sandet. Forbavset løsnede drengen sit greb om hestens hals og så op på den.

(- Ja, naturligvis ville jeg have taget dig med, hvorfor skulle jeg ikke det?)

(- Selv om du altid vil være min ven, en ven, som vil gøre alt for mig, og som jeg vil gøre alt for, er jeg stadig min rytters hest).

Rense vidste ikke, hvad han skulle sige eller tænke.

(- Jeg har fulgt min rytter i mange år, han har redet på mig igennem mange farer, og jeg har reddet ham en gang eller to, når han ikke tænkte sig om, men jeg er hans og han er min. Vi hører sammen, min rytter og jeg).

(- Herold. Det havde jeg ikke tænkt på. Jeg tænkte blot, at Ridder Attan - ...)

(- Min rytter er ikke det bedste menneske der findes, men jeg har været sammen med ham altid, og sådan vil jeg have, at det bliver ved at være).

Der var ikke brug for flere ord. Rense rakte hånden op og den store krigshest, som engang forsigtigt havde sat sine skarptslebne hestesko uden at skade drengen, da han blot ønskede at dø under sin elskede ven, sænkede hovedet. Rense følte det varme, bløde skind mod sin hud og i et langt øjeblik stod de to venner og så i hinandens øjne.

(- Farvel, dreng. Måske ses vi igen).

(- Farvel, Herold. Jeg ved, vi ses igen). Tårene, der strømmede ned ad Renses kinder, den store klump i halsen, som langsomt var ved at kvæle ham, kunne heldigvis ikke afbryde hans tanke.

Herold prustede blidt, rystede en sidste gang på hovedet, kastede forbenene til siden og galopperede tilbage mod borgen.

Rense blev stående, sendte et farvel afsted i tankerne, og skønt Herold allerede var langt væk, kunne han se, at den stoppede, vendte sig, og svagt hørte han igen: (- Farvel, dreng. Min ven).

Fjell ventede tålmodigt. Han vidste, at Rense ikke ville være glad for, at han så tårene, og samtidig fik han tid til at tørre sine egne væk. Langt om længe vendte Rense sig og gik hen mod ham.

- Ja, det er godt, det ikke er dig, der skal bære mig til vores nattelejr, sådan som du hænger med mulen. Det lille forsøg på at være morsom, gav ingen reaktioner i drengens ansigt. Kæmpen bøjede sig ned igen, uden et ord satte Rense foden på det brede lår - det som ikke var skadet - og klatrede op på den brede ryg. Skønt Fjell humpede på det sårede ben, fik farten alligevel Rense til at føle ørkenluften kølig. Hans tanker var hos Herold. Han forstod til fulde, hvad hesten havde sagt til ham, og så længe han vidste, at de altid ville være venner - ... og hvis de endnu engang skulle mødes - ... så ...

- Ja, hvis du allerede er begyndt at sjuske så meget med dine tanker, at du lader din reservekrikke høre dem, er jeg ikke sikker på, at du fortjener mit følgeskab, unge mand!

Fjell tog bedre fat om Renses ben og satte farten op. Hvis de skulle finde noget at spise, måtte han løbe hurtigere. Der gik nogle minutter. Natten begyndte at sænke sig over ørkenen, mosen dukkede op foran dem. Aftensmaden kom kun til at bestå af vilde bær og kogt mosevand, men det overlevede de nok.

Drengen var stadig tavs, men Fjell kunne mærke, at hans tanker ikke var helt så triste længere. Et dunk i nakken fik smilet frem på det store ansigt.

- Vil reservekrikken tie stille, med mindre den bliver spurgt. For det første sjusker jeg ikke med mine tanker, for det andet kan jeg tydeligt se, at det er min reservekrikke, jeg uheldigvis har fået med, min rigtige hest er betydeligt bedre striglet i manken - og meget klogere! - og hvis du ellers har flere morsomheder, kan jeg fortælle dig, at vi i morgen møder et rejseselskab, og deriblandt er der en vis ung dame, du gerne skulle møde og hendes hårfarve er - ...

Resten forsvandt i et latterbrøl, der (næsten) kunne høres til Troldmandens Borg.

SLUT

Jens E.Hansens romaner, musicaler og skuespil

Hvis du har lyst til at læse andre titler - romaner, musicaler og skuespil - skrevet af Jens E.Hansen og som udgives af Dansk Teaterforlag, data *Fiction* og andre, kan du finde flere oplysninger på internetadresserne: <http://www.jeh.dk> og <http://www.hansen-kragh.dk>

Bestemmelser angående brug af 'data *Fiction*'-værker

- alle 'data *Fiction*'-værker er copyright 'data *Fiction*', 1991-2004.

- de til hver titel tilhørende filer, som udgør de(t) komplette eksemplarer man modtager/downloader via internettet - samt et eventuelt udprint, er udelukkende til eget, private forbrug ganske som en trykt bog.

- enhver form for plagiering, afskrivning eller kopiering af værket/værkerne - helt eller delvist - brug af ideer, personer og handling med videre samt videresalg i kommercielt øjemed er ikke tilladt i henhold til ophavsretsloven med mindre skriftlig tilladelse hertil er indhentet hos forfatter/udgiver.

- skuespil og musikforestillinger er til fri gennemlæsning. Kopiering i prøve-øjemed er tilladt, men eventuelle **opførelser ved offentlige forestillinger kræver skriftlig tilladelse fra forfatter/udgiver samt aftale om betaling af opførelsesafgift.**

Priser for opførelsesafgift pr. forestilling ved amatør- eller skoleforestillinger fremgår af den aktuelle oversigt på internet-adressen <http://www.datafiction.dk>.

Alle andre former for forestillinger med data *Fiction*-værker kræver særlig aftale.

Disse bestemmelser træder i kraft pr. 1. oktober 2002 og overstyrer hidtidige bestemmelser!

Jens E.Hansen
data *Fiction*
Våbenstedvej 23
2730 Herlev
email: jeh@jeh.dk
<http://www.jeh.dk>
<http://www.hansen-kragh.dk>